ព្រះ

ត្រៃបិដកបាលី

និង

សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ

អភិធម្មបិដក

ធម្មសង្គណី បឋមភាគ

៧៨

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព.ស ២៥០៩

ធម្មសង្គណីបករណំ បឋមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

មាតិកា

(១) កុសលា ធម្មា អកុសលា ធម្មា អព្យាកតា[១] ធម្មា សុខាយ វេទនាយ សម្បយុត្តា ធម្មា ទុក្ខាយ វេទនាយ សម្បយុត្តា ធម្មា អទុក្ខមសុខាយ វេទនាយ សម្បយុត្តា ធម្មា វិបាកា ធម្មា វិបាកធម្មធម្មា នេវវិបាកនវិបាកធម្មធម្មា ឧបាទិន្នុបាទានិយា ធម្មា អនុបាទិន្នុបាទានិយា ធម្មា អនុបាទិន្នានុបាទានិយា[២] ធម្មា

១ ឱ. អព្យាកតា ។ ២ ឱ. ម. អនុបាទិណ្ណានុបាទានិយា ។

ធម្មសង្គណី បឋមភាគ

សូមនមស្ការព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។

មាតិកា

(១) ពួកធម៌ជាកុសល (១) ពួកធម៌ជាអកុសល (២) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត (៣) ពួកធម៌ប្រកបដោយសុខវេទនា[៤] ពួកធម៌ប្រកបដោយទុក្ខវេទនា[៥] ពួកធម៌ប្រកបដោយវេទនាមិនជាទុក្ខ មិនជាសុខ[៦] ពួកធម៌ជាវិបាក[៧] ពួកធម៌មានវិបាកជាប្រក្រតី ពួកធម៌មិនមែនជាវិបាក មិនមែនមានវិបាកជាប្រក្រតី ពួកធម៌ដែលមានកម្មប្រកបដោយកិលេស មានតណ្ហាជាដើមកាន់យកហើយ ទាំងជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន[៨] ពួកធម៌ដែលមិនមានកម្មប្រកបដោយកិលេសមានតណ្ហាជាដើម កាន់យកហើយ តែជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន ពួកធម៌ដែលមិនមានកម្មប្រកបដោយកិលេស មានតណ្ហាជាដើមកាន់យកហើយ ទាំងមិនជាប្រយោជន៍ ដល់ឧបាទាន

១ ធម៌ក្នុងទីនេះ សំដៅយកសភាវៈមិនមែនសត្វមិនមែនជីវៈ, កុសល ក្នុងទីនេះ ប្រែថា ធម្មជាតមិនមានទោស១ មានផលជាសុខ១ បានដល់កុសលក្នុងភូមិទាំង៤ គឺកាមាវចរភូមិ១ រូបាវចរភូមិ១ អរូបាវចរភូមិ១ លោកុត្តរភូមិ១ ។ ២ អកុសល ប្រែថា ធម្មជាតប្រកបដោយទោស១ មានផលជាទុក្ខ១ ។ ៣ អព្យាក្រឹត ព្រះមានបុណ្យមិនសំដែងដោយសភាពជាកុសលនិងអកុសល អព្យាក្រឹតនេះ មានលក្ខណៈ[illegible] ។ ៤ សោយអារម្មណ៍ជាទីសប្បាយ ។ ៥ សោយអារម្មណ៍ដ៏លំបាក ។ ៦ ឧបេក្ខាវេទនា ។ ៧ ផលរបស់កុសលនិងអកុសល ។ (ដីកា) ។ ៨ សេចក្ដីប្រកាន់មាំ ។

សង្កិលិដ្ឋសង្កិលេសិកា ធម្មា អសង្កិលិដ្ឋសង្កិលេសិកា ធម្មា អសង្កិលិដ្ឋាសង្កិលេសិកា[១] ធម្មា សវិតក្កសវិចារា ធម្មា អវិតក្កវិចារមត្តា ធម្មា អវិតក្កាវិចារា[២] ធម្មា បីតិសហគតា ធម្មា សុខសហគតា ធម្មា ឧបេក្ខាសហគតា ធម្មា ទស្សនេន បហាតព្វា ធម្មា ភាវនាយ បហាតព្វា ធម្មា នេវ ទស្សនេន ន ភាវនាយ បហាតព្វា ធម្មា ទស្សនេន បហាតព្វហេតុកា ធម្មា ភាវនាយ បហាតព្វហេតុកា ធម្មា នេវ ទស្សនេន ន ភាវនាយ បហាតព្វហេតុកា ធម្មា អាចយគាមិនោ ធម្មា អបចយគាមិនោ ធម្មា នេវាចយគាមិនោ នាបចយគាមិនោ[៣] ធម្មា សេក្ខា ធម្មា អសេក្ខា ធម្មា នេវសេក្ខា នាសេក្ខា ធម្មា

១ ឱ. ម. អសង្កិលិដ្ឋអសង្កិលេសិកា ។ ២ ឱ. ម. អវិតក្កអវិចារា ។ ៣ ឱ. ម. នេវាចយគាមិនោ ន អបចយគាមិនោ ។ ម. នេវាចយគាមីនាបចយគាមីនោ ។

ពួកធម៌ដែលសៅហ្មង ទាំងគួរដល់នូវសេចក្តីសៅហ្មង ពួកធម៌ដែលមិនសៅហ្មង តែគួរដល់នូវសេចក្តីសៅហ្មង ពួកធម៌ដែលមិនសៅហ្មង ទាំងមិនគួរដល់នូវសេចក្តីសៅហ្មង ពួកធម៌ប្រកបដោយវិតក្កៈ ទាំងប្រកបដោយវិចារៈ[១] ពួកធម៌គ្មានវិតក្កៈ មានត្រឹមតែវិចារៈ ពួកធម៌គ្មានវិតក្កៈទាំងគ្មានវិចារៈ ពួកធម៌ប្រកបដោយបីតិ[២] ពួកធម៌ប្រកបដោយសុខ[៣] ពួកធម៌ប្រកបដោយឧបេក្ខា[៤] ពួកធម៌ដែលត្រូវលះដោយទស្សនៈ[៥] ពួកធម៌ដែលត្រូវលះដោយភាវនា[៦] ពួកធម៌ដែលមិនត្រូវលះដោយទស្សនៈ មិនត្រូវលះដោយភាវនា ពួកធម៌មានហេតុដែលត្រូវលះដោយទស្សនៈ ពួកធម៌មានហេតុដែលត្រូវលះដោយភាវនា ពួកធម៌មានហេតុដែលមិនត្រូវលះដោយទស្សនៈ មិនត្រូវលះដោយភាវនា ពួកធម៌ដល់នូវការសន្សំកក្កូនឡើងដោយកម្មកិលេស ពួកធម៌មិនដល់នូវការសន្សំកក្កូនឡើង ពួកធម៌មិនមែនជាដល់នូវការសន្សំកក្កូនឡើង មិនមែនជាមិនដល់នូវការសន្សំកក្កូនឡើង ពួកធម៌ជារបស់សេក្ខបុគ្គល ពួកធម៌ជារបស់អសេក្ខបុគ្គល ពួកធម៌មិនមែនជារបស់សេក្ខបុគ្គល មិនមែនជារបស់អសេក្ខបុគ្គល

១ វិតក្កៈ ប្រែថា ត្រិះរិះ វិចារៈ ប្រែថា ពិចារណា ។ ២ សេចក្តីត្រេកអរឬឆ្អែតកាយ ឆ្អែតចិត្ត ។ ៣ សេចក្តីសប្បាយកាយសប្បាយចិត្ត ។ ៤ សេចក្តីព្រងើយកន្តើយជាកណ្តាលមិនជាសុខ មិនជាទុក្ខ ។ ៥ ការឃើញ គឺសំដៅយកសោតាបត្តិមគ្គ ។ ៦ ការចំរើន សំដៅយក សកទាគាមិមគ្គ អនាគាមិមគ្គ អរហត្តមគ្គ ។

បរិត្តា ធម្មា មហគ្គតា ធម្មា អប្បមាណា ធម្មា បរិត្តារម្មណា ធម្មា មហគ្គតារម្មណា ធម្មា អប្បមាណារម្មណា ធម្មា ហីនា ធម្មា មជ្ឈិមា ធម្មា បណីតា ធម្មា មិច្ឆត្តនិយតា ធម្មា សម្មត្តនិយតា ធម្មា អនិយតា ធម្មា មគ្គារម្មណា ធម្មា មគ្គហេតុកា ធម្មា មគ្គាធិបតិនោ ធម្មា ឧប្បន្នា ធម្មា អនុប្បន្នា ធម្មា ឧប្បាទិនោ ធម្មា អតីតា ធម្មា អនាគតា ធម្មា បច្ចុប្បន្នា ធម្មា អតីតារម្មណា ធម្មា អនាគតារម្មណា ធម្មា បច្ចុប្បន្នារម្មណា ធម្មា អជ្ឈត្តា ធម្មា ពហិទ្ធា ធម្មា អជ្ឈត្តពហិទ្ធា ធម្មា អជ្ឈត្តារម្មណា ធម្មា ពហិទ្ធារម្មណា ធម្មា អជ្ឈត្តពហិទ្ធារម្មណា ធម្មា សនិទស្សនសប្បដិឃា ធម្មា អនិទស្សនសប្បដិឃា ធម្មា អនិទស្សនាប្បដិឃា ធម្មា(១) ។

ទាវីសតិ តិកមាតិកា(២) ។

១ ឧ. ម. អនិទស្សនអប្បដិឃា ធម្មា ។ ២ ឧ. តិកំ និដ្ឋិតំ ។ ម. តិកមាតិកា ។

ពួកធម៌មានសភាពតូចឆ្មារ ពួកធម៌ដល់នូវសភាពធំ ពួកធម៌ប្រមាណមិនបាន ពួកធម៌មានអារម្មណ៍តូចឆ្មារ ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ដល់នូវសភាពធំ ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ពួកធម៌ដ៏ថោកទាប ពួកធម៌យ៉ាងកណ្តាល ពួកធម៌ដ៏ឧត្តម ពួកធម៌មានសភាពខុសទៀង ពួកធម៌មានសភាពត្រូវទៀង ពួកធម៌មិនទៀង ពួកធម៌មានមគ្គជាអារម្មណ៍ ពួកធម៌មានមគ្គជាហេតុ ពួកធម៌មានមគ្គជាអធិបតី ពួកធម៌កើតឡើងហើយ ពួកធម៌មិនទាន់កើតឡើង ពួកធម៌ដែលប្រុងនឹងកើតឡើង ពួកធម៌ជាអតីត (កន្លងទៅហើយ) ពួកធម៌ជាអនាគត (មិនទាន់មកដល់) ពួកធម៌ជាបច្ចុប្បន្ន (កើតឡើងចំពោះមុខ) ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ជាអតីត ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ជាអនាគត ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ជាបច្ចុប្បន្ន ពួកធម៌ជាខាងក្នុង ពួកធម៌ជាខាងក្រៅ ពួកធម៌ជាខាងក្នុងនិងខាងក្រៅ ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ខាងក្នុង ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ខាងក្រៅ ពួកធម៌មានអារម្មណ៍ខាងក្នុង និងខាងក្រៅ ពួកធម៌ប្រកបដោយការឃើញ និងប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ពួកធម៌មិនប្រកបដោយការឃើញ តែប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ពួកធម៌មិនប្រកបដោយការឃើញមិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ។

ចប់ តិកមាតិកា ២២ ។

(២) ហេតូ ធម្មា ន ហេតូ ធម្មា សហេតុកា ធម្មា អហេតុកា ធម្មា ហេតុសម្បយុត្តា ធម្មា ហេតុវិប្បយុត្តា ធម្មា ហេតូ ចេវ ធម្មា សហេតុកា ច សហេតុកា ចេវ ធម្មា ន ច ហេតូ ហេតូ ចេវ ធម្មា ហេតុសម្បយុត្តា ច ហេតុសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា ន ច ហេតូ ន[១] ហេតូ ខោ បន ធម្មា សហេតុកាបិ អហេតុកាបិ ។

ហេតុគោច្ឆកំ ។

(៣) សប្បច្ចយា ធម្មា អប្បច្ចយា ធម្មា សង្ខតា ធម្មា អសង្ខតា ធម្មា សនិទស្សនា ធម្មា អនិទស្សនា ធម្មា សប្បដិឃា ធម្មា អប្បដិឃា ធម្មា រូបិនោ ធម្មា អរូបិនោ ធម្មា លោកិយា ធម្មា លោកុត្តរា ធម្មា

---

១ ឱ. តោ ។

(២) ពួកធម៌ជាហេតុ[១] ពួកធម៌មិនមែនជាហេតុ ពួកធម៌ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងហេតុ ពួកធម៌មិនប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងហេតុ ពួកធម៌ប្រកបដោយហេតុ ពួកធម៌ប្រាសចាកហេតុ ពួកធម៌ជាហេតុផង ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងហេតុផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងហេតុ តែមិនមែនជាហេតុ ពួកធម៌ជាហេតុផង ប្រកបដោយហេតុផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រកបដោយហេតុ តែមិនមែនជាហេតុ ពួកធម៌មិនមែនជាហេតុ តែប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងហេតុ ពួកធម៌មិនមែនជាហេតុផង មិនប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងហេតុផង ។

ចប់ ពួកហេតុ ។

(៣) ពួកធម៌ប្រកបដោយបច្ច័យ[២] ពួកធម៌មិនមានបច្ច័យ ពួកធម៌មានបច្ច័យតាក់តែង ពួកធម៌ឥតបច្ច័យតាក់តែង ពួកធម៌ប្រកបដោយការឃើញ ពួកធម៌មិនប្រកបដោយការឃើញ ពួកធម៌ប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ពួកធម៌មិនប្រកបដោយការប៉ះពាល់ ពួកធម៌មានរូប ពួកធម៌មិនមានរូប ពួកធម៌ជាលោកិយ[៣] ពួកធម៌ជាលោកុត្តរៈ[៤]

---

១ ឫសគល់ ឬជា មេធាតុបណ្ដាលឲ្យកើតផល ។ ២ បច្ច័យ ប្រែថា ធាតុដែលអាស្រ័យ ហើយប្រព្រឹត្តទៅនៃផល គឺជាហេតុនាំឲ្យកើតផលខ្លីជាងនឹងហេតុ ។ ៣ លោកិយ ប្រែថា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងលោក ។ លោក-សព្ទ ក្នុងទីនេះ សំដៅយកវដ្ដៈ ។ ៤ លោកុត្តរៈ ប្រែថា ឆ្លងផុតលោក ។

កេនចិ វិញ្ញេយ្យា ធម្មា កេនចិ ន វិញ្ញេយ្យា ធម្មា ។

ចូឡន្តរទុកំ ។

(៦) អាសវា ធម្មា នោ អាសវា ធម្មា សាសវា ធម្មា អនាសវា ធម្មា អាសវសម្បយុត្តា ធម្មា អាសវវិប្បយុត្តា ធម្មា អាសវា ចេវ ធម្មា សាសវា ច សាសវា ចេវ ធម្មា នោ ច អាសវា អាសវា ចេវ ធម្មា អាសវសម្បយុត្តា ច អាសវសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច អាសវា អាសវវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា សាសវាបិ អនាសវាបិ ។

អាសវគោច្ឆកំ ។

ពួកធម៌គួរដឹងច្បាស់ដោយវិញ្ញាណណាមួយ គឺចក្ខុវិញ្ញាណឬសោតវិញ្ញាណជាដើម ពួកធម៌ដែលមិនគួរដឹងច្បាស់ដោយវិញ្ញាណណាមួយ ។

ចប់ ចូឡន្តរទុកៈ ។

(៦) ពួកធម៌ជាអាសវៈ[១] ពួកធម៌មិនមែនជាអាសវៈ ពួកធម៌ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងអាសវៈ ពួកធម៌មិនប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងអាសវៈ ពួកធម៌ប្រកបដោយអាសវៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកអាសវៈ ពួកធម៌ជាអាសវៈផង ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងអាសវៈផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងអាសវៈ តែមិនមែនជាអាសវៈ ពួកធម៌ជាអាសវៈផង ប្រកបដោយអាសវៈផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រកបដោយអាសវៈ តែមិនមែនជាអាសវៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកអាសវៈ តែប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងអាសវៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកអាសវៈផង មិនប្រព្រឹត្តទៅជាមួយនឹងអាសវៈផង ។

ចប់ ពួកអាសវៈ ។

---

១ អាសវៈ-សព្ទនេះ ប្រែថា ហូរទៅ គឺហូរទៅតាមចក្ខុទ្វារជាដើម ឬហូរតាមទ្វារចិត្ត រហូតដល់គោត្រភូ ហូរតាមឱកាសរហូតដល់ភវគ្គព្រហ្ម មួយទៀត អាសវៈ-សព្ទ ជាឈ្មោះរបស់គ្រឿងស្រវឹងមានមេរ័យជាដើម អាសវធម៌ដូចគ្នានឹងមេរ័យជាដើមនោះ, មួយទៀត អាសវៈ ប្រែថា ញុំាងសង្សារទុក្ខវែងឆ្ងាយឲ្យកើតឡើង មួយទៀត អាសវៈ-សព្ទជាឈ្មោះ អសុចិ គ្រឿងស្មោកគ្រោកទាំងពួង, សវៈ-សព្ទ ប្រែថា ហូរទៅ អសុចិ ហូរទៅជាប្រក្រតី ហៅថា អាសវៈ ។

(៥) សញ្ញោជនា ធម្មា នោ សញ្ញោជនា ធម្មា សញ្ញោជនិយា ធម្មា អសញ្ញោជនិយា ធម្មា សញ្ញោជនសម្បយុត្តា ធម្មា សញ្ញោជនវិប្បយុត្តា ធម្មា សញ្ញោជនា ចេវ ធម្មា សញ្ញោជនិយា ច សញ្ញោជនិយា ចេវ ធម្មា នោ ច សញ្ញោជនា សញ្ញោជនា ចេវ ធម្មា សញ្ញោជនសម្បយុត្តា ច សញ្ញោជនសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច សញ្ញោជនា សញ្ញោជនវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា សញ្ញោជនិយាបិ អសញ្ញោជនិយាបិ ។

សញ្ញោជនគោច្ឆកំ ។

(៦) គន្ថា ធម្មា នោ គន្ថា ធម្មា គន្ថនិយា ធម្មា អគន្ថនិយា ធម្មា គន្ថសម្បយុត្តា ធម្មា គន្ថវិប្បយុត្តា ធម្មា គន្ថា ចេវ ធម្មា គន្ថនិយា ច

(៥) ពួកធម៌ជាសញ្ញោជនៈ (ធម៌ចងសត្វទុកក្នុងវដ្តៈ) ពួកធម៌មិនមែនជាសញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ជាប្រយោជន៍ ឬសមគួរដល់សញ្ញោជនៈ ពួកធម៌មិនមែនជាប្រយោជន៍ ឬមិនសមគួរដល់សញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ប្រកបដោយសញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកសញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ជាសញ្ញោជនៈផង ជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈផង ពួកធម៌គ្រាន់តែជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈ តែមិនមែនជាសញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ជាសញ្ញោជនៈផង ប្រកបដោយសញ្ញោជនៈផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រកបដោយសញ្ញោជនៈ តែមិនមែនជាសញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកសញ្ញោជនៈតែជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកសញ្ញោជនៈ តែជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកសញ្ញោជនៈផង មិនជាប្រយោជន៍ដល់សញ្ញោជនៈផង ។

ចប់ ពួកសញ្ញោជនៈ ។

(៦) ពួកធម៌ជាគន្ថៈ (ធម៌ដោតក្រងសត្វទុកក្នុងវដ្តៈដោយអំណាចចុតិនិងបដិសន្ធិ) ពួកធម៌មិនមែនជាគន្ថៈ ពួកធម៌ដែលគន្ថៈគប្បីដោតក្រង ពួកធម៌ដែលគន្ថៈមិនគប្បីដោតក្រង ពួកធម៌ប្រកបដោយគន្ថៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកគន្ថៈ ពួកធម៌ជាគន្ថៈផង ដែលគន្ថៈគប្បីដោតក្រងផង

គន្ថនិយា ចេវ ធម្មា នោ ច គន្ថា គន្ថា ចេវ ធម្មា គន្ថសម្បយុត្តា ច គន្ថសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច គន្ថា គន្ថវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា គន្ថ-និយាបិ អគន្ថនិយាបិ ។

គន្ថគោច្ឆកំ ។

(៧) ឱឃា ធម្មា នោ ឱឃា ធម្មា ឱឃ-និយា ធម្មា អនោឃនិយា ធម្មា ឱឃសម្បយុត្តា ធម្មា ឱឃវិប្បយុត្តា ធម្មា ឱឃា ចេវ ធម្មា ឱឃ-និយា ច ឱឃនិយា ចេវ ធម្មា នោ ច ឱឃា ឱឃា ចេវ ធម្មា ឱឃសម្បយុត្តា ច ឱឃសម្ប-យុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច ឱឃា ឱឃវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា ឱឃនិយាបិ អនោឃនិយាបិ ។

ឱឃគោច្ឆកំ ។

ពួកធម៌ដែលគន្ថៈគប្បីដោតក្រង តែមិនមែនជាគន្ថៈ ពួកធម៌ជាគន្ថៈផង ប្រកបដោយគន្ថៈផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រកបដោយគន្ថៈ តែមិនមែនជាគន្ថៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកគន្ថៈ តែគន្ថៈគប្បីដោតក្រង ពួកធម៌ប្រាសចាកគន្ថៈផង ដែលគន្ថៈមិនគប្បីដោតក្រងផង ។

ចប់ ពួកគន្ថៈ ។

(៧) ពួកធម៌ជាឱឃៈ (ធម៌ញ៉ាំងសត្វឲ្យលង់នៅក្នុងវដ្ដៈ) ពួកធម៌មិនមែនជាឱឃៈ ពួកធម៌ដែលឱឃៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ពួកធម៌ដែលឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ពួកធម៌ប្រកបដោយឱឃៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកឱឃៈ ពួកធម៌ជាឱឃៈផង ដែលឱឃៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លងផង ពួកធម៌ដែលឱឃៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង តែមិនមែនជាឱឃៈ ពួកធម៌ជាឱឃៈផង ប្រកបដោយឱឃៈផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រកបដោយឱឃៈ តែមិនមែនជាឱឃៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកឱឃៈ តែឱឃៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ពួកធម៌ប្រាសចាកឱឃៈផង ឱឃៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លងផង ។

ចប់ ពួកឱឃៈ ។

(៨) យោគា ធម្មា នោ យោគា ធម្មា យោគនិយា ធម្មា អយោគនិយា ធម្មា យោគសម្បយុត្តា ធម្មា យោគវិប្បយុត្តា ធម្មា យោគា ចេវ ធម្មា យោគនិយា ច យោគនិយា ចេវ ធម្មា នោ ច យោគា យោគា ចេវ ធម្មា យោគសម្បយុត្តា ច យោគសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច យោគា យោគវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា យោគនិយាបិ អយោគនិយាបិ ។

យោគគោច្ឆកំ ។

(៩) នីវរណា ធម្មា នោ នីវរណា ធម្មា នីវរណិយា ធម្មា អនីវរណិយា ធម្មា នីវរណសម្បយុត្តា ធម្មា នីវរណវិប្បយុត្តា ធម្មា នីវរណា ចេវ ធម្មា នីវរណិយា ច នីវរណិយា ចេវ ធម្មា នោ ច នីវរណា នីវរណា ចេវ ធម្មា នីវរណសម្បយុត្តា ច

(៨) ពួកធម៌ជាយោគៈ (ធម៌ញុំាងសត្វឲ្យជាប់នៅក្នុងវដ្ដៈ) ពួកធម៌មិនមែនជាយោគៈ ពួកធម៌ដែលយោគៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ពួកធម៌ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ពួកធម៌ប្រកបដោយយោគៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកយោគៈ ពួកធម៌ជាយោគៈផង ដែលយោគៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លងផង ពួកធម៌ដែលយោគៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង តែមិនមែនជាយោគៈ ពួកធម៌ជាយោគៈផង ប្រកបដោយយោគៈផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រកបដោយយោគៈ តែមិនមែនជាយោគៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកយោគៈ តែយោគៈគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ពួកធម៌ប្រាសចាកយោគៈផង ដែលយោគៈមិនគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លងផង ។

ចប់ ពួកយោគៈ ។

(៩) ពួកធម៌ជានីវរណៈ (ធម៌រួបរឹតចិត្តសត្វ) ពួកធម៌មិនមែនជានីវរណៈ ពួកធម៌ជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ពួកធម៌មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ពួកធម៌ប្រកបដោយនីវរណៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកនីវរណៈ ពួកធម៌ជានីវរណៈផង ជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈផង ពួកធម៌ជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ តែមិនមែនជានីវរណៈ ពួកធម៌ជានីវរណៈផង ប្រកបដោយនីវរណៈផង

នីវរណសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច នីវរណា នីវរណវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា នីវរណិយាបិ អនីវរណិយាបិ ។

នីវរណគោច្ឆកំ ។

(១០) បរាមាសា ធម្មា នោ បរាមាសា ធម្មា បរាមដ្ឋា ធម្មា អបរាមដ្ឋា ធម្មា បរាមាសសម្បយុត្តា ធម្មា បរាមាសវិប្បយុត្តា ធម្មា បរាមាសា ចេវ ធម្មា បរាមដ្ឋា ច បរាមដ្ឋា ចេវ ធម្មា នោ ច បរាមាសា បរាមាសវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា បរាមដ្ឋាបិ អបរាមដ្ឋាបិ ។

បរាមាសគោច្ឆកំ ។

(១១) សារម្មណា ធម្មា អនារម្មណា ធម្មា ចិត្តា ធម្មា នោ ចិត្តា ធម្មា ចេតសិកា ធម្មា អចេតសិកា ធម្មា ចិត្តសម្បយុត្តា ធម្មា ចិត្តវិប្បយុត្តា ធម្មា ចិត្តសំសដ្ឋា ធម្មា ចិត្តវិសំសដ្ឋា ធម្មា

ពួកធម៌ គ្រាន់តែប្រកបដោយនីវរណៈ តែមិនមែនជានីវរណៈ ពួកធម៌ ប្រាសចាកនីវរណៈ តែជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈ ពួកធម៌ ប្រាសចាកនីវរណៈផង មិនជាប្រយោជន៍ដល់នីវរណៈផង ៕

ចប់ ពួកនីវរណៈ ៕

(១០) ពួកធម៌ជាបរាមាសៈ (សេចក្តីប្រកាន់ខុស) ពួកធម៌មិនមែនជាបរាមាសៈ ពួកធម៌ដែលបរាមាសៈស្ទាបអង្អែល (ធម៌ដែលគ្រោកគ្រាកដោយបរាមាសៈ) ពួកធម៌ដែលពួកបរាមាសៈមិនបានស្ទាបអង្អែល ពួកធម៌ប្រកបដោយបរាមាសៈ ពួកធម៌ដែលប្រាសចាកបរាមាសៈ ពួកធម៌ជាបរាមាសៈផង ដែលបរាមាសៈស្ទាបអង្អែលផង ពួកធម៌គ្រាន់តែបរាមាសៈស្ទាបអង្អែល តែមិនមែនជាបរាមាសៈ ពួកធម៌ប្រាសចាកបរាមាសៈ តែបរាមាសៈស្ទាបអង្អែល ពួកធម៌ ប្រាសចាកបរាមាសៈផង បរាមាសៈមិនបានស្ទាបអង្អែលផង ៕

ចប់ ពួកបរាមាសៈ ៕

(១១) ពួកធម៌ ប្រកបដោយអារម្មណ៍ ពួកធម៌ មិនមានអារម្មណ៍ ពួកធម៌ជាចិត្ត ពួកធម៌មិនមែនជាចិត្ត ពួកធម៌ជាចេតសិក ពួកធម៌មិនមែនជាចេតសិក ពួកធម៌ ប្រកបដោយចិត្ត ពួកធម៌ ប្រាសចាកចិត្ត ពួកធម៌ច្រឡូកច្រឡំដោយចិត្ត ពួកធម៌មិនច្រឡូកច្រឡំដោយចិត្ត

ចិត្តសមុដ្ឋានា ធម្មា នោ ចិត្តសមុដ្ឋានា ធម្មា ចិត្ត-
សហភុនោ ធម្មា នោ ចិត្តសហភុនោ ធម្មា ចិត្តា-
នុបរិវត្តិនោ ធម្មា នោ ចិត្តានុបរិវត្តិនោ ធម្មា ចិត្ត-
សំសដ្ឋសមុដ្ឋានា ធម្មា នោ ចិត្តសំសដ្ឋសមុដ្ឋានា
ធម្មា ចិត្តសំសដ្ឋសមុដ្ឋានសហភុនោ ធម្មា នោ
ចិត្តសំសដ្ឋសមុដ្ឋានសហភុនោ ធម្មា ចិត្តសំសដ្ឋ-
សមុដ្ឋានានុបរិវត្តិនោ ធម្មា នោ ចិត្តសំសដ្ឋសមុដ្ឋា-
នានុបរិវត្តិនោ ធម្មា អជ្ឈត្តិកា ធម្មា ពាហិរា ធម្មា
ឧបាទា ធម្មា នោ ឧបាទា ធម្មា ឧបាទិន្នា ធម្មា
អនុបាទិន្នា ធម្មា ។

មហន្តរទុកំ ។

(១៤) ឧបាទានា ធម្មា នោ ឧបាទានា ធម្មា
ឧបាទានិយា ធម្មា អនុបាទានិយា ធម្មា ឧបាទាន-
សម្បយុត្តា ធម្មា ឧបាទានវិប្បយុត្តា ធម្មា ឧបាទានា
ចេវ ធម្មា ឧបាទានិយា ច ឧបាទានិយា ចេវ ធម្មា
នោ ច ឧបាទានា ឧបាទានា ចេវ ធម្មា

ពួកធម៌កើតឡើងអំពីចិត្ត ពួកធម៌មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ពួកធម៌កើត
ជាមួយនឹងចិត្ត ពួកធម៌មិនកើតជាមួយនឹងចិត្ត ពួកធម៌ប្រព្រឹត្តទៅតាមចិត្ត
ពួកធម៌មិនប្រព្រឹត្តទៅតាមចិត្ត ពួកធម៌ប្រឡូកប្រឡំតាំងឡើងអំពីចិត្ត
ពួកធម៌មិនប្រឡូកប្រឡំមិនតាំងឡើងអំពីចិត្ត ពួកធម៌ប្រឡូកប្រឡំតាំង
ឡើងកើតជាមួយនឹងចិត្ត ពួកធម៌មិនប្រឡូកប្រឡំមិនតាំងឡើង មិនកើត
ជាមួយនឹងចិត្ត ពួកធម៌ប្រឡូកប្រឡំតាំងឡើង ប្រព្រឹត្តទៅតាមចិត្ត ពួក
ធម៌មិនប្រឡូកប្រឡំ មិនតាំងឡើង មិនប្រព្រឹត្តទៅតាមចិត្ត ពួកធម៌
ជាខាងក្នុង ពួកធម៌ជាខាងក្រៅ ពួកធម៌ជាឧបាទា (ឧបាទាយរូប) ពួក
ធម៌មិនមែនជាឧបាទា ពួកធម៌ ដែលកម្មប្រកបដោយកិលេសមានតណ្ហា
ជាដើមកាន់យកហើយ ពួកធម៌ ដែលកម្មប្រកបដោយកិលេស មាន
តណ្ហាជាដើមមិនកាន់យកហើយ ។

ចប់ មហន្តរទុកៈ ។

(១៤) ពួកធម៌ជាឧបាទាន (សេចក្តីប្រកាន់ទាំ) ពួកធម៌មិនមែនជា
ឧបាទាន ពួកធម៌ជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន ពួកធម៌មិនជាប្រយោជន៍
ដល់ឧបាទាន ពួកធម៌ប្រកបដោយឧបាទាន ពួកធម៌ប្រាសចាកឧបាទាន
ពួកធម៌ជាឧបាទានផង ជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទានផង ពួកធម៌គ្រាន់តែ
ជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន តែមិនមែនជាឧបាទាន ពួកធម៌ជាឧបាទាន

ឧបាទានសម្បយុត្តា ច ឧបាទានសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច ឧបាទានា ឧបាទានវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា ឧបាទានិយាបិ អនុបាទានិយាបិ ។

ឧបាទានគោច្ឆកំ ។

[១៣] កិលេសា ធម្មា នោ កិលេសា ធម្មា សង្កិលេសិកា ធម្មា អសង្កិលេសិកា ធម្មា សង្កិ-លិដ្ឋា ធម្មា អសង្កិលិដ្ឋា ធម្មា កិលេសសម្បយុត្តា ធម្មា កិលេសវិប្បយុត្តា ធម្មា កិលេសា ចេវ ធម្មា សង្កិលេសិកា ច សង្កិលេសិកា ចេវ ធម្មា នោ ច កិលេសា កិលេសា ចេវ ធម្មា សង្កិ-លិដ្ឋា ច សង្កិលិដ្ឋា ចេវ ធម្មា នោ ច កិលេសា កិលេសា ចេវ ធម្មា កិលេសសម្បយុត្តា ច កិលេសសម្បយុត្តា ចេវ ធម្មា នោ ច កិលេសា កិលេសវិប្បយុត្តា ខោ បន ធម្មា សង្កិលេសិកាបិ អសង្កិលេសិកាបិ ។

កិលេសគោច្ឆកំ ។

ផង ប្រកបដោយឧបាទានផង ពួកធម៌គ្រាន់តែប្រកបដោយឧបាទាន តែមិនមែនជាឧបាទាន ពួកធម៌ប្រាសចាកឧបាទាន តែជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន ពួកធម៌ប្រាសចាកឧបាទានផង មិនជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទានផង ។

ចប់ ពួកឧបាទាន ។

[១៣] ពួកធម៌ជាកិលេស (ធម៌សៅហ្មង) ពួកធម៌ មិនមែនជាកិលេស ពួកធម៌គួរដើម្បីដល់នូវសេចក្ដីសៅហ្មង ពួកធម៌មិនគួរដើម្បីដល់នូវសេចក្ដីសៅហ្មង ពួកធម៌ដែលសៅហ្មងហើយ ពួកធម៌ដែលមិនសៅហ្មងហើយ ពួកធម៌ប្រកបដោយកិលេស ពួកធម៌ប្រាសចាកកិលេស ពួកធម៌ជាកិលេសផង គួរដើម្បីដល់នូវសេចក្ដីសៅហ្មងផង ពួកធម៌គ្រាន់តែគួរដើម្បីដល់នូវសេចក្ដីសៅហ្មង តែមិនមែនជាកិលេស ពួកធម៌ជាកិលេសផង សៅហ្មងហើយផង ពួកធម៌គ្រាន់តែសៅហ្មងហើយ តែមិនមែនជាកិលេស ពួកធម៌ជាកិលេសផង ប្រកបដោយកិលេសផង ពួកធម៌ គ្រាន់តែប្រកបដោយកិលេស តែមិនមែនជាកិលេស ពួកធម៌ ប្រាសចាកកិលេស តែគួរដើម្បីដល់នូវសេចក្ដីសៅហ្មង ពួកធម៌ប្រាសចាកកិលេសផង មិនគួរដើម្បីដល់នូវសេចក្ដីសៅហ្មងផង ។

ចប់ ពួកកិលេស ។

អនិយ្យានិកា ធម្មា និយតា ធម្មា អនិយតា ធម្មា សឧត្តរា ធម្មា អនុត្តរា ធម្មា សរណា ធម្មា អរណា ធម្មា ។

បិដ្ឋិទុកំ ។

អភិធម្មមាតិកា ។

សុត្តន្តមាតិកា

(១៩) វិជ្ជាភាគិនោ ធម្មា អវិជ្ជាភាគិនោ ធម្មា វិជ្ជូបមា ធម្មា វជិរូបមា ធម្មា ពាលា ធម្មា បណ្ឌិតា ធម្មា កណ្ហា ធម្មា សុក្កា ធម្មា តបនិយា ធម្មា អតបនិយា ធម្មា អធិវចនា ធម្មា អធិវចនបថា ធម្មា និរុត្តិ ធម្មា និរុត្តិបថា ធម្មា បញ្ញត្តិ ធម្មា

ពួកធម៌មិនមែននាំចេញចាកវដ្តៈ ពួកធម៌ទៀង ពួកធម៌មិនទៀង ពួកធម៌ប្រកបដោយឧត្តរៈ (ការលើសល្បីដ៏ក្រៃលែង) ពួកធម៌មិនមានឧត្តរៈ ពួកធម៌ប្រកបដោយរណៈ (សត្រូវ) ពួកធម៌មិនមានរណៈ ។

ចប់ បិដ្ឋិទុកៈ ។

ចប់ អភិធម្មមាតិកា ។

សុត្តន្តមាតិកា

(១៩) ពួកធម៌ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចំណែកនៃវិជ្ជា ពួកធម៌ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចំណែកនៃអវិជ្ជា ពួកធម៌ប្រៀបដូចផ្លេកបន្ទោរ[១] ពួកធម៌ប្រៀបដូចពេជ្រ[២] ពួកធម៌ពាល[៣] ពួកធម៌បណ្ឌិត[៤] ពួកធម៌ខ្មៅ[៥] ពួកធម៌ស[៦] ពួកធម៌ដុតកំដៅ[៧] ពួកធម៌មិនដុតកំដៅ ពួកធម៌ជាឈ្មោះ ពួកធម៌ជាគន្លងនៃឈ្មោះ ពួកធម៌ជានិរុត្តិ[៨] ពួកធម៌ជាគន្លងនៃនិរុត្តិ ពួកធម៌ជា

---

១ ធម៌ដែលមានកំឡាំងស្មើស្លូវស្តើង មិនអាចនឹងកំចាត់ងងឹត គឺកិលេសបាន ។ ២ ធម៌ដែលមានកំឡាំងស្មើពេជ្រ អាចនឹងកំចាត់ងងឹត គឺកិលេសបាន ។ ៣ ធម៌តាំងនៅក្នុងមនុស្សពាល ឬ ធ្វើមនុស្សឲ្យទៅជាពាលវិញ ។ ៤ ធម៌តាំងនៅក្នុងបណ្ឌិត ឬ ធ្វើមនុស្សឲ្យទៅជាបណ្ឌិតវិញ ។ ៥ ធម៌ធ្វើចិត្តឲ្យអាប់ងងឹតស្មើ ។ ៦ ធម៌ធ្វើចិត្តឲ្យមានរស្មីភ្លឺថ្លា ។ ៧ ធម៌ញុំាងសត្វឲ្យក្តៅក្នុងលោកនេះ និងលោកខាងមុខ ។ ៨ ប្រែថា ការពោលដោយមិនសល់ សំដៅដល់ពាក្យថ្លែងឬពីរោះ អធិប្បាយប្រាប់ហេតុ ប្រាប់ផល ដូចពាក្យថា សភាវៈណាតាក់តែងសត្វ សភាវៈនោះ ហៅថាសង្ខារ ជាដើម ។

បញ្ញត្តិបថា ធម្មា នាមញ្ច រូបញ្ច អវិជ្ជា ច ភវតណ្ហា ច ភវទិដ្ឋិ ច វិភវទិដ្ឋិ ច សស្សតទិដ្ឋិ ច ឧច្ឆេទទិដ្ឋិ ច អន្តវាទិដ្ឋិ ច អនន្តវាទិដ្ឋិ ច បុព្វ-ន្តានុទិដ្ឋិ ច អបរន្តានុទិដ្ឋិ ច អហិរិកញ្ច អនោ-ត្តប្បញ្ច ហិរិ ច ឱត្តប្បញ្ច ទោវចស្សតា ច បាបមិត្តតា ច សោវចស្សតា ច កល្យាណមិត្តតា ច អាបត្តិកុសលតា ច អាបត្តិវុដ្ឋានកុសលតា ច សមាបត្តិកុសលតា ច សមាបត្តិវុដ្ឋានកុសលតា ច ធាតុកុសលតា ច មនសិការកុសលតា ច អាយ-តនកុសលតា ច បដិច្ចសមុប្បាទកុសលតា ច ឋានកុសលតា ច អដ្ឋានកុសលតា ច អជ្ជវោ ច មទ្ទវោ ច ខន្តិ ច សោរច្ចញ្ច សាខល្យញ្ច

បញ្ញត្តិ ធម្មជាតជាគន្លងនៃបញ្ញត្តិ នាម(១) និង រូប(២) អវិជ្ជា(៣) និង ភវតណ្ហា(៤) ភវទិដ្ឋិ(៥) និងវិភវទិដ្ឋិ(៦) សស្សតទិដ្ឋិ(៧) និង ឧច្ឆេទទិដ្ឋិ (៨) អន្តវាទិដ្ឋិ(៩) និង អនន្តវាទិដ្ឋិ(១០) បុព្វន្តានុទិដ្ឋិ(១១) និង អបរន្តានុទិដ្ឋិ(១២) សេចក្តីមិនខ្មាសបាប និង សេចក្តីមិនខ្លាចបាប សេចក្តីខ្មាសបាប និងសេចក្តីខ្លាចបាប ភាពនៃបុគ្គលប្រដៅក្រ និងភាពនៃបុគ្គលមានមិត្រអាក្រក់ ភាពនៃបុគ្គលប្រដៅងាយ និងភាពនៃបុគ្គលមានមិត្រល្អ សេចក្តីឈ្លាសក្នុងអាបត្តិ និងសេចក្តីឈ្លាសក្នុងការចេញចាកអាបត្តិ សេចក្តីឈ្លាសក្នុងសមាបត្តិ និងសេចក្តីឈ្លាសក្នុងការចេញចាកសមាបត្តិ សេចក្តីឈ្លាសក្នុងធាតុ និងសេចក្តីឈ្លាសក្នុងការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត សេចក្តីឈ្លាសក្នុងអាយតនៈ និងសេចក្តីឈ្លាសក្នុងបដិច្ចសមុប្បាទ សេចក្តីឈ្លាសក្នុងហេតុ និងសេចក្តីឈ្លាសក្នុងការមិនមែនជាហេតុ សេចក្តីត្រង់ និងសេចក្តីទន់ភ្លន់ សេចក្តីអត់សង្កត់ និងសេចក្តីស្លូត សេចក្តីពកពាក់

---

១ ប្រែថា ឈ្មោះ មួយទៀតថា ទន់ទោរ ឬបង្អោនទៅ ។ ២ ប្រែថា វិនាស ឬលំបាក ។ ៣ ប្រែថា មិនដឹងអរិយសច្ចទាំង ៤ ។ ៤ សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងភព ឬសេចក្តីប្រាថ្នាប្រកបដោយសស្សតទិដ្ឋិ ។ ៥ សេចក្តីយល់ឃើញថាសត្វកើតឡើងហើយទៀត ។ ៦ សេចក្តីយល់ឃើញថាសត្វមិនកើតទៀត ។ ៧ សេចក្តីយល់ឃើញថា ខ្លួននិងលោកជាសស្សតៈទៀង ។ ៨ សេចក្តីយល់ឃើញថា សត្វសូន្យមិនកើតទៀត ។ ៩ សេចក្តីយល់ឃើញថា លោកមានទីបំផុត ។ ១០ សេចក្តីយល់ឃើញថា លោកមិនមានទីបំផុត ។ ១១ សេចក្តីយល់ឃើញតាមចំណែកនៃខន្ធខាងដើម ។ ១២ សេចក្តីយល់ឃើញតាមចំណែកនៃខន្ធខាងចុង ។

បដិសន្ថារោ ច ឥន្ទ្រិយេសុ អគុត្តទ្វារតា ច ភោជនេ
អមត្តញ្ញុតា ច ឥន្ទ្រិយេសុ គុត្តទ្វារតា ច ភោជនេ
មត្តញ្ញុតា ច មុដ្ឋស្សច្ចញ្ច អសម្បជញ្ញញ្ច សតិ
ច សម្បជញ្ញញ្ច បដិសង្ខានពលញ្ច ភាវនាពលញ្ច
សមថោ ច វិបស្សនា ច សមថនិមិត្តញ្ច បគ្គា-
ហនិមិត្តញ្ច បគ្គាហោ ច អវិក្ខេបោ ច សីល-
វិបត្តិ ច ទិដ្ឋិវិបត្តិ ច សីលសម្បទា ច ទិដ្ឋិសម្បទា
ច សីលវិសុទ្ធិ ច ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ ច ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ ខោ បន
យថាទិដ្ឋិស្ស ច បធានំ សំវេគោ ច សំវេជនីយេសុ
ឋានេសុ សំវិគ្គស្ស ច យោនិសោ បធានំ អស-
ន្តុដ្ឋិតា ច កុសលេសុ ធម្មេសុ អប្បដិវានិតា ច
បធានស្មឹ វិជ្ជា ច វិមុត្តិ ច ខយេ ញាណំ អនុ-
ប្បាទេ ញាណន្តិ ។

សុត្តន្តមាតិកា ។

មាតិកា និដ្ឋិតា ។

និងការប្រព្រឹត្តស្រួលបួល ការមិនគ្រប់គ្រងទ្វារក្នុងឥន្ទ្រិយ និងសេចក្ដីមិនដឹង
ប្រមាណក្នុងភោជនៈ ការគ្រប់គ្រងទ្វារក្នុងឥន្ទ្រិយ និងសេចក្ដីដឹងប្រមាណ
ក្នុងភោជន សេចក្ដីភ្លេចស្មារតី និងសេចក្ដីមិនដឹងខ្លួន ស្មារតី និង
សេចក្ដីដឹងខ្លួន កំឡាំងនៃការពិចារណា និងកំឡាំងភាវនា សមថៈ(១)
និងវិបស្សនា(២) និមិត្តរបស់សមថៈ និងនិមិត្តនៃការផ្គងឡើង ការផ្គង
ឡើង និងសេចក្ដីមិនរាយមាយ វិបត្តិនៃសីល និងវិបត្តិនៃទិដ្ឋិ ការ
បរិបូណ៌នៃសីល និងការបរិបូណ៌នៃទិដ្ឋិ សេចក្ដីបរិសុទ្ធិនៃសីល និង
សេចក្ដីបរិសុទ្ធិនៃទិដ្ឋិ សេចក្ដីបរិសុទ្ធិនៃទិដ្ឋិ និងសេចក្ដីព្យាយាម
របស់បុគ្គលដែលមានទិដ្ឋិសមគួរ សេចក្ដីសង្វេគក្នុងទីដែលគួរសង្វេគ
តាំងឡាយ និងសេចក្ដីព្យាយាមដោយឧបាយនៃបុគ្គលដែលមានសេចក្ដី
សង្វេគ សេចក្ដីមិនសន្ដោសក្នុងកុសលធម៌តាំងឡាយ និងសេចក្ដីមិនថយ
ថយក្នុងព្យាយាម វិជ្ជា និងវិមុត្តិ សេចក្ដីដឹងក្នុងធម៌(៣) ជាគ្រឿងអស់
ទៅនៃកិលេស និងសេចក្ដីដឹងក្នុងធម៌(៤) ដែលធ្វើកិលេសមិនឲ្យកើត
ឡើងទៀត ។

ចប់ សុត្តន្តមាតិកា ។

ចប់ មាតិកា ។

---

១ សភាវៈរម្ងាប់នូវធម៌ជាសត្រូវ ។ ២ ធម្មជាតិឃើញដោយអាការផ្សេងៗ ។ ៣ អរិយមគ្គ ។
៤ អរិយផល ។

(១៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទារម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ សម្មាសតិ ហោតិ សម្មាសមាធិ ហោតិ សទ្ធាពលំ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សតិពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ បញ្ញាពលំ

(១៦) ពួកធម៌ជាកុសលតើ ដូចម្តេច ។ ចិត្តជាកាមាវចរកុសល ប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ ប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយហើយកើតឡើង ក្នុងសម័យណា ផស្សៈក៏កើតមានក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ

ហោតិ ហិរិពលំ ហោតិ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ អលោភោ ហោតិ អទោសោ ហោតិ អមោហោ ហោតិ អនភិជ្ឈា ហោតិ អព្យាបាទោ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ហិរិ ហោតិ ឱត្តប្បំ ហោតិ កាយប្បស្សទ្ធិ(១) ហោតិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ(២) ហោតិ កាយលហុតា ហោតិ ចិត្តលហុតា ហោតិ កាយមុទុតា ហោតិ ចិត្តមុទុតា ហោតិ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ កាយុជុកតា ហោតិ ចិត្តុជុកតា ហោតិ សតិ ហោតិ សម្បជញ្ញំ ហោតិ សមថោ ហោតិ វិបស្សនា ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ(៣) អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

១ ឱ. ម. កាយបស្សទ្ធិ ។ ២ ឱ. ម. ចិត្តបស្សទ្ធិ ។ ៣ ឱ. ម. សំផុសនា សំផុសិតត្តំ ។

ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្ដីស្ងប់កាយ សេចក្ដីស្ងប់ចិត្ត សេចក្ដីស្រាលកាយ សេចក្ដីស្រាលចិត្ត សេចក្ដីទន់កាយ សេចក្ដីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្ដីស្ទាត់កាយ សេចក្ដីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្ដីត្រង់កាយ សេចក្ដីត្រង់ចិត្ត សតិ សម្បជញ្ញៈ សមថៈ វិបស្សនា សេចក្ដីផ្គងឡើង សេចក្ដីមិនរាយមាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងដោយអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៧) ផស្សៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការត្រូវទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ផស្សៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១៨) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

(១៩) កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

(២០) កតមា តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

(១៨) វេទនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ញាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់សេចក្តីឆ្ញាញ់ពិសា និងសេចក្តីសុខនោះ ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ញាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ញាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១៩) សញ្ញា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា សេចក្តីសំគាល់ ភាពនៃសេចក្តីសំគាល់ ណា ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់កុសលសញ្ញានោះ ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(២០) ចេតនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីនឹកគិត ភាពនៃការត្រិះរិះ ណា ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់កុសលចេតនានោះ ក្នុងសម័យនោះ នេះចេតនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦១) កតមំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

(៦២) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា សម្មាសង្កប្បោ អយំ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។

(៦៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចារោ វិចារោ អនុវិចារោ ឧបវិចារោ ចិត្តស្ស អនុសន្ធនតា អនុបេក្ខនតា អយំ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។

(៦១) ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺការដឹងចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោ-វិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌មានផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦២) វិតក្កៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត គំរិះ ការរំពឹង ការផ្ចង់ ការលើកឡើងនូវចិត្ត គឺសម្មាសង្កប្បៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិតក្កៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៣) វិចារៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រិះ-ត្រា ការពិចារណា ការពិនិត្យមើល ការសង្កេតមើល ការផ្គងនូវចិត្ត ការសំឡឹងមើល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចារៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(២៤) កតមា តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បីតិ បាមោជ្ជំ អាមោទនា បមោទនា ហាសោ បហាសោ វិត្តិ ឱទគ្យំ អត្តមនតា ចិត្តស្ស អយំ តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។

(២៥) កតមំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។

(២៦) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

(២៤) បីតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្អែតចិត្ត សេចក្តីរីករាយ សេចក្តីសប្បាយ សេចក្តីស្រួល សេចក្តីស្រស់ស្រាយ ការញញឹមញញែម ការ[illegible] ការ[illegible] សណ្ឋានសេចក្តីត្រេកអររបស់ចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបីតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(២៥) សុខ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីផស្សៈរបស់ចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីផស្សៈរបស់ចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសុខ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(២៦) ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅរបស់ចិត្ត ការដំកល់នៅនឹង ការតាំងមាំ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ សភាពចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង ការស្ងប់ម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

[២៧] កតមំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សទ្ធា សទ្ទហនា ឱកប្បនា អភិប្បសាទោ សទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយំ សទ្ធាពលំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[២៨] កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី[១] ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា[២] អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ ឥទំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[២៩] កតមំ តស្មឹ សមយេ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុសនតា[៣] សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

១ ឱ. ឧស្សោឡ្ហិ ។ ២ ឱ. ម. អនិក្ខិត្តឆន្ទតា ។ ៣ ឱ. ម. អសំមុស្សនតា ។

(២៧) សទ្ធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ជំនឿ សេចក្តីជឿ សេចក្តីជឿស៊ប់ សេចក្តីជ្រះថ្លាខ្លាំង គឺសទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយ សទ្ធាពលៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសទ្ធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(២៨) វីរិយិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ការប្រារព្ធព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីខ្មាត សង្វាត ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង សេចក្តីសង្វាត ការមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(២៩) សតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹកបាន ការចាំបាន ការមិនកាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០) កតមំ តស្មិំ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ ឥទំ តស្មិំ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣១) កតមំ តស្មិំ សមយេ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ បញ្ញា បជានានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ តស្មិំ សមយេ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣០) សមាធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ការឋិតនៅរបស់ចិត្ត ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនយ្វេងយ្វាង ការមិនរាយមាយ សភាពនៃចិត្តមិនយ្វេងយ្វាង ការស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសមាធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣១) បញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតដូចផែនដី ធម្មជាតកំចាត់កិលេស ធម្មជាតនាំទៅ ធម្មជាតឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញគឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ គ្រឿងសាស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣២) កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៣) កតមំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៤) កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣២) មនិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ចិត្ត សេចក្ដីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្ដីត្រាច់ ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ ភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌មានផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៣) សោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្ដីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីផស្សៈនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតឡើងអំពីផស្សៈនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤) ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការយឺននៅ ការរស់នៅ ការកើលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សានៃអរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៥) កតមា តស្មឹ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។

(៣៦) កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា សម្មាសង្កប្បោ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ ។

(៣៥) សម្មាទិដ្ឋិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា ការដឹងសព្វ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្នុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាទិដ្ឋិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦) សម្មាសង្កប្បៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត គិតរ ការរំពឹង ការផ្ចង់ ការលើកឡើងនូវចិត្ត គឺសម្មាសង្កប្បៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសង្កប្បៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ឋិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។

(៣៨) កតមា តស្មឹ សមយេ សម្មាសតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុស្សនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសតិ ហោតិ ។

(៣៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាសមាធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសមាធិ ហោតិ ។

(៣៧) សម្មាវាយាមៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីឧហាត សង្កិត ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ទំឃាត ខ្នះខ្នែង សេចក្តីសង្កិតមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ចុះនូវធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាវាយាមៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨) សម្មាសតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការរលឹកបាន ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩) សម្មាសមាធិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងមាំ ការមិនរវើរវាយ ការមិនរាយមាយ របស់ចិត្ត សភាពនៃចិត្តមិនរវើរវាយ ការស្ងប់ម្ងាប់ចិត្ត គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសមាធិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤០) កតមំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធាពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សទ្ធា សទ្ទហនា ឱកប្បនា អភិប្បសាទោ សទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយំ សទ្ធាពលំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធាពលំ ហោតិ ។

(៤១) កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ ឥទំ តស្មឹ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។

(៤២) កតមំ តស្មឹ សមយេ សតិពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុស្សនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សតិពលំ ហោតិ ។

(៤០) សទ្ធាពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ជំនឿ សេចក្តីជឿ សេចក្តីជឿស៊ប់ សេចក្តីជ្រះថ្លាខ្លាំង គឺសទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយ សទ្ធាពលៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសទ្ធាពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤១) វីរិយពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីខុបាក សង្វាត ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង សេចក្តីសង្វាត ការមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤២) សតិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយ ៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹកបាន ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៣) កតមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។

(៤៤) កតមំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញាពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញាពលំ ហោតិ ។

(៤៣) សមាធិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតាំងនៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ របស់ចិត្ត សភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង ការស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសមាធិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៤) បញ្ញាពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីប្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចជាផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញគឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា ចង្កៀង ទូគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបញ្ញាពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៥) កតមំ តស្មឹ សមយេ ហិរិពលំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ហិរិយតិ ហិរិយិត-ព្វេន ហិរិយតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ហិរិពលំ ហោតិ ។

(៤៦) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បតិ ឱត្តប្បិត-ព្វេន ឱត្តប្បតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ ។

(៤៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ អលុព្ភនា អលុព្ភិតត្តំ អសារាគោ អសារជ្ជនា អសារជ្ជិតត្តំ អនភិជ្ឈា អលោភោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។

(៤៥) ហិរិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលខ្មាស ដោយវត្ថុដែលគួរខ្មាស ខ្មាសដោយការជួបប្រទះនឹងអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះហិរិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៦) ឱត្តប្បពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលតក់ស្លុត ដោយវត្ថុដែលគួរតក់ស្លុត តក់ស្លុតដោយការជួបប្រទះនឹងអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះឱត្តប្បពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៧) អលោភៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការមិនចង់បាន ការមិនជាប់ចំពាក់ សេចក្តីមិនជាប់ចំពាក់ ការមិនត្រេក-អរខ្លាំង ការមិនត្រេកត្រអាល សេចក្តីមិនត្រេកត្រអាល ការមិនសំឡឹងចំពោះ គឺអលោភៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអលោភៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៨) កតមោ តស្មឹ សមយេ អទោសោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ អទោសោ អទុស្សនា(១) អទុស្សិតត្តំ អព្យាបាទោ អព្យាបជ្ជោ អទោសោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អទោសោ ហោតិ ។

(៦៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ អមោហោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ អមោហោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អមោហោ ហោតិ ។

១ ឱ. ម. អទុស្សនា ។

(៦៨) អទោសៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនខឹង កិរិយាមិនប្រទូស្ត សេចក្តីមិនប្រទូស្ត កិរិយាមិនព្យាបាទ សេចក្តីមិនព្យាបាទ អទោសៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឈ្មោះថាអទោសៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៩) អមោហៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការសំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីក្ដីច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ គ្រឿងសស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ គឺអមោហៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឈ្មោះថាអមោហៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ
បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសា-
ទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោ-
តោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ
អយំ តស្មិំ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។

(៤៣) កតមា តស្មិំ សមយេ ហិរិ ហោតិ ។
យំ តស្មិំ សមយេ ហិរិយតិ ហិរិយិតព្វេន ហិរិយតិ
បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា អយំ
តស្មិំ សមយេ ហិរិ ហោតិ ។

(៤៤) កតមំ តស្មិំ សមយេ ឱត្តប្បំ ហោតិ ។
យំ តស្មិំ សមយេ ឱត្តប្បតិ ឱត្តប្បិតព្វេន ឱត្តប្បតិ
បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ
តស្មិំ សមយេ ឱត្តប្បំ ហោតិ ។

ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិដែលនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តី
ដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ
គ្រឿងសស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា
គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ
ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាទិដ្ឋិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៣) ហិរិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែល
បុគ្គលខ្មាសដោយហេតុដែលគួរខ្មាស ខ្មាសដោយការជួបប្រទះនឹងអកុសល-
ធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះហិរិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៤) ឱត្តប្បៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់
ដែលបុគ្គលតក់ស្លុត ដោយហេតុដែលគួរតក់ស្លុត តក់ស្លុតដោយការជួប
ប្រទះនឹងអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះឱត្តប្បៈ កើត
មានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៥) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស បស្សទ្ធិ បដិប្បស្សទ្ធិ[១] បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ កាយប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។

(៨៦) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស បស្សទ្ធិ បដិប្បស្សទ្ធិ បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។

(៨៧) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយលហុតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស លហុតា លហុបរិណាមតា អទន្ធនតា អវិត្ថនតា អយំ តស្មឹ សមយេ កាយលហុតា ហោតិ ។

---

១ ឱ. ម. បដិបស្សទ្ធិ ។

(៨៥) សេចក្តីស្ងប់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីស្ងប់ សេចក្តីរម្ងាប់ ការស្ងប់ ការរម្ងាប់ សេចក្តីស្ងៀមស្ងាត់ ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ងប់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៦) សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីស្ងប់ សេចក្តីរម្ងាប់ ការស្ងប់ ការរម្ងាប់ សេចក្តីស្ងៀមស្ងាត់ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ងប់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៧) សេចក្តីស្រាលកាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីស្រាល ការបង្អែនទៅរហ័ស សេចក្តីមិនយឺតយូរ សេចក្តីមិនធ្ងន់ ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្រាលកាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៥៨) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តលហុតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស លហុតា លហុបរិណាមតា អទន្ធនតា អវិត្ថនតា អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តលហុតា ហោតិ ។

(៥៩) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយមុទុតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស មុទុតា មទ្ទវតា អកក្ខឡតា អកឋិនតា អយំ តស្មឹ សមយេ កាយមុទុតា ហោតិ ។

(៦០) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តមុទុតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស មុទុតា មទ្ទវតា អកក្ខឡតា អកឋិនតា អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តមុទុតា ហោតិ ។

(៥៨) សេចក្ដីស្រាលចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីស្រាល ការប្ដូរទៅដោយរហ័ស សេចក្ដីមិនយឺតយូរ សេចក្ដីមិនទំរន់ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្ដីស្រាលចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៥៩) សេចក្ដីទន់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីទន់ សេចក្ដីពោរ សេចក្ដីមិនរឹង មិនរបឹង ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្ដីទន់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦០) សេចក្ដីទន់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីទន់ សេចក្ដីពោរ សេចក្ដីមិនរឹង មិនរបឹង ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្ដីទន់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦១) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស កម្មញ្ញតា កម្មញ្ញត្តំ កម្មញ្ញភាវោ អយំ តស្មឹ សមយេ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ។

(៦២) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស កម្មញ្ញតា កម្មញ្ញត្តំ កម្មញ្ញភាវោ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ ។

(៦៣) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស បាគុញ្ញតា បាគុញ្ញត្តំ បាគុញ្ញភាវោ អយំ តស្មឹ សមយេ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ។

(៦១) ការគួរដល់ការងារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការគួរដល់ការងារ សេចក្តីគួរដល់ការងារ សភាពគួរដល់ការងារ ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះកាយគួរដល់ការងារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦២) ចិត្តគួរដល់ការងារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការគួរដល់ការងារ សេចក្តីគួរដល់ការងារ សភាពគួរដល់ការងារ ណា នៃវិញ្ញាណខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្តគួរដល់ការងារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៣) សេចក្តីស្ទាត់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការស្ទាត់ សេចក្តីស្ទាត់ សភាពស្ទាត់ ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ទាត់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៤) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស បគុណតា បគុណត្តំ បគុណភាវោ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ ។

(៦៥) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយុជុកតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស ឧជុតា ឧជុកតា អជិម្ហតា អវង្កតា អកុដិលតា អយំ តស្មឹ សមយេ កាយុជុកតា ហោតិ ។

(៦៦) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តុជុកតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧជុតា ឧជុកតា អជិម្ហតា អវង្កតា អកុដិលតា អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តុជុកតា ហោតិ ។

(៦៧) កតមា តស្មឹ សមយេ សតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុសនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ អយំ តស្មឹ សមយេ សតិ ហោតិ ។

(៦៤) សេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការស្ទាត់ សេចក្តីស្ទាត់ សភាពស្ទាត់ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៥) សេចក្តីត្រង់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រង់ សេចក្តីត្រង់ ការមិនវៀច មិនកោង មិនពត់ ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីត្រង់កាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៦) សេចក្តីត្រង់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រង់ សេចក្តីត្រង់ ការមិនវៀច មិនកោង មិនពត់ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីត្រង់ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៧) សតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹកឃើញ ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

[៦៨] កតមំ តស្មឹ សមយេ សម្បជញ្ញំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជានានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សម្បជញ្ញំ ហោតិ ។

[៦៩] កតមោ តស្មឹ សមយេ សមថោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ សមថោ ហោតិ ។

[៦៨] សម្បជញ្ញៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? បញ្ញា ការដឹងច្បាស់ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តីគិត ការយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិដែលនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្បជញ្ញៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

[៦៩] សមថៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅទីនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ របស់ចិត្ត សភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសមថៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៧០) កតមា តស្មិំ សមយេ វិបស្សនា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ បញ្ញា បជានានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ អយំ តស្មិំ សមយេ វិបស្សនា ហោតិ ។

(៧១) កតមោ តស្មិំ សមយេ បគ្គាហោ ហោតិ ។ យោ តស្មិំ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ឋិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ អយំ តស្មិំ សមយេ បគ្គាហោ ហោតិ ។

(៧០) វិបស្សនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា ការដឹងច្បាស់ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការចូលទៅកំណត់ សេចក្តីកំណត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងភ្លឺគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិបស្សនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៧១) សេចក្តីផ្គងឡើង កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីឧហាត សង្វាត ខំតង ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ឃ្មាតឃ្មី ខ្នះខ្នែង សេចក្តីសង្វាតមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីផ្គងឡើង កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៧២) កតមោ តស្មឹ សមយេ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។

(៧៣) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បទភាជនីយំ និដ្ឋិតំ ។

បឋមភាណវារំ ។

(៧៤) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ បញ្ចង្គិកំ ឈានំ ហោតិ បញ្ចង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ

(៧២) សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ របស់ចិត្ត សភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង ការស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៧៣) មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងដោយអាស្រ័យហេតុ រមែងកើតមានក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ បទភាជនីយ ។

ចប់ បឋមភាណវារៈ ។

(៧៤) ខន្ធ ៤ កើតមានក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៥ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៥

កតមោ តស្មឹ សមយេ សញ្ញាក្ខន្ធោ ហោតិ ។
យា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា សញ្ជានណា សញ្ជា-
និតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញាក្ខន្ធោ ហោតិ ។
កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។
ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គ-
តា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ
បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ
សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលំ
វីរិយពលំ សតិពលំ សមាធិពលំ បញ្ញាពលំ ហិរិ-
ពលំ ឱត្តប្បពលំ អលោភោ អទោសោ អមោហោ
អនភិជ្ឈា អព្យាបាទោ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បំ
កាយប្បស្សទ្ធិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ កាយលហុតា ចិត្ត-
លហុតា កាយមុទុតា ចិត្តមុទុតា កាយកម្មញ្ញតា

សញ្ញាខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា សេច-
ក្តីសំគាល់ សេចក្តីចាំបាន ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញា-
ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ សង្ខារក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យ
នោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ
ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិ-
ន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវា-
យាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិ-
ពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ
អទោសៈ អមោហៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បៈ
សេចក្តីស្ងប់កាយ សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត សេចក្តីស្រាលកាយ សេចក្តី
ស្រាលចិត្ត សេចក្តីទន់កាយ សេចក្តីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ

ចិត្តកម្មញ្ញតា កាយបាគុញ្ញតា ចិត្តបាគុញ្ញតា កាយុជ្ជុកតា ចិត្តុជ្ជុកតា សតិ សម្បជញ្ញំ សមថោ វិបស្សនា បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ អយំ តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ឥមេ តស្មឹ សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ។

ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្ដីស្ទាត់កាយ សេចក្ដីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្ដីត្រង់កាយ សេចក្ដីត្រង់ចិត្ត សតិ សម្បជញ្ញៈ សមថៈ វិបស្សនា សេចក្ដីផ្គង សេចក្ដីមិនរាយមាយ ម្យ៉ា ពួកអរូបធម៌ដទៃ ណា ក្រៅអំពី វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ដែលកើតឡើងដោយអាស្រ័យហេតុ ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ វិញ្ញាណក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីគិត សេចក្ដីដឹងនឹងអារម្មណ៍ សេចក្ដីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ថ្លាស្អាត គឺ មនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ វិញ្ញាណក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ នេះពួកខន្ធ ៤ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

[៧៦] កតមានិ តស្មឹ សមយេ ទ្វាយតនានិ
ហោន្តិ ។ មនាយតនំ ធម្មាយតនំ ។ កតមំ តស្មឹ
សមយេ មនាយតនំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ
ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយ-
តនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា ម-
នោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនាយតនំ
ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ធម្មាយតនំ
ហោតិ ។ វេទនាក្ខន្ធោ សញ្ញាក្ខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ
ឥទំ តស្មឹ សមយេ ធម្មាយតនំ ហោតិ ។ ឥមានិ
តស្មឹ សមយេ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ។

[៧៧] កតមា តស្មឹ សមយេ ទ្វេ ធាតុយោ
ហោន្តិ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ធម្មធាតុ ។ កតមា
តស្មឹ សមយេ មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ។
យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ
បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញា-
ណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ

[៧៦] អាយតនៈ ២ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។
មនាយតនៈ ធម្មាយតនៈ ។ មនាយតនៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ
តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីគិត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ
ធម្មជាតថ្លាស្អាត គឺមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញា-
ណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុង
សម័យនោះ នេះមនាយតនៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ ធម្មាយតនៈ
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ
សង្ខារក្ខន្ធ នេះធម្មាយតនៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ នេះ
អាយតនៈ ២ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

[៧៧] ធាតុ ២ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ មនោ-
វិញ្ញាណធាតុ ធម្មធាតុ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ
តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីគិត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ
ធម្មជាតថ្លាស្អាត គឺមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ
មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ

អយំ តស្មិំ សមយេ មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ។ កតមា តស្មិំ សមយេ ធម្មធាតុ ហោតិ ។ វេទនាក្ខន្ធោ សញ្ញាក្ខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ អយំ តស្មិំ សមយេ ធម្មធាតុ ហោតិ ។ ឥមា តស្មិំ សម-យេ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ ។

(៧៨) កតមេ តស្មិំ សមយេ តយោ អាហារា ហោន្តិ ។ ផស្សាហារោ មនោសញ្ចេតនាហារោ វិញ្ញាណាហារោ ។ កតមោ តស្មិំ សមយេ ផស្សា-ហារោ ហោតិ ។ យោ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មិំ សមយេ ផស្សាហារោ ហោតិ ។ កតមោ តស្មិំ សមយេ មនោសញ្ចេតនាហារោ ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មិំ សមយេ មនោសញ្ចេតនាហារោ ហោតិ ។ កតមោ តស្មិំ សមយេ វិញ្ញាណាហារោ ហោតិ ។

នេះមនោវិញ្ញាណធាតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ ធម្មធាតុកើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ នេះធម្មធាតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ នេះធាតុ ២ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៧៨) អាហារ ៣ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សាហារ មនោសញ្ចេតនាហារ វិញ្ញាណាហារ ។ ផស្សាហារ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការខ្ទិតខ្ទិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សាហារ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ មនោសញ្ចេតនាហារ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីរិះគិត ការតាក់តែង ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនោសញ្ចេតនាហារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ វិញ្ញាណាហារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។

យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ អយំ តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណាហារោ ហោតិ ។ ឥមេ តស្មឹ សមយេ តយោ អាហារា ហោន្តិ ។

(៧៩) កតមានិ តស្មឹ សមយេ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ។ សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ មនិន្ទ្រិយំ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សទ្ធា សទ្ទហនា ឱកប្បនា អភិប្បសាទោ សទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយំ សទ្ធាពលំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីក្រញុំ ហឫទ័យ ធម្មជាតផូរផង់ គឺកន្លែងចិត្តហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិញ្ញាណាហារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ នេះអាហារ ៣ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៧៩) ឥន្ទ្រិយ ៨ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ។ សទ្ធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ដំណឿ សេចក្តីជឿ សេចក្តីជឿស៊ប់ សេចក្តីជ្រះថ្លាខ្លាំង គឺសទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយ សទ្ធាពលៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសទ្ធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ វីរិយិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។

យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ
និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សា-
ហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា
អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ
វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ ឥទំ
តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ កតមំ
តស្មឹ សមយេ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា
តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ
សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុ-
ស្សនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ
ឥទំ តស្មឹ សមយេ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ ក-
តមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

ការប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តី[illegible] សន្ធាត ខិតខំ
ព្យាយាម [illegible] ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង សេចក្តីសន្ធាត
ការមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះ នូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ
ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុង
សម័យនោះ នេះវីរិយិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ សតិន្ទ្រិយ
កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹក
រឿយៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹកឃើញ ការចាំបាន ការមិន
កាន់ប្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មា-
សតិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យ
នោះ ។ សមាធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។

យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ
អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សម-
ថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ ឥទំ
តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ កតមំ
តស្មឹ សមយេ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សម-
យេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ
សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ
កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី
មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ
បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញា
បាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញា-
បជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មា
ទិដ្ឋិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។
កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

ការឋិតនៅ ការតាំងនៅនឹង ការដំកល់នៅមាំ ការមិនរវើរវាយ
ការមិនរាយមាយ នៃចិត្ត សភាពនៃចិត្តមិនរវើរវាយ ការស្ងប់រម្ងាប់
ចិត្ត គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យ
នោះ នេះសមាធិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ បញ្ញិន្ទ្រិយ កើត
មានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តី
ពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការ
កត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាព
នៃបុគ្គលមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តី
គិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិ
ណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ
គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺ
គឺបញ្ញា ឧភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា កែវគឺបញ្ញា អមោហៈ
ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមាន
ក្នុងសម័យនោះ ។ មនិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។

យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោ-សម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ ឥទំ តស្មឹ សមយេ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ។

ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ សេចក្តីផូរផង់ គឺ កន្លែងចិត្តទៅកាន់មនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ សោមនស្សិ-ន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការរស់នៅ ការយឺននៅ ការកំរើលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សា នៃ-អរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ នេះឥន្ទ្រិយ ៨ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨០) កតមំ តស្មឹ សមយេ បញ្ចង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ។ វិតក្កោ វិចារោ បីតិ សុខំ ចិត្តស្សេកគ្គតា ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា សម្មាសង្កប្បោ អយំ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចារោ វិចារោ អនុវិចារោ ឧបវិចារោ ចិត្តស្ស អនុសន្ធនតា អនុបេក្ខនតា អយំ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ កតមា តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បីតិ បាមោជ្ជំ អាមោទនា បមោទនា ហាសោ បហាសោ វិត្តិ ឱទគ្យំ អត្តមនតា ចិត្តស្ស អយំ តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។

(៨០) ឈានៈ ប្រកបដោយអង្គ ៥ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ វិតក្កៈ ១ វិចារៈ ១ បីតិ ១ សុខ ១ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ១ ។ វិតក្កៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីត្រិះរិះ ការរិះគិត គំនិត ការរំពឹង ការផ្ចង់ ការលើកឡើងនូវចិត្ត គឺសម្មាសង្កប្បៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ វិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការត្រួតត្រា ការពិចារណា ការពិនិត្យមើល ការសង្កេតមើល ការផ្ចង់នូវចិត្ត ការសំឡឹងមើល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចារៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ បីតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីឆ្អែតចិត្ត សេចក្ដីរីករាយ សេចក្ដីសប្បាយ សេចក្ដីស្រួល សេចក្ដីស្រស់ស្រាយ ការញញឹមញញែម ការបុទនូវកំណរ ការអណ្ដែតអណ្ដូង សេចក្ដីត្រេកអររបស់ចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបីតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ សុខ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្ដីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្ដីទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សរបស់ចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសុខ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។ កតម-
មោ តស្មឹ សមយេ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ ។
យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ
អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា ស-
ម្មាសង្កប្បោ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសង្កប្បោ
ហោតិ ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាវាយាមោ
ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ
វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយា-
មោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិល-
បរក្កមតា អនិក្ខិត្តឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្ប-
គ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ
អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។
កតមា តស្មឹ សមយេ សម្មាសតិ ហោតិ ។

នេះសម្មាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ សម្មាសង្កប្បៈ កើត
មាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត គំរិះ
ការរំពឹង ការផ្ចង់ ការលើកឡើងនូវចិត្ត គឺសម្មាសង្កប្បៈ ណា
ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសង្កប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។
សម្មាវាយាមៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការ
ប្រារព្ធព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីខុហាត សង្វាត ខិតខំ
ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង សេចក្តីសង្វាត
ការមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះ នូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ
ការផ្គងធុរៈ វីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ
ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាវាយាមៈ កើតមាន ក្នុងសម័យ
នោះ ។ សម្មាសតិ កើតមានក្នុង សម័យនោះ តើដូចម្តេច ។

យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុស្សនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសតិ ហោតិ ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាសមាធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសមាធិ ហោតិ ។ អយំ តស្មឹ សមយេ បញ្ចង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ។

(៨៤) កតមានិ តស្មឹ សមយេ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ ។ សទ្ធាពលំ វីរិយពលំ សតិពលំ សមាធិពលំ បញ្ញាពលំ ហិរិពលំ ឱត្តប្បពលំ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធាពលំ ហោតិ ។

សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹករឃើញ ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសតិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ សម្មាសមាធិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតាំងនៅនឹង ការតាំងមាំ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ របស់ចិត្ត សភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង ការស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសមាធិ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ នេះមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៥ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៤) ពលៈ ៧ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ ។ សទ្ធាពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។

យា តស្មឹ សមយេ សទ្ធា សទ្ទហនា ឱកប្បនា អភិប្បសាទោ សទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយំ សទ្ធាពលំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធាពលំ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យា-មោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មា-វាយាមោ ឥទំ តស្មឹ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ សតិពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុ-សនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សតិពលំ ហោតិ ។

ជំនឿ សេចក្តីជឿ សេចក្តីជឿស៊ប់ សេចក្តីជ្រះថ្លាខ្លាំង គឺសទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយ សទ្ធាពលៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសទ្ធាពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ វីរិយពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីខំបាក សង្វាត ចិត្តខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង សេចក្តីសង្វាត ការមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ សតិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹកឃើញ ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មា-សតិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

កតមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសា-ហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញាពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញា-បាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញា-បជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញាពលំ ហោ-តិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ហិរិពលំ ហោតិ ។

សមាធិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការតាំងនៅ ការតាំងនៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយ-មាយ របស់ចិត្ត សភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង ការស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសមាធិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ បញ្ញាពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ សេចក្តីកំណត់ សេចក្តីកត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែ-នាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងផ្ទុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបញ្ញាពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ ហិរិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។

យំ តស្មឹ សមយេ ហិរីយតិ ហិរីយិតព្វេន ហិរីយតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ហិរីពលំ ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បតិ ឱត្តប្បិតព្វេន ឱត្តប្បតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ ។ ឥមានិ តស្មឹ សមយេ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ ។

(៨៣) កតមេ តស្មឹ សមយេ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ។ អលោភោ អទោសោ អមោហោ ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ អលុព្ភនា អលុព្ភិតត្តំ អសារាគោ អសារជ្ជនា អសារជ្ជិតត្តំ អនភិជ្ឈា អលោភោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។

គ្រឿងដែលបុគ្គលខ្មាស ដោយហេតុដែលគួរខ្មាស ខ្មាសដោយការជួបប្រទះទីនអកុសលធម៌លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះហិរិពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ ឱត្តប្បពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ គ្រឿងដែលបុគ្គលតក់ស្លុតដោយហេតុដែលគួរតក់ស្លុត តក់ស្លុតដោយការជួបប្រទះទីនអកុសលធម៌លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះឱត្តប្បពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ នេះពលៈ ៧ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៣) ហេតុ ៣ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ ។ អលោភៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការមិនចង់បាន ការមិនជាប់ចំពាក់ សេចក្ដីមិនជាប់ចំពាក់ ការមិនត្រេកអរខ្លាំង ការមិនត្រេកត្រអាល សេចក្ដីមិនត្រេកត្រអាល ការមិនសំឡឹងចំពោះ គឺអលោភៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអលោភៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

កតមោ តស្មឹ សមយេ អទោសោ ហោតិ ។
យោ តស្មឹ សមយេ អទោសោ អទុស្សនា
អទុស្សិតត្តំ អព្យាបាទោ អព្យាបជ្ជោ អទោសោ
កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អទោសោ
ហោតិ ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ អមោហោ
ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជា-
ននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខ-
ណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោ-
សល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេ-
ធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ
បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបា-
សាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញា-
បជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មា-
ទិដ្ឋិ អមោហោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ
អមោហោ ហោតិ ។ ឥមេ តស្មឹ សមយេ តយោ
ហេតូ ហោន្តិ ។

អទោសៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនខឹង
ការមិនប្រទូស្ត សេចក្តីមិនប្រទូស្ត ការមិនព្យាបាទ សេចក្តីមិនព្យាបាទ
គឺអទោសៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអទោសៈ
កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ អមោហៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ
តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តី
ជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ សេចក្តីកំណត់ សេចក្តីកត់សំគាល់
សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គល
មានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីច្បាស់ សេចក្តីគិត
សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិ
ណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ
គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា
ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា ប្រទីបគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ
ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ អមោហៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យ
នោះ នេះអមោហៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ នេះហេតុ ៣
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៤) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

(៨៥) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ[១] ។

(៨៦) កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ[២] ។

(៨៧) កតមា តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ[៣] ។

---

១ ២ ៣ ឥមានិ បទភាជនានិ បោត្ថកេហិ ន សមេន្តិ ។ តត្ថ ហិ តជ្ជាចេតោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជន្តិ ច តជ្ជាចេតោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជាតិ ច ទិស្សតិ ។ [illegible]

(៨៤) ផស្សៈ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គុកទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៥) វេទនា១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៦) សញ្ញា ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា សេចក្តីសំគាល់ សេចក្តីចាំបាន ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញា ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៧) ចេតនា ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីគិត ការតាក់តែង ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចេតនា ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឯកំ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឯកំ ចិត្តំ ហោតិ ។

(៨៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ ឯកោ វេទនា-ក្ខន្ធោ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ ឯកោ វេទនាក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(៩០) កតមោ តស្មឹ សមយេ ឯកោ សញ្ញា-ក្ខន្ធោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ឯកោ សញ្ញាក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(៨៨) ចិត្ត ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ចិត្ត សេចក្តីដឹងនូវអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺ ភវង្គចិត្តហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្ត ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៨៩) វេទនាខន្ធ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនាខន្ធ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៩០) សញ្ញាខន្ធ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? សញ្ញា សេចក្តីសំគាល់ សេចក្តីចាំបាន ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ សញ្ញាខន្ធ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤១) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលំ វីរិយពលំ សតិពលំ សមាធិពលំ បញ្ញាពលំ ហិរិពលំ ឱត្តប្បពលំ អលោភោ អទោសោ អមោហោ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទោ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បំ កាយប្បស្សទ្ធិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ កាយលហុតា ចិត្តលហុតា កាយមុទុតា ចិត្តមុទុតា កាយកម្មញ្ញតា ចិត្តកម្មញ្ញតា កាយបាគុញ្ញតា ចិត្តបាគុញ្ញតា កាយុជុកតា ចិត្តុជុកតា សតិ សម្បជញ្ញំ សមថោ វិបស្សនា បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(៤១) សង្ខារក្ខន្ធ ១ កើតឡើងក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតា របស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បៈ កាយប្បស្សទ្ធិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ កាយលហុតា ចិត្តលហុតា កាយមុទុតា ចិត្តមុទុតា កាយកម្មញ្ញតា ចិត្តកម្មញ្ញតា កាយបាគុញ្ញតា ចិត្តបាគុញ្ញតា កាយុជុកតា ចិត្តុជុកតា សតិ សម្បជញ្ញៈ សមថៈ វិបស្សនា បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ដែលកើតឡើង ដោយអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះ សង្ខារក្ខន្ធ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៩២) កតមោ តស្មឹ សមយេ ឯកោ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ អយំ តស្មឹ សមយេ ឯកោ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(៩៣) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឯកំ មនាយតនំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឯកំ មនាយតនំ ហោតិ ។

(៩៤) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឯកំ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឯកំ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៩២) វិញ្ញាណក្ខន្ធ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីគិត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ថ្លាស្អាត គឺមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិញ្ញាណក្ខន្ធ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៩៣) មនាយតនៈ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីគិត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ថ្លាស្អាត គឺមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនាយតនៈ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៩៤) មនិន្ទ្រិយ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីគិត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ថ្លាស្អាត គឺមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៥) កតមា តស្មិំ សមយេ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ។ យំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ។ បេ ។ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ អយំ តស្មិំ សមយេ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ។

(៤៦) កតមំ តស្មិំ សមយេ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ។ វេទនាក្ខន្ធោ សញ្ញាក្ខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ ឥទំ តស្មិំ សមយេ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ។

(៤៧) កតមា តស្មិំ សមយេ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ ។ វេទនាក្ខន្ធោ សញ្ញាក្ខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ អយំ តស្មិំ សមយេ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ ។

(៤៨) យេ វា បន តស្មិំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

កោដ្ឋាសវារំ ។

(៤៥) មនោវិញ្ញាណធាតុ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីគិត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនោវិញ្ញាណធាតុ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៦) ធម្មាយតនៈ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារខន្ធ នេះធម្មាយតនៈ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៧) ធម្មធាតុ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារខន្ធ នេះធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៨) មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃ ណា ដែលកើតដោយអាស្រ័យហេតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ កោដ្ឋាសវារៈ ។

(៩៩) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ធម្មា ហោន្តិ ខន្ធា ហោន្តិ អាយតនានិ ហោន្តិ ធាតុយោ ហោន្តិ អាហារា ហោន្តិ ឥន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឈានំ ហោតិ មគ្គោ ហោតិ ពលានិ ហោន្តិ ហេតូ ហោន្តិ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វេទនាខន្ធោ ហោតិ សញ្ញាខន្ធោ ហោតិ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ មនាយតនំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ធម្មាយតនំ ហោតិ ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១០០) កតមេ តស្មឹ សមយេ ធម្មា ហោន្តិ ។ វេទនាខន្ធោ សញ្ញាខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ឥមេ តស្មឹ សមយេ ធម្មា ហោន្តិ ។

(១០១) កតមេ តស្មឹ សមយេ ខន្ធា ហោន្តិ ។ វេទនាខន្ធោ សញ្ញាខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ឥមេ តស្មឹ សមយេ ខន្ធា ហោន្តិ ។

(៩៩) ពួកធម៌ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ពួកខន្ធ ពួកអាយតនៈ ពួកធាតុ ពួកអាហារ ពួកឥន្ទ្រិយ ឈាន មគ្គ ពួកពលៈ ពួកហេតុ ផស្សៈ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ មនោវិញ្ញាណធាតុ ធម្មាយតនៈ ធម្មធាតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃ ណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១០០) ពួកធម៌ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ នេះពួកធម៌ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០១) ពួកខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ នេះពួកខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០២) កតមានិ តស្មឹ សមយេ អាយតនានិ ហោន្តិ ។ មនាយតនំ ធម្មាយតនំ ឥមានិ តស្មឹ សមយេ អាយតនានិ ហោន្តិ ។

(១០៣) កតមា តស្មឹ សមយេ ធាតុយោ ហោន្តិ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ធម្មធាតុ ឥមា តស្មឹ សមយេ ធាតុយោ ហោន្តិ ។

(១០៤) កតមេ តស្មឹ សមយេ អាហារា ហោន្តិ ។ ផស្សាហារោ មនោសញ្ចេតនាហារោ វិញ្ញាណាហារោ ឥមេ តស្មឹ សមយេ អាហារា ហោន្តិ ។

(១០៥) កតមានិ តស្មឹ សមយេ ឥន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ។ សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ មនិន្ទ្រិយំ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥមានិ តស្មឹ សមយេ ឥន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ។

(១០៦) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឈានំ ហោតិ ។ វិតក្កោ វិចារោ បីតិ សុខំ ចិត្តស្សេកគ្គតា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឈានំ ហោតិ ។

(១០២) ពួកអាយតនៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ មនាយតនៈ ធម្មាយតនៈ នេះពួកអាយតនៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០៣) ពួកធាតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ធម្មធាតុ នេះពួកធាតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០៤) ពួកអាហារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សាហារ មនោសញ្ចេតនាហារ វិញ្ញាណាហារ នេះពួកអាហារ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០៥) ពួកឥន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ នេះពួកឥន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០៦) ឈាន កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត នេះឈាន កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ មគ្គោ ហោតិ ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ មគ្គោ ហោតិ ។

(១០៨) កតមានិ តស្មឹ សមយេ ពលានិ ហោន្តិ ។ សទ្ធាពលំ វីរិយពលំ សតិពលំ សមាធិពលំ បញ្ញាពលំ ហិរិពលំ ឱត្តប្បពលំ ឥមានិ តស្មឹ សមយេ ពលានិ ហោន្តិ ។

(១០៩) កតមេ តស្មឹ សមយេ ហេតូ ហោន្តិ ។ អលោភោ អទោសោ អមោហោ ឥមេ តស្មឹ សមយេ ហេតូ ហោន្តិ ។

(១១០) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

(១១១) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

(១១២) កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

(១០៧) មគ្គ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ នេះមគ្គ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០៨) ពួកពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ នេះពួកពលៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១០៩) ពួកហេតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ នេះពួកហេតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១០) ផស្សៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះផស្សៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១១) វេទនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះវេទនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១២) សញ្ញា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះសញ្ញា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១៣) កតមា តស្មិំ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មិំ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

(១១៤) កតមំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ បេ ។ ឥទំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

(១១៥) កតមោ តស្មិំ សមយេ វេទនាក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មិំ សមយេ វេទនាក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(១១៦) កតមោ តស្មិំ សមយេ សញ្ញាក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មិំ សមយេ សញ្ញាក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(១១៧) កតមោ តស្មិំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មិំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(១១៨) កតមោ តស្មិំ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មិំ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ ។

(១១៣) ចេតនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះចេតនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១៤) ចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះចិត្ត កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១៥) វេទនាខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះវេទនាខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១៦) សញ្ញាខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះសញ្ញាខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១៧) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១១៨) វិញ្ញាណក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះវិញ្ញាណក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

(១៥៩) កតមំ តស្មឹ សមយេ មនាយតនំ ហោតិ ។ បេ ។ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនាយតនំ ហោតិ ។

(១៦០) កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(១៦១) កតមា តស្មឹ សមយេ មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ។ បេ ។ អយំ តស្មឹ សមយេ មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ។

(១៦២) កតមំ តស្មឹ សមយេ ធម្មាយតនំ ហោតិ ។ វេទនាក្ខន្ធោ សញ្ញាក្ខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ធម្មាយតនំ ហោតិ ។

(១៥៩) មនាយតនៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះមនាយតនៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(១៦០) មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(១៦១) មនោវិញ្ញាណធាតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បេ ។ នេះមនោវិញ្ញាណធាតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(១៦២) ធម្មាយតនៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ នេះធម្មាយតនៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(១៦៣) កតមា តស្មឹ សមយេ ធម្មធាតុ ហោតិ ។ វេទនាក្ខន្ធោ សញ្ញាក្ខន្ធោ សង្ខារក្ខន្ធោ អយំ តស្មឹ សមយេ ធម្មធាតុ ហោតិ ។

(១៦៤) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

សុញ្ញតភាគោ ។

បឋមំ ចិត្តំ ។

(១៦៥) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

ទុតិយំ ចិត្តំ(១) ។

១ ឱ. ម. ចិត្តន្តិ ន ទិស្សតិ ។

(១៦៣) ធម្មធាតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារខន្ធ នេះធម្មធាតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(១៦៤) មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ សុញ្ញតភាគៈ ។

ចប់ បឋមចិត្ត ។

(១៦៥) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត ជាកាមាវចរ-កុសល ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយ ហើយកើតឡើង ក្នុងសម័យណា ផស្សៈក៏កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ ទុតិយចិត្ត ។

(១៤៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ញាណវិប្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា ។បេ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ សម្មាសតិ ហោតិ សម្មាសមាធិ ហោតិ សទ្ធាពលំ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សតិពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ ហិរិពលំ ហោតិ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ អលោភោ ហោតិ អទោសោ ហោតិ អនភិជ្ឈា ហោតិ អព្យាបាទោ ហោតិ ហិរិ ហោតិ ឱត្តប្បំ ហោតិ កាយបស្សទ្ធិ ហោតិ ចិត្តបស្សទ្ធិ ហោតិ

(១៤៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត ជាកាមាវចរ-កុសល ប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។បេ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយ ហើយកើតឡើងក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមានក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្តីស្ងប់កាយ សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត

កាយលហុតា ហោតិ ចិត្តលហុតា ហោតិ កាយមុទុតា ហោតិ ចិត្តមុទុតា ហោតិ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ កាយុជុកតា ហោតិ ចិត្តុជុកតា ហោតិ សតិ ហោតិ សមថោ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៦៧) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ សត្តិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ បញ្ចង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ទ្វេ ពលានិ ហោន្តិ ទ្វេ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

សេចក្តីស្រាលកាយ សេចក្តីស្រាលចិត្ត សេចក្តីទន់កាយ សេចក្តីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្តីស្ទាត់កាយ សេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្តីត្រង់កាយ សេចក្តីត្រង់ចិត្ត សតិ សមថៈ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ មួយទៀត អរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមានក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៧) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៧ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៥ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ២ ហេតុ ២ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមានក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

[១២៧] កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលំ វីរិយពលំ សតិពលំ សមាធិពលំ ហិរិពលំ ឱត្តប្បពលំ អលោភោ អទោសោ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទោ ហិរិ ឱត្តប្បំ កាយប្បស្សទ្ធិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ កាយលហុតា ចិត្តលហុតា កាយមុទុតា ចិត្តមុទុតា កាយកម្មញ្ញតា ចិត្តកម្មញ្ញតា កាយបាគុញ្ញតា ចិត្តបាគុញ្ញតា កាយុជុកតា ចិត្តុជុកតា សតិ សមថោ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

តតិយំ ចិត្តំ ។

(១២៨) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្ដីស្ងប់កាយ សេចក្ដីស្ងប់ចិត្ត សេចក្ដីស្រាលកាយ សេចក្ដីស្រាលចិត្ត សេចក្ដីទន់កាយ សេចក្ដីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្ដីស្ទាត់កាយ សេចក្ដីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្ដីត្រង់កាយ សេចក្ដីត្រង់ចិត្ត សតិ សមថៈ សេចក្ដីផ្គងឡើង សេចក្ដីមិនរាយមាយ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ តតិយចិត្ត ។

(១២៩) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ញាណវិប្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

បញ្ចមំ ចិត្តំ ។

(១៣០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោ-តិ ឧបេក្ខាសហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ រូបារម្ម-ណំ វា សទ្ទារម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្ម-ណំ វា ផោដ្ឋព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ

(១២៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្តជាកាមាវចរកុសល ប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយ ហើយកើតឡើងក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ បញ្ចមចិត្ត ។

(១៣០) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត ជាកាមាវចរកុសល ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយញាណ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំ-ឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយ ហើយកើតឡើងក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។

វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ សម្មាសតិ ហោតិ សម្មាសមាធិ ហោតិ សទ្ធាពលំ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សតិពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ បញ្ញាពលំ ហោតិ ហិរិពលំ ហោតិ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ អលោភោ ហោតិ អទោសោ ហោតិ អមោហោ ហោតិ អនភិជ្ឈា ហោតិ អព្យាបាទោ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ហិរិ ហោតិ ឱត្តប្បំ ហោតិ កាយប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ ហោតិ កាយលហុតា ហោតិ ចិត្តលហុតា ហោតិ កាយមុទុតា ហោតិ ចិត្តមុទុតា ហោតិ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ កាយុជុកតា ហោតិ

វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្ដីស្ងប់កាយ សេចក្ដីស្ងប់ចិត្ត សេចក្ដីស្រាលកាយ សេចក្ដីស្រាលចិត្ត សេចក្ដីទន់កាយ សេចក្ដីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្ដីស្ទាត់កាយ សេចក្ដីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្ដីត្រង់កាយ

ចិត្តុជ្ជុកតា ហោតិ សតិ ហោតិ សម្បជញ្ញំ ហោតិ សមថោ ហោតិ វិបស្សនា ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៣១) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា

សេចក្តីត្រង់ចិត្ត សតិ សម្បជញ្ញៈ សមថៈ វិបស្សនា សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៣១) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិចទង្គិច ណា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ វេទនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ការទទួលអារម្មណ៍មិនជាទុក្ខមិនជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនា មិនជាទុក្ខមិនជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ

អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ បេ ។ កតមា តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។ បេ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

នេះវេទនា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឧបេក្ខា កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនជាទុក្ខ មិនជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនជាទុក្ខ មិនជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឧបេក្ខា កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ មិនជាទុក្ខមិនជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនជាទុក្ខមិនជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ។ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមានក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៣២) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ បញ្ចង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៣៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្ត-ស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មា-សមាធិ សទ្ធាពលំ វីរិយពលំ សតិពលំ សមាធិពលំ

(១៣២) ខន្ធ ៤ កើតមានក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៥ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៣៣) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូច-ម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ

បញ្ញាពលំ ហិរិពលំ ឱត្តប្បពលំ អលោភោ អទោសោ អមោហោ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទោ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បំ កាយប្បស្សទ្ធិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ កាយលហុតា ចិត្តលហុតា កាយមុទុតា ចិត្តមុទុតា កាយកម្មញ្ញតា ចិត្តកម្មញ្ញតា កាយបាគុញ្ញតា ចិត្តបាគុញ្ញតា កាយុជុកតា ចិត្តុជុកតា សតិ សម្បជញ្ញំ សមថោ វិបស្សនា បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

បញ្ចមំ ចិត្តំ ។

បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្តីស្ងប់កាយ សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត សេចក្តីស្រាលកាយ សេចក្តីស្រាលចិត្ត សេចក្តីទន់កាយ សេចក្តីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្តីស្ទាត់កាយ សេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្តីត្រង់កាយ សេចក្តីត្រង់ចិត្ត សតិ សម្បជញ្ញៈ សមថៈ វិបស្សនា សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ បញ្ចមចិត្ត ។

(១៣៤) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។បេ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។បេ។

ឆដ្ឋំ ចិត្តំ ។

(១៣៥) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ ញាណវិប្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា ។បេ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ(១) ហោតិ

១. ញាណិន្ទ្រិយំ ។

(១៣៤) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត ជាកាមាវចរកុសល ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។បេ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយ ហើយកើតឡើង ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។បេ។

ចប់ ឆដ្ឋចិត្ត ។

(១៣៥) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត ជាកាមាវចរកុសល ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកញាណ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។បេ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយហើយ កើតឡើង ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមានក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ

ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ សម្មាសតិ ហោតិ សម្មាសមាធិ ហោតិ សទ្ធាពលំ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សតិពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ ហិរិពលំ ហោតិ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ អលោភោ ហោតិ អទោសោ ហោតិ អនភិជ្ឈា ហោតិ អព្យាបាទោ ហោតិ ហិរិ ហោតិ ឱត្តប្បំ ហោតិ កាយប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ ហោតិ កាយលហុតា ហោតិ ចិត្តលហុតា ហោតិ កាយមុទុតា ហោតិ ចិត្តមុទុតា ហោតិ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ កាយុជុកតា ហោតិ ចិត្តុជុកតា ហោតិ សតិ ហោតិ សមថោ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្តីស្ងប់កាយ សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត សេចក្តីស្រាលកាយ សេចក្តីស្រាលចិត្ត សេចក្តីទន់កាយ សេចក្តីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្តីស្ទាត់កាយ សេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្តីត្រង់កាយ សេចក្តីត្រង់ចិត្ត សតិ សមថៈ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះ ពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៣៦) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ សត្តិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ឆ ពលានិ ហោន្តិ ទ្វេ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៣៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលំ វីរិយពលំ

(១៣៦) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៧ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៦ ហេតុ ២ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៣៧) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ

សតិពលំ សមាធិពលំ ហិរិពលំ ឱត្តប្បពលំ អលោភោ អទោសោ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទោ ហិរិ ឱត្តប្បំ កាយប្បស្សទ្ធិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ កាយ-លហុតា ចិត្តលហុតា កាយមុទុតា ចិត្តមុទុតា កាយកម្មញ្ញតា ចិត្តកម្មញ្ញតា កាយបាគុញ្ញតា ចិត្ត-បាគុញ្ញតា កាយុជុកតា ចិត្តុជុកតា សតិ សមថោ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។បេ។

សត្តមំ ចិត្តំ ។

សតិពលៈ សមាធិពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្តីស្ងប់កាយ សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត សេចក្តីស្រាលកាយ សេចក្តីស្រាលចិត្ត សេចក្តីទន់កាយ សេចក្តីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្តីស្ទាត់កាយ សេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្តីត្រង់កាយ សេចក្តីត្រង់ចិត្ត សតិ សមថៈ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។បេ។

ចប់ សត្តមចិត្ត ។

(១៣៨) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ ញាណវិប្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

អដ្ឋមំ ចិត្តំ ។

កាមាវចរអដ្ឋមហាកុសលចិត្តានិ (១) ។

ទុតិយភាណវារំ ។

(១៣៩) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា(២) ។

១ ឱ. ម. កាមាវចរអដ្ឋមហាចិត្តានិ ។ ២ ឥតោ បរំ សព្វេសុ បោត្ថកេសុ បរិយោសានេ ឥមេ ធម្មា កុសលាតិ និគមនំ ទិស្សតិ ។

(១៣៨) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត ជាកាមាវចរកុសល ច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាមួយ ហើយកើតឡើង ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ អដ្ឋមចិត្ត ។

ចប់ កាមាវចរមហាកុសលចិត្តទាំង ៨ ។

ចប់ ទុតិយភាណវារៈ ។

(១៣៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយបានដល់នូវបឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ប្រកបដោយវិតក្កៈ ប្រកបដោយវិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈ ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងាត់នោះ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។ បេ ។ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៦០) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន ផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព ចូលដល់ទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ជាធម្មជាតកើតមានក្នុងសន្តានខ្លួន មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក គ្មានវិតក្កៈ គ្មានវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខ ដែលកើតអំពីសមាធិតបឋមជ្ឈាន ព្រោះស្ងប់រម្ងាប់នៃវិតក្កៈនិងវិចារៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

[១៦១] តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ តិវង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

[១៦២] កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមោ ។ បេ ។ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

[១៦១] ខន្ធ ៤ កើតមានក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៣ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

[១៦២] សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ឬថា ពួកអរូបធម៌ ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៤៤) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ បញ្ចង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៤៥) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមោ ។ បេ ។ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៤៤) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៥ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៤៥) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធឹ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។បេ។ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។បេ។

(១៦៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានលះសុខផង លះទុក្ខផង ព្រោះសោមនស្សនិងទោមនស្ស ឲ្យវិនាសអស់ក្នុងកាលមុន បានដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានអារម្មណ៍មិនជាទុក្ខ មិនជាសុខ មានសតិដ៏បរិសុទ្ធ ដោយឧបេក្ខា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។បេ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាងទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។បេ។

(១៦៧) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។បេ។

(១៦៨) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមោ ។បេ។ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ

(១៦៧) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។បេ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។បេ។

(១៦៨) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមានក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។បេ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ

អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ចតុក្កនយោ ។

(១៤៩) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៥០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អវិតក្កំ វិចារមត្តំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ

នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ចតុក្កន័យ ។

(១៤៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ ហើយបានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៥០) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ គ្មានវិតក្កៈ មានត្រឹមតែវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខ ដែលកើតអំពីសមាធិ គឺបឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមានក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិចារៈ បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ

វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។ បេ ។ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៨១) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៨១) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៨២) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមោ ។ បេ ។ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៨៣) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ

(១៨២) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ឬ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជា កុសល ។

(១៨៣) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់នូវវិតក្កៈ និង វិចារៈ រួចហើយ ។ បេ ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា

ចិត្តំ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេក-គ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិ-ន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។ បេ ។ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៨៤) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ តិវង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

ចិត្ត បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្ដីផ្គងឡើង សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៨៤) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៣ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៥៥) កតមោ តស្មិំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមោ ។ បេ ។ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មិំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មិំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៥៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មិំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ

(១៥៥) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៥៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព ព្រោះនឿយណាយចាកបីតិ ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត

សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។ បេ ។ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៥៧) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

សុខ ឯកគ្គតា របស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៥៧) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

[៥៨] កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមោ ។ បេ ។ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

[១៥៩] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ

(១៥៨) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ផស្សៈ ចេតនា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្ដីផ្គងឡើង សេចក្ដីមិនរាយមាយ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៥៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព ព្រោះលះសុខផង ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ

បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។ បេ ។ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(១៦០) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ទុវង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្ដីផ្គងឡើង សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៦០) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៨ ឈានប្រកបដោយអង្គ ២ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(១៦១) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមោ ។ បេ ។ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បញ្ចកនយោ ។

(១៦២) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៦១) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាវាយាមៈ ។ បេ ។ សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ បញ្ចកន័យ ។

(១៦២) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព ព្រោះស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៣) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៦៤) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៦៣) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងរហ័ស ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៤) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៥) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខា-បដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៦៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បញ្ចកនយោ និដ្ឋិតោ ។

(១៦៥) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើនមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើនមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ តែមានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ បញ្ចកនយ ។

(១៦៧) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៦៨) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៦៩) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

(១៦៧) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៨) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានប្រមាណតូច តែមានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៦៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ប្រមាណមិនបាន តែមានអារម្មណ៍តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៧០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៧១) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ចត្តារិ អារម្មណានិ ។

(១៧០) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព ស្ងាត់ស្ងៀមចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៧១) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និង វិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានប្រមាណតូច តែមានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ ប្រមាណមិនបាន តែមានអារម្មណ៍តូច ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ពួកអារម្មណ៍ ៤ ។

(១៧៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៧៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។

យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិ-ត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណា-រម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាម ទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

[១៧៣] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

[១៧៣] ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងដ៏នាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងដ៏នាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងដ៏នាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៧៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៧៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធា-
ភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ
សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ
។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា
កុសលា យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ
វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តា-
រម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ
ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ
ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។
យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ច
កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្ប-
មាណារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ
ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ
ធម្មា កុសលា ។

បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ជាសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មាន
សេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិន
បាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួក
ធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើន
មគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។
បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ
មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន តែមានអារម្មណ៍
តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួក
ធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើន
មគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។
បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ
មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណ
មិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះ
ពួកធម៌ជាកុសល ។

[១៧៨] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

[១៧៨] ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៧០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បថវីកសិណំ ។ បេ ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៧៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ រួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។

ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្ម-
ណំ បឋវីកសិណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិ-
ញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ
។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ
បឋវីកសិណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ
បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ ។ បេ ។
ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ
បឋវីកសិណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បា-
ភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ
។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ
បឋវីកសិណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ
បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ ។ បេ ។

ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹង
យឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ ឈ្មោះ
បឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺត-
យូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ ឈ្មោះ
បឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់
មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ
មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច
មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេច-
ក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មាន
អារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក
មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិន
បាន ។ បេ ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តី
ត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។
ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹង
យឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។

សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ បឋវីកសិណំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

សោឡសក្ខត្តុំ ។

ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។បេ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។បេ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។បេ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។បេ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។បេ។ ឈ្មោះបឋវីកសិណ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ភាណៈ ១៦ ។

(១៧៧) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អាបោកសិណំ ។ បេ ។ តេជោកសិណំ ។ បេ ។ វាយោកសិណំ ។ បេ ។ នីលកសិណំ ។ បេ ។ បីតកសិណំ ។ បេ ។ លោហិតកសិណំ ។ បេ ។ ឱទាតកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

អដ្ឋកសិណំ សោឡសក្ខត្តុំ ។

(១៧៨) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។

(១៧៧) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះអាបោកសិណ ។ បេ ។ ឈ្មោះតេជោកសិណ ។ បេ ។ ឈ្មោះវាយោកសិណ ។ បេ ។ ឈ្មោះនីលកសិណ ។ បេ ។ ឈ្មោះបីតកសិណ ។ បេ ។ ឈ្មោះលោហិតកសិណ ។ បេ ។ ឈ្មោះឱទាតកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ កសិណ ៨ មានវារៈ ១៦ ។

(១៧៨) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់រូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផង ឃើញផង ដូច្នេះ បាននូវរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

[១៧៩] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

[១៧៩] ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផងឃើញផង ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផងឃើញផង ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយហើយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ចតស្សោ បឋមកា ៤

សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងអញឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ បឋមក ៤ ។

[១៨០] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

[១៨០] ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ ។ បេ ។ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ទ្វេ អារម្មណានិ ។

(១៨១) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ពួកអារម្មណ៍ ២ ។

(១៨១) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូប-បត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។

កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។

ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។

យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុ-ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សា-មីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំង-នោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយ-មាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូ-
បបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា
រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ
បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ
ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្ប-
មាណំ បរិត្តារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ
។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា
កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ
រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា
រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ
បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ
ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ
ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ
ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធា-
ភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ
ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ ។ បេ ។

ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកាលចម្រើនរូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើត
ក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូប
មានប្រមាណតូច គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញ
នឹងដឹងនឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បាន
ដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់
មានប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន
ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល
តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិន
សំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំង
នោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងនឹងឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិង
វិចារៈស្ងប់ហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។
ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មាន
សេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច
មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តី
ត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។

ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិ-ត្តារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ បរិត្តារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ បរិត្តារម្មណំ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ភន្ទិកត្តុំ ។

(១៨៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មិំ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូប-សញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណ-ទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ ឯវំសញ្ញី កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ដ៏តូច ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ភាណៈ ៤ ។

(១៨៤) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច មានពណ៌ល្អ មានពណ៌អាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹង ឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

តិកម្បិ អដ្ឋកក្កំ ។

(១៨៣) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតូច មានពណ៌ល្អ មានពណ៌អាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

នេះក៏ជាឈានមានអាការៈ ៤ ដែរ ។

(១៨៣) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ។បេ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៨៤) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្រប់សង្កត់ នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផង ឃើញផង ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។បេ។ ទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។បេ។ បឋមជ្ឈាន ។បេ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៨៤) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្រប់សង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផងឃើញផង ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុស-លា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្ប-មាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេ-ហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។ បេ ។

នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។ ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។

ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិ-
ប្បាភិញ្ញំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ
សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ
។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បដិបទាចតុក្កំ ។

(១៨៩) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ
សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូប-
សញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ
អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេ-
ហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ
បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ
ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។

មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ។បេ។ មាន
សេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។បេ។ មាន
សេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ
ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើត
មាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ បដិបទា ៤ ។

(១៨៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ
ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូប
ខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយ
គិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ
។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍
ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ
។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំង-ឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ ។ បេ ។ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ទ្វេ អារម្មណានិ ។

(១៨៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។

បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ពួកអារម្មណ៍ ២ ។

(១៨៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្ប-មាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិ-ក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយ-មាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយ-មាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា
មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ
អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ
វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្ប-
មាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។
អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូ-
បបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា
រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ
ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។
បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ
ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ
ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។

ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅ
កើត ក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ
ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មា
អញដឹងអញឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។
បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹង
ឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា
ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ
ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។

ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បី
ទៅកើត ក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាង
ក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិត
ថា អាត្មាអញដឹងអញឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ
។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តី
ត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន
ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។
សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិ-ភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានា-មិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។

សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផងឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។

ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្ប-មាណារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្បមាណារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ បរិត្តំ អប្បមាណារម្មណំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បមាណំ អប្ប-មាណារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ ចូលដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ មានប្រមាណតូច មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ប្រមាណមិនបាន មានអារម្មណ៍ប្រមាណមិនបាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

អដ្ឋ[១] អដ្ឋកំ ។

(១៨៧) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. បិសទ្ទោ ទិស្សតិ ។

សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ភាគៈ ៨ និទ្ទេសទៀត ។

(១៨៧) ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន មានពណ៌ល្អ មានពណ៌អាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន មានពណ៌ល្អ មានពណ៌អាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងឃើញ ដូច្នេះ បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

និយ្យំ អដ្ឋក្ខត្តុំ ។

(១៨៨) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ នីលានិ នីលវណ្ណានិ នីលនិទស្សនានិ នីលនិភាសានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ បីតានិ បីតវណ្ណានិ បីតនិទស្សនានិ បីតនិភាសានិ ។ បេ ។ លោហិតកានិ លោហិតកវណ្ណានិ លោ-ហិតកនិទស្សនានិ លោហិតកនិភាសានិ ។ បេ ។

បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

នេះកំជាភាគៈ ៨ ដង ។

(១៨៨) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបខៀវ មានពណ៌ខៀវ ជាទីចង្អុលប្រាប់ថាខៀវ មានពន្លឺខៀវ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញ ដឹងផងឃើញ ដូច្នេះ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវពួករូបខាងក្រៅ ជារូបលឿង មានពណ៌លឿង ជាទីចង្អុលប្រាប់ថាលឿង មានពន្លឺលឿង ។ បេ ។ ជារូបក្រហម មានពណ៌ក្រហម ជាទីចង្អុលប្រាប់ថាក្រហម មានពន្លឺក្រហម ។ បេ ។

នីលានិ នីលវណ្ណានិ នីលនិទស្សនានិ នីល-
និភាសានិ តានិ អភិភុយ្យ ជានាមិ បស្សាមីតិ
វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបស-
ម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ
។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា
កុសលា ។ បេ ។

ឥមានិ អភិភាយតនានិ សោឡសចតុក្កានិ ។

(១៨៩) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ
សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ រូបី រូបានិ
បស្សតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ
ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ
។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា
កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ
សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញី
ពហិទ្ធា រូបានិ បស្សតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។

ជារូបស មានពណ៌ស ឃើញច្បាស់ថាស មានពន្លឺស គ្របសង្កត់
នូវរូបទាំងនោះ ហើយគិតថា អាត្មាអញដឹងផងឃើញ ផង ដូច្នេះ បាន
ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យ
ណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិន
រាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជា
កុសល ។ បេ ។

នេះជាអភិភាយតនៈ មានវារៈ ១៦ ។

(១៨៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវ
មគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បាននូវរូបជ្ឈាន ឃើញនូវពួករូប
បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុង
សម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តី
មិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌
ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវ
មគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មិនសំគាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញ
នូវពួករូបខាងក្រៅ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយហើយ ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សុភន្តិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។បេ។

ឥមានិ តីណិ វិមោក្ខានិ សោឡសក្ខត្តុកានិ ។

(១៩០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មេត្តា-សហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូប-បត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មេត្តាស-ហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។

បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព មានចិត្តក្រាប់ចុះកាន់អារម្មណ៍ល្អ(១) បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។បេ។

នេះវិមោក្ខ ៣ មានវារៈ ១៦ ។

(១៩០) ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។បេ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។

---

១ សំដៅយកឈានដែលកើតអំពីវណ្ណកសិណទាំង ៤ មានខៀវកសិណជាដើម ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។
កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូ-
បបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។
តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មេត្តាសហគតំ
តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ
ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ
ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា
មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ
ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មេត្តាសហគតំ តស្មឹ
សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ
ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ
ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា
មគ្គំ ភាវេតិ អវិតក្កំ វិចារមត្តំ សមាធិជំ បីតិ-
សុខំ ទុតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មេត្តា-
សហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះ
ពួកធម៌ ជាកុសល ។ ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គល
ចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព ព្រោះចាកបីតិ ។ បេ ។
បានដល់តតិយជ្ឈាន ប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើត
មាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។ ពួកធម៌
ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុង
រូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន
ប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ
។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន
នូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានដល់ទុតិយជ្ឈាន គ្មានវិតក្កៈ មាន
ត្រឹមតែវិចារៈ មានបីតិនិងសុខ កើតពីសមាធិ ជាឈានប្រកបដោយ
មេត្តា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។
កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូ-
បបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា
។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មេត្តា-
សហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។
អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។
កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូ-
បបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ បីតិយា ច វិរាគា ។ បេ ។
ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មេត្តាសហគតំ
តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិ-
ក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។
កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូ-
បបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។
បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ករុណាស-
ហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួក
ធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន
នូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ
។ បេ ។ បានដល់តតិយជ្ឈាន ប្រកបដោយមេត្តា ក្នុងសម័យណា
ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ
ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។
ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត
ក្នុងរូបភព ព្រោះប្រាសចាកបីតិផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកប
ដោយមេត្តា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ
។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។ ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។
បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាម
ទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយករុណា
ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ករុណាសហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ មុទិតាសហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ។បេ។

សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។បេ។ ទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។ បឋមជ្ឈាន ។បេ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយករុណា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយមុទិតា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។បេ។ ទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។

បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរ-
តិ មុទិតាសហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ
។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា
កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ
សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សុខស្ស ច
បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរ-
តិ ឧបេក្ខាសហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ
ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ
ធម្មា កុសលា ។

ចត្តារិ ព្រហ្មវិហារជ្ឈានានិ សោឡសក្ខត្តុកានិ ។

(១៩១) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ
សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ
។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឧទ្ធុ-
មាតកសញ្ញាសហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ
។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា
កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ
រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។

បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយមុទិតា ក្នុង
សម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តី
មិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌
ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ
ដើម្បីទៅកើត ក្នុងរូបភព បានលះសុខផង ។ បេ ។ បានដល់
ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយឧបេក្ខា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន
ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុង
សម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ព្រហ្មវិហារជ្ឈានទាំង ៤ មានភាគៈ ១៦ ។

(១៩១) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ
ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បាន
ដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់នូវអសុភៈហើមប៉ោង ក្នុង
សម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តី
មិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌
ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវ
មគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិនីលកសញ្ញា-
សហគតំ ។ បេ ។ វិបុព្វកសញ្ញាសហគតំ ។ បេ ។
វិច្ឆិទ្ទកសញ្ញាសហគតំ ។ បេ ។ វិក្ខាយិតកសញ្ញា-
សហគតំ ។ បេ ។ វិក្ខិត្តកសញ្ញាសហគតំ ។ បេ ។
ហតវិក្ខិត្តកសញ្ញាសហគតំ ។ បេ ។ លោហិតក-
សញ្ញាសហគតំ ។ បេ ។ បុឡុវកសញ្ញាសហគតំ(១)
។ បេ ។ អដ្ឋិកសញ្ញាសហគតំ តស្មឹ សមយេ
ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។
ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

អសុភជ្ឈានំ សោឡសក្ខត្តុំ ។

រូបាវចរកុសលំ ។

(១៩២) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឧបេក្ខាសហគតំ

១ ឱ. ម. បុឡវកសញ្ញាសហគតំ ។

ទាំងដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់នូវអសុភ មានពណ៌ខៀវ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់ នូវអសុភមានខ្ទុះហូរចេញ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់ នូវអសុភដាច់កណ្តាលខ្លួន ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់នូវអសុភដែលសត្វគេស៊ី ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់ នូវអសុភដែលរាត់រាយ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់នូវអសុភដែលគេកាប់ចិញ្ច្រាំ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់ នូវអសុភដែលប្រឡាក់ឈាម ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់នូវអសុភដែលមានដង្កូវពាស ។ បេ ។ ប្រកបដោយសេចក្តីសំគាល់នូវអសុភដែលសល់តែឆ្អឹង ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ អសុភជ្ឈាន មានវារៈ ១៦ ។

ចប់ រូបាវចរកុសល ។

(១៩២) ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងបង់ នូវពួករូបសញ្ញា ព្រោះរលត់បដិឃសញ្ញា ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវពួកនានត្តសញ្ញា ព្រោះលះបង់សុខផង ដោយការទាំងពួង ។ បេ ។ ទាំងដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដ៏ប្រកបដោយឧបេក្ខា

តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិ-
ក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។
កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អរូ-
បូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ អាកាសាន-
ញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញាស-
ហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ
ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឧបេក្ខាសហគតំ តស្មឹ
សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ
ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ
ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា
មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិ-
ក្កម្ម អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច
បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហរតិ ឧបេក្ខាសហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ
ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តី
មិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជា
កុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនផ្លូវ
ដើម្បីទៅកើត ក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងបង់នូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ
ព្រោះលះបង់សុខផង ដោយអាការទាំងពួង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថ-
ជ្ឈាន ប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ដ៏ប្រកបដោយឧបេក្ខា
ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះ
ពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន
នូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយ-
តនៈ ព្រោះលះបង់សុខផង ដោយអាការទាំងពួង ។ បេ ។ បាន
ដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ដ៏ប្រកបដោយ
ឧបេក្ខា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ
។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ឧបេក្ខាសហគតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ចត្តារិ អរូបជ្ឈានានិ សោឡសក្ខត្តុកានិ ។

អរូបាវចរកុសលំ ។

(១៨៣) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។

នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ព្រោះលះបង់សុខផង ដោយការលះបង់ទុក្ខ ។បេ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ដ៏ប្រកបដោយឧបេក្ខា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ អរូបជ្ឈាន ៤ មានវារៈ ១៦ ។

ចប់ អរូបាវចរកុសល ។

(១៨៣) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្តជាកាមាវចរកុសល កើតឡើង ជាចិត្តប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។បេ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ។បេ។ មានឆន្ទៈ ជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។

វីរិយាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរំ កុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ សសង្ខារេន ។ បេ ។ សោមនស្ស-សហគតំ ញាណវិប្បយុត្តំ ។ បេ ។ សោមនស្សស-ហគតំ ញាណវិប្បយុត្តំ សសង្ខារេន ។ បេ ។ ឧបេ-ក្ខាសហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ ។ បេ ។ ឧបេក្ខាស-ហគតំ ញាណសម្បយុត្តំ សសង្ខារេន ។ បេ ។ ឧបេ-ក្ខាសហគតំ ញាណវិប្បយុត្តំ ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហ-គតំ ញាណវិប្បយុត្តំ សសង្ខារេន ហីនំ ។ បេ ។

មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្តជាកាមាវចរកុសលកើតឡើង ជាចិត្តប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ ។ បេ ។ ប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។ ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយញាណ ។ បេ ។ ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។ ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកញាណ ។ បេ ។ ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។

មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

កាមាវចរកុសលំ ។

(១៩៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។

ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។ បេ ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ កាមាវចរកុសល ។

(១៩៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវីកសិណ ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ។ បេ ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។

មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ វីរិយាធិ-
បតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណី-
តំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។
មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ
ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ តស្មឹ
សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ
ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ
ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា
មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។
ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។
ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។
បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ
ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។
ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។
ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។
ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។

ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោក
ទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានចិត្តជា
អធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។
មានវីមំសាជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។
ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួក
ធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន
រូបមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ
។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន
។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ឈ្មោះបឋវី-
កសិណ ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម
។ បេ ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។ បេ ។
មានចិត្ត ជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីមំសា ជាអធិបតី ។ បេ ។
មានឆន្ទៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្តាល ។ បេ ។

បណីតំ ។បេ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

រូបាវចរកុសលំ ។

(១៩៨) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។

ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ រូបាវចរកុសល ។

(១៩៨) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងបង់នូវពួករូបសញ្ញា ព្រោះវិនាសបដិឃសញ្ញា ព្រោះមិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពួកនានត្តសញ្ញា ព្រោះលះបង់សុខផង ដោយការកាត់បង់ខ្លួន ។បេ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។បេ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ។បេ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។

បណីតំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មិំ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។

ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងអរូបភព កន្លងបង់នូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង ដោយអាការទាំងពួង ។បេ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។បេ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ។បេ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។

វីរិយាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹំ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ។បេ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។ បណីតំ ។បេ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។បេ។ មជ្ឈិមំ ។បេ។

មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ ជាកុសល ។ ពួកធម៌ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ព្រោះលះបង់សុខផង ដោយអាការទាំងពួង ។បេ។ ចូលដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។បេ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ។បេ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានចិត្តជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។ ដ៏ឧត្តម ។បេ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។បេ។ ជាកណ្តាល ។បេ។

បណីតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ ហីនំ ។ បេ ។ មជ្ឈិមំ ។ បេ ។ បណីតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

អរូបាវចរកុសលំ ។

ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច បុគ្គលចម្រើនមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងបង់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ព្រោះលះបង់នូវសុខផង ដោយអាការទាំងពួង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្ដាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ។ បេ ។ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្ដាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្ដាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្ដាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ។ បេ ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ជាកណ្ដាល ។ បេ ។ ដ៏ឧត្តម ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ អរូបាវចរកុសល ។

(១៩៦) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ សម្មាវាចា ហោតិ សម្មាកម្មន្តោ ហោតិ សម្មាអាជីវោ ហោតិ សម្មាវាយាមោ ហោតិ សម្មាសតិ ហោតិ សម្មាសមាធិ ហោតិ សទ្ធាពលំ ហោតិ

(១៩៦) ធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនឈាន លោកុត្តរផ្លូវ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ជាឈានដល់នូវការមិនសន្សំ កត្តូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាដំបូង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយហើយ បានដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ ប្រកបដោយវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខ ដ៏កើតអំពីវិវេកនោះ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ[១] សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តៈ សម្មាអាជីវៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ

---

១ ឥន្ទ្រិយ ដែលកើតឡើងដោយបុព្វភាគ របស់បុគ្គលដែលប្រតិបត្តិដោយគិតថា អាត្មាអញនឹងដឹងនូវធម៌ដែលមិនធ្លាប់ដឹង ជាផ្លូវព្រះនិព្វាន ដែលសត្វមិនធ្លាប់ដើរក្នុងសំសារវដ្ត មានទីបំផុតខាងដើមមិនប្រាកដ (អដ្ឋសាលិនី) ។

វីរិយពលំ ហោតិ សតិពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ បញ្ញាពលំ ហោតិ ហិរិពលំ ហោតិ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ អលោភោ ហោតិ អទោសោ ហោតិ អមោហោ ហោតិ អនភិជ្ឈា ហោតិ អព្យាបាទោ ហោតិ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ហិរិ ហោតិ ឱត្តប្បំ ហោតិ កាយបស្សទ្ធិ ហោតិ ចិត្តបស្សទ្ធិ ហោតិ កាយលហុតា ហោតិ ចិត្តលហុតា ហោតិ កាយមុទុតា ហោតិ ចិត្តមុទុតា ហោតិ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ កាយុជុកតា ហោតិ ចិត្តុជុកតា ហោតិ សតិ ហោតិ សម្បជញ្ញំ ហោតិ សមថោ ហោតិ វិបស្សនា ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(១៤៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ សម្មាទិដ្ឋិ ហិរិ ឱត្តប្បៈ សេចក្តីស្ងប់កាយ សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត សេចក្តីស្រាលកាយ សេចក្តីស្រាលចិត្ត សេចក្តីទន់កាយ សេចក្តីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្តីស្ទាត់កាយ សេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្តីត្រង់កាយ សេចក្តីត្រង់ចិត្ត សតិ សម្បជញ្ញៈ សមថៈ វិបស្សនា សេចក្តីផ្គងឡើង សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតឡើង ក្នុងសម័យនោះ ឬថា ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ដោយអាស្រ័យហេតុ រមែងកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(១៤៧) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការខ្ទុកខ្ទិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(១៩៨) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

(១៩៩) កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

(២០០) កតមា តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ[1] អយំ តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

១ ឧ. ម. ចេតយិតត្តំ ។

(១៩៨) វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្ត ទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសានិងសេចក្តីសុខនោះ ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ កើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ កើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(១៩៩) សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា សេចក្តីសំគាល់ សេចក្តីចាំទុក ណា កើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោ-វិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់កុសលសញ្ញានោះ នេះសញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០០) ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីរិះគិត ការតាក់តែង ណា កើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់កុសលចេតនានោះ នេះចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦០១) កតមំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

(៦០២) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា សម្មាសង្កប្បោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។

(៦០៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចារោ វិចារោ អនុវិចារោ ឧបវិចារោ ចិត្តស្ស អនុសន្ធនតា អនុបេក្ខនតា អយំ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។

(៦០១) ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺកន្លែងចិត្តហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌មានផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦០២) វិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត ត្រិះ ការពឹង ការដញ្ជឹង ការលើកចិត្តឡើង គឺសម្មាសង្កប្បៈជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦០៣) វិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រួតត្រា ការពិចារណា ការពិនិត្យមើល ការសង្កេតមើល ការផ្គងខ្ជាប់ចិត្ត ការសំឡឹងមើល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៤) កតមា តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បីតិ បាមោជ្ជំ អាមោទនា បមោទនា ហាសោ បហាសោ វិត្តិ ឱទគ្យំ អត្តមនតា ចិត្តស្ស បីតិសម្ពោជ្ឈង្គោ អយំ តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។

(២០៥) កតមំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេ-តោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។

(២០៦) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសា-ហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិ-យាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

(២០៤) បីតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្អែតចិត្ត សេចក្តីរីករាយ សេចក្តីសប្បាយ សេចក្តីស្រួល សេចក្តីស្រស់ស្រាយ ការញញឹមញញែម ការបុទទូរអំណរ ការអណ្តែតអណ្តូង សេចក្តីត្រេកអររបស់ចិត្ត គឺបីតិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ណា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះបីតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៥) សុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទ-នាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៦) ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូច-ម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតម្កល់នៅនឹង ការតាំងមាំ ការមិនរវេង-រវាង ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនរវេងរវាង ការស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៧) កតមំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សទ្ធា សទ្ទហនា ឱកប្បនា អភិប្បសាទោ សទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយំ សទ្ធាពលំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(២០៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(២០៩) កតមំ តស្មឹ សមយេ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុសនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

(២០៧) សទ្ធិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ជំនឿ សេចក្ដីជឿ សេចក្ដីជឿស៊ប់ សេចក្ដីជ្រះថ្លាខ្លាំង គឺសទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយ សទ្ធាពលៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសទ្ធិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៨) វីរិយិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាមប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្ដីឧហាត សង្វាត ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង សេចក្ដីស្វាត ការមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងទុកធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៩) សតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីរលឹក សេចក្ដីរលឹករឿយ ៗ សេចក្ដីរលឹកចំពោះ ស្មារតី សេចក្ដីនឹកបាន ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២១០) កតមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(២១១) កតមំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(២១០) សមាធិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតាំងនៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ សភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះសមាធិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២១១) បញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គលល្អ សេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតដូចជាផែនដី ធម្មជាតកំចាត់បង់កិលេស ធម្មជាតណែនាំ ធម្មជាតឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា ចង្កៀងគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២១២] កតមំ តស្មិំ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មិំ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[២១៣] កតមំ តស្មិំ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មិំ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មិំ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[២១៤] កតមំ តស្មិំ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មិំ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[២១២] មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហ្ឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺ[illegible]ចិត្តហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌មានផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២១៣] សោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២១៤] ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការយឺនទៅ ការរស់នៅ ការកំរើលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សាគឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា នៃអរូបធម៌ទាំងនោះ ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២១៨) កតមំ តស្មិំ សមយេ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ(១) ហោតិ ។ យា តេសំ ធម្មានំ អនញ្ញាតានំ អទិដ្ឋានំ អប្បត្តានំ អវិទិតានំ អសច្ឆិកតានំ សច្ឆិកិរិយាយ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មិំ សមយេ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

១ ឧ. ម. អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ ។

(២១៨) អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា ការដឹងសព្វ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចជាផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ ការដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវធម៌ទាំងនោះ ដែលសត្វមិនទាន់ស្គាល់ មិនទាន់ឃើញ មិនទាន់ដល់ មិនទាន់ដឹងច្បាស់ មិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នេះអនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២១៦] កតមា តស្មឹ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧប-លក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្ម-វិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។

[២១៧] កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាសង្ក-ប្បោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា សម្មាសង្កប្បោ មគ្គង្គំ អគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសង្កប្បោ ហោតិ ។

(២១៦) សម្មាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា ការដឹងសព្វ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រា-សាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងរុងគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២១៧) សម្មាសង្កប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត គំនិត ការតើង ការដញ្ជឹង ការលើកឡើងទុកចិត្ត គឺសម្មាសង្កប្បៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា នេះ សម្មាសង្កប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៨) កតមា តស្មឹ សមយេ សម្មាវាចា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចតូហិ វចីទុច្ចរិតេហិ អារតិ វិរតិ បដិវិរតិ វេរមណី អកិរិយា អករណំ អនជ្ឈាបត្តិ វេលាអនតិក្កមោ សេតុឃាតោ សម្មាវាចា មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាវាចា ហោតិ ។

(២០៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាកម្មន្តោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តីហិ កាយទុច្ចរិតេហិ អារតិ វិរតិ បដិវិរតិ វេរមណី អកិរិយា អករណំ អនជ្ឈាបត្តិ វេលាអនតិក្កមោ សេតុឃាតោ សម្មាកម្មន្តោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាកម្មន្តោ ហោតិ ។

(២០៨) សម្មាវាចា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការវៀរ ការចៀសវាង ការគេចចេញ ការដកចេញ ចាកវចីទុច្ចរិត ទាំង ៤ គឺមិនសាង មិនធ្វើ មិនប្រព្រឹត្តល្មើស ការមិនប្រព្រឹត្តកន្លងដែន ការសម្លាប់ហេតុ គឺសម្មាវាចា ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាវាចា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៩) សម្មាកម្មន្តៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការវៀរ ការចៀសវាង ការគេចចេញ ការដកចេញ ចាកកាយទុច្ចរិតទាំង ៣ គឺមិនសាង មិនធ្វើ មិនប្រព្រឹត្តល្មើស មិនប្រព្រឹត្តកន្លងដែន ការសម្លាប់ហេតុ គឺសម្មាកម្មន្តៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាកម្មន្តៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៦០) កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាអាជីវោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាអាជីវា[១] អារតិ វិរតិ បដិវិរតិ វេរមណី អកិរិយា អករណំ អនជ្ឈាបត្តិ វេលាអនតិក្កមោ សេតុឃាតោ សម្មាអាជីវោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាអាជីវោ ហោតិ ។

(៦៦១) កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វិរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វិរិយំ វិរិយិន្ទ្រិយំ វិរិយពលំ សម្មាវាយាមោ វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាវាយាមោ ហោតិ ។

១ ឧ. មិច្ឆាជីវា ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

(៦៦០) សម្មាអាជីវៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការវៀរ ការចៀសវាង ការគេចចេញ ការដកចេញ ចាកការចិញ្ចឹមជីវិតខុស គឺមិនសាង មិនធ្វើ មិនប្រព្រឹត្តល្មើស មិនប្រព្រឹត្តកន្លងដែន ការសម្លាប់ហេតុ គឺសម្មាអាជីវៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាអាជីវៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៦១) សម្មាវាយាមៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីឧហាត សង្វាត ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្ជះខ្ជែង សេចក្តីសង្វាតមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវិរិយៈ វិរិយិន្ទ្រិយ វិរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ វិរិយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាវាយាមៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២២២) កតមា តស្មឹ សមយេ សម្មាសតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុស្សនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសតិ ហោតិ ។

(២២៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ សម្មាសមាធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាសមាធិ ហោតិ ។

(២២៤) កតមំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធាពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សទ្ធា សទ្ទហនា ឱកប្បនា អភិប្បសាទោ សទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយំ សទ្ធាពលំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សទ្ធាពលំ ហោតិ ។

(២២២) សម្មាសតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយ ៗ ការរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹកបាន ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២២៣) សម្មាសមាធិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងមាំ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ សភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង ការស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិ សមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាសមាធិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២២៤) សទ្ធាពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ជំនឿ សេចក្តីជឿ សេចក្តីជឿស៊ប់ ការជ្រះថ្លាខ្លាំង គឺសទ្ធា សទ្ធិន្ទ្រិយ សទ្ធាពលៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសទ្ធាពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៦៥) កតមំ តស្មិំ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។ យោ តស្មិំ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មិំ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។

(២៦៦) កតមំ តស្មិំ សមយេ សតិពលំ ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុស្សនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មិំ សមយេ សតិពលំ ហោតិ ។

(២៦៥) វីរិយពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទុចាត សង្កាត ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង សេចក្តីបង្អាក មិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៦៦) សតិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយៗ សេចក្តីរលឹកចំពោះ ស្មារតី ការនឹកបាន ការចាំបាន ការមិនភាន់ច្រឡំ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២២៧) កតមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។

(២២៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញាពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ បញ្ញាពលំ ហោតិ ។

(២២៧) សមាធិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការឋិតនៅ ការតម្កល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្វេងឃ្វាង ការមិនរាយមាយ សភាពនៃចិត្តមិនឃ្វេងឃ្វាង ការស្ងប់ស្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះ សមាធិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២២៨) បញ្ញាពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ បញ្ញា សេចក្ដីដឹងសព្វ សេចក្ដីពិចារណា សេចក្ដីជ្រើសរើស សេចក្ដីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ សេចក្ដីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្ដីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្ដីភ្លឺច្បាស់ សេចក្ដីគិត សេចក្ដីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្ដីដឹងល្អ សភាពដូចជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងផ្ទុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបញ្ញាពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២២៩) កតមំ តស្មឹ សមយេ ហិរិពលំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ហិរិយតិ ហិរិយិតព្វេន ហិរិយតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ហិរិពលំ ហោតិ ។

(២៣០) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បតិ ឱត្តប្បិតព្វេន ឱត្តប្បតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បពលំ ហោតិ ។

(២៣១) កតមោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ អលុព្ភនា អលុព្ភិតត្តំ អសារាគោ អសារជ្ជនា អសារជ្ជិតត្តំ អនភិជ្ឈា អលោភោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។

(២២៩) ហិរិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលខ្មាស ដោយវត្ថុដែលគួរខ្មាស ខ្មាសដោយការចូលប្រែទះនឹងអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះហិរិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣០) ឱត្តប្បពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលតក់ស្លុត ដោយវត្ថុដែលគួរតក់ស្លុត តក់ស្លុតដោយការចូលប្រែទះនឹងអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះឱត្តប្បពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣១) អលោភៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការមិនចង់បាន ការមិនជាប់ចំពាក់ សេចក្តីមិនជាប់ចំពាក់ ការមិនត្រេកអរខ្លាំង ការមិនត្រេកត្រអាល សេចក្តីមិនត្រេកត្រអាល ការមិនសំឡឹងចំពោះ គឺអលោភៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអលោភៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣២) កតមោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ អលុ-ព្ភនា អលុព្ភិតត្តំ អសារាគោ អសារជ្ជនា អសារជ្ជិតត្តំ អនភិជ្ឈា អលោភោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អលោភោ ហោតិ ។

(២៣៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ អមោហោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧប-លក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិ-ណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្ម-វិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ អមោហោ ហោតិ ។

(២៣២) អលោភៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនទំទឹង ការមិនប្រេហ្វក សេចក្តីមិនប្រេហ្វក ការមិនត្រូវធាតុ សេចក្តីមិនត្រូវធាតុ គឺអលោភៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអលោភៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣៣) អមោហៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេច-ក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីឈ្លាស សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែន-ដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងថ្កើងគឺបញ្ញា កែវគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយ-សម្ពោជ្ឈង្គ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអមោហៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣៤) កតមា តស្មឹ សមយេ អនភិជ្ឈា ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ អលោភោ អលុព្ភនា អលុព្ភិតត្តំ អសារាគោ អសារជ្ជនា អសារជ្ជិតត្តំ អនភិជ្ឈា អលោភោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អនភិជ្ឈា ហោតិ ។

(២៣៥) កតមោ តស្មឹ សមយេ អព្យាបាទោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ អទោសោ អទុស្សនា អទុស្សិតត្តំ អព្យាបាទោ អទោសោ កុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អព្យាបាទោ ហោតិ ។

(២៣៦) កតមា តស្មឹ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជាន-នា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោ-សល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី

(២៣៤) អនភិជ្ឈា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការមិនចង់បាន ការមិនជាប់ចំពាក់ សេចក្តីមិនជាប់ចំពាក់ ការមិនត្រេកអរខ្លាំង ការមិនត្រេកត្រអាល សេចក្តីមិនត្រេកត្រអាល ការមិនសំឡឹងចំពោះ គឺអលោភៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ អនភិជ្ឈា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣៥) អព្យាបាទ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនខឹង ការមិនប្រទូស្ត សេចក្តីមិនប្រទូស្ត ការមិនព្យាបាទ គឺអទោសៈ ជាកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអព្យាបាទ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣៦) សម្មាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីភ្លឺច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតដូចផែនដី

មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ។

(២៣៧) កតមា តស្មឹ សមយេ ហិរិ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ហិរិយតិ ហិរិយិតព្វេន ហិរិយតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា អយំ តស្មឹ សមយេ ហិរិ ហោតិ ។

(២៣៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បតិ ឱត្តប្បិតព្វេន ឱត្តប្បតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឱត្តប្បំ ហោតិ ។

ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងទ្រុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្មាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣៧) ហិរិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលខ្មាស ដោយហេតុដែលគួរខ្មាស ខ្មាសដោយការចូលប្រទះនឹងអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះហិរិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៣៨) ឱត្តប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលតក់ស្លុត ដោយហេតុដែលគួរតក់ស្លុត តក់ស្លុតដោយការចូលប្រទះនឹងអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះឱត្តប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៣៩) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស បស្សទ្ធិ បដិប្បស្សទ្ធិ បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភិតត្តំ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ អយំ តស្មឹ សមយេ កាយប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។

(៦៤០) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស បស្សទ្ធិ បដិប្បស្សទ្ធិ បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភនា បដិប្បស្សម្ភិតត្តំ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ ហោតិ ។

(៦៤១) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយលហុតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស លហុតា លហុបរិណាមតា អទន្ធនតា អវិត្ថនតា អយំ តស្មឹ សមយេ កាយលហុតា ហោតិ ។

(៦៣៩) សេចក្តីស្ងប់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីស្ងប់ សេចក្តីរម្ងាប់ ការស្ងប់ ការរម្ងាប់ សេចក្តីស្ងៀមស្ងាត់ ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារខន្ធ គឺបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ងប់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៤០) សេចក្តីស្ងប់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីស្ងប់ សេចក្តីរម្ងាប់ ការស្ងប់ ការរម្ងាប់ សេចក្តីស្ងៀមស្ងាត់ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ គឺបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ងប់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៤១) សេចក្តីស្រាលកាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីស្រាល ការបង្វិលទៅដោយរហ័ស សេចក្តីមិនយឺតយូរ សេចក្តីមិនខ្ជិល ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្រាលកាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៤២) កតមា តស្មិំ សមយេ ចិត្តលហុតា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស លហុតា លហុបរិណាមតា អទន្ធនតា អវិត្ថនតា អយំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តលហុតា ហោតិ ។

(៦៤៣) កតមា តស្មិំ សមយេ កាយមុទុតា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស មុទុតា មទ្ទវតា អកក្ខឡតា អកថិនតា អយំ តស្មិំ សមយេ កាយមុទុតា ហោតិ ។

(៦៤៤) កតមា តស្មិំ សមយេ ចិត្តមុទុតា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស មុទុតា មទ្ទវតា អកក្ខឡតា អកថិនតា អយំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តមុទុតា ហោតិ ។

(៦៤៥) កតមា តស្មិំ សមយេ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស កម្មញ្ញតា កម្មញ្ញត្តំ កម្មញ្ញភាវោ អយំ តស្មិំ សមយេ កាយកម្មញ្ញតា ហោតិ ។

(៦៤២) សេចក្តីស្រាលចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីស្រាល ការបង្អើនទៅដោយរហ័ស ការមិនយឺតយូរ ការមិនខំរេទ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្រាលចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៤៣) សេចក្តីទន់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីទន់ សេចក្តីពោរ សេចក្តីមិនរឹង មិនរបឹង ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីទន់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៤៤) សេចក្តីទន់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីទន់ សេចក្តីពោរ សេចក្តីមិនរឹង មិនរបឹង ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីទន់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦៤៥) កាយគួរដល់ការងារ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការគួរដល់ការងារ សេចក្តីគួរដល់ការងារ សភាពគួរដល់ការងារ ណា នៃវេទនាខន្ធ នៃសញ្ញាខន្ធ នៃសង្ខារក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះកាយគួរដល់ការងារ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៤៦) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស កម្មញ្ញតា កម្មញ្ញត្តំ កម្មញ្ញភាវោ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តកម្មញ្ញតា ហោតិ ។

(២៤៧) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស បគុណតា បគុណត្តំ បគុណភាវោ អយំ តស្មឹ សមយេ កាយបាគុញ្ញតា ហោតិ ។

(២៤៨) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស បគុណតា បគុណត្តំ បគុណភាវោ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តបាគុញ្ញតា ហោតិ ។

(២៤៩) កតមា តស្មឹ សមយេ កាយុជុកតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស ឧជុតា ឧជុកតា អជិម្ហតា អវង្កតា អកុដិលតា អយំ តស្មឹ សមយេ កាយុជុកតា ហោតិ ។

(២៤៦) ចិត្តគួរដល់ការងារ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការគួរដល់ការងារ សេចក្តីគួរដល់ការងារ សភាពគួរដល់ការងារ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្តគួរដល់ការងារ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៤៧) សេចក្តីស្ទាត់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការស្ទាត់ សេចក្តីស្ទាត់ សភាពស្ទាត់ ណា នៃវេទនាក្ខន្ធ នៃសញ្ញាក្ខន្ធ នៃសង្ខារក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ទាត់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៤៨) សេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការស្ទាត់ សេចក្តីស្ទាត់ សភាពស្ទាត់ ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីស្ទាត់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៤៩) សេចក្តីត្រង់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រង់ សេចក្តីត្រង់ ការមិនវៀច មិនកោង មិនវៀត ណា នៃវេទនាក្ខន្ធ នៃសញ្ញាក្ខន្ធ នៃសង្ខារក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីត្រង់កាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៥០) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តុជ្ជុកតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧជុតា ឧជុកតា អជិម្ហតា អវង្កតា អកុដិលតា អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តុជ្ជុកតា ហោតិ ។

(២៥១) កតមា តស្មឹ សមយេ សតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ សតិ អនុស្សតិ បដិស្សតិ សតិ សរណតា ធារណតា អបិលាបនតា អសម្មុសនតា សតិ សតិន្ទ្រិយំ សតិពលំ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ សតិ ហោតិ ។

(២៥២) កតមំ តស្មឹ សមយេ សម្បជញ្ញំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បញ្ញា បជានានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ

(២៥០) សេចក្តីត្រង់នៃចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រង់ សេចក្តីត្រង់ ការមិនវៀច មិនកោង មិនកោត ណា នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីត្រង់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៥១) សតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីរលឹក សេចក្តីរលឹករឿយៗ សេចក្តីតាំងស្មារតីចំពោះ ការនឹកបាន ការចាំបាន ការមិនសាត់ប្រចៀ ការមិនភ្លេចភ្លាំង គឺសតិ សតិន្ទ្រិយ សតិពលៈ សម្មាសតិ សតិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៥២) សម្បជញ្ញៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា ការដឹងសព្វ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចជាផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងភ្លឺគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា

អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មិំ សមយេ សម្បជញ្ញំ ហោតិ ។

(២៨៣) កតមោ តស្មិំ សមយេ សមថោ ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មិំ សមយេ សមថោ ហោតិ ។

(២៨៤) កតមា តស្មិំ សមយេ វិបស្សនា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា

អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសម្បជញ្ញៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៨៣) សមថៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្វេងឃ្វាង ការមិនរាយមាយ សភាពនៃចិត្តមិនឃ្វេងឃ្វាង សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះសមថៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៨៤) វិបស្សនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា ការដឹងសព្វ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកមានសេចក្តីច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស

បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា
បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ
បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញោភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ
បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្ម-
វិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ
សមយេ វិបស្សនា ហោតិ ។

(២៨៨) កតមោ តស្មឹ សមយេ បគ្គាហោ
ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិ-
យារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ
ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ឋិតិ អសិថិលប-
រក្កមតា អនិក្ខិត្តឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្ប-
គ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ
វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ
សមយេ បគ្គាហោ ហោតិ ។

ធម្មជាតិណានាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជន្លួញ
គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា
ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា ចង្កៀងគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ
ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូល
ក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិបស្សនា កើតមាន ក្នុងសម័យ
នោះ ។

(២៨៨). សេចក្តីផ្គងឡើង កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើ
ដូចម្តេច ។ ការប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីឧបាត
សង្កាត់ ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្មីឃ្មាត ខ្នះខ្នែង
សេចក្តីស្វិតមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់
ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ
វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា ក្នុងសម័យ
នោះ នេះសេចក្តីផ្គងឡើង កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៨៦) កតមោ តស្មឹ សមយេ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ អយំ តស្មឹ សមយេ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។

(២៨៧) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(២៨៨) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ នវិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ បញ្ចង្គិកំ ឈានំ ហោតិ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ សត្ត ពលានិ ហោន្តិ តយោ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ឯកា វេទនា ហោតិ

(២៨៦) សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតាំងនៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្វើងឃ្វាង ការមិនរាយមាយ សភាពនៃចិត្តមិនឃ្វើងឃ្វាង ការស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះសេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៨៧) មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃ ណា ដែលកើតឡើង ដោយអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(២៨៨) ខន្ធ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៩ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៥ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ពលៈ ៧ ហេតុ ៣ ផស្សៈ ១ វេទនា ១

ឯកា សញ្ញា ហោតិ ឯកា ចេតនា ហោតិ ឯកំ ចិត្តំ ហោតិ ឯកោ វេទនាក្ខន្ធោ ហោតិ ឯកោ សញ្ញាក្ខន្ធោ ហោតិ ឯកោ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ឯកោ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ ហោតិ ឯកំ មនាយតនំ ហោតិ ឯកំ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

(៤៨៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា សទ្ធិន្ទ្រិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ សតិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលំ វីរិយពលំ សតិពលំ សមាធិពលំ បញ្ញាពលំ ហិរិពលំ ឱត្តប្បពលំ អលោភោ អទោសោ អមោហោ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទោ

សញ្ញា ១ ចេតនា ១ ចិត្ត ១ វេទនាខន្ធ ១ សញ្ញាខន្ធ ១ សង្ខារខន្ធ ១ វិញ្ញាណខន្ធ ១ មនាយតនៈ ១ មនិន្ទ្រិយ ១ មនោវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាងទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតដោយអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(៤៨៩) សង្ខារខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត សទ្ធិន្ទ្រិយ វីរិយិន្ទ្រិយ សតិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ បញ្ញិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បៈ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តៈ សម្មាអាជីវៈ សម្មាវាយាមៈ សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ សទ្ធាពលៈ វីរិយពលៈ សតិពលៈ សមាធិពលៈ បញ្ញាពលៈ ហិរិពលៈ ឱត្តប្បពលៈ អលោភៈ អទោសៈ អមោហៈ អនភិជ្ឈា អព្យាបាទ

សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ខិត្តរប្បិ កាយប្បស្សទ្ធិ ចិត្តប្បស្សទ្ធិ កាយលហុតា ចិត្តលហុតា កាយមុទុតា ចិត្តមុទុតា កាយកម្មញ្ញតា ចិត្តកម្មញ្ញតា កាយបាគុញ្ញតា ចិត្តបាគុញ្ញតា កាយុជុកតា ចិត្តុជុកតា សតិ សម្បជញ្ញំ សមថោ វិបស្សនា បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(២៦០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

សម្មាទិដ្ឋិ ហោតិ ទុក្ខប្រៈ សេចក្ដីស្ងប់កាយ សេចក្ដីស្ងប់ចិត្ត សេចក្ដីស្រាលកាយ សេចក្ដីស្រាលចិត្ត សេចក្ដីទន់កាយ សេចក្ដីទន់ចិត្ត កាយគួរដល់ការងារ ចិត្តគួរដល់ការងារ សេចក្ដីស្ទាត់កាយ សេចក្ដីស្ទាត់ចិត្ត សេចក្ដីត្រង់កាយ សេចក្ដីត្រង់ចិត្ត សតិ សម្បជញ្ញៈ សមថៈ វិបស្សនា សេចក្ដីផ្គងឡើង សេចក្ដីមិនរាយមាយ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ក្រៅអំពីវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធ ដែលកើតដោយអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(២៦០) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(២៦១) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បា-ភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(២៦២) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

(២៦១) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម ព្រោះស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(២៦២) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម ព្រោះស្ងាត់ចាកកាមទាំង-ឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

[២៦៣] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមិំ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

[២៦៤] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមិំ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ។បេ។

[២៦៣] ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកត្តូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំង-ឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិស្រួល មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

[២៦៤] ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកត្តូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ រួចហើយ ។បេ។ ទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។

ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

សុទ្ធិកបដិបទា ។

(២៦៥) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ច កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។

ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ សុទ្ធិកបដិបទា ។

(២៦៥) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ភូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន សុញ្ញ (ចាករាគៈជាដើម) ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ភូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។

ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

សុញ្ញតំ ។

[២៦៦] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ច កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ច កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ដ៏សូន្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ សុញ្ញតៈ ។

(២៦៦) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ដ៏សូន្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ដ៏សូន្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។

សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំគរពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ តែមានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ដ៏សូន្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំគរពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងឆាប់ ដ៏សូន្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។

យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យា-
និកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ
ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។
ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។
ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។
បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ
ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បា-
ភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ
សុញ្ញតំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ
តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ
ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

សុញ្ញតមូលកប្បភេទោ ។

បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិន
សន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម ព្រោះ
រម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ស្ងប់ហើយ ។ បេ ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។
តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។
បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹង
យឺតយូរ ដ៏សូន្យ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក តែមានសេចក្តី
ត្រាស់ដឹងឆាប់ ដ៏សូន្យ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តី
ត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ដ៏សូន្យ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មាន
សេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ដ៏សូន្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន
ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុង
សម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ សុញ្ញតមូលកប្បភេទ ។

[២៦៧] កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

អប្បណិហិតំ ។

[២៦៧] ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ (មិនមានកិលេសជាគ្រឿងតំកល់ខ្ជាប់) ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ ឈានជាអប្បណិហិតៈ ។

(២៦៨) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អប-ចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្ប-ណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

(២៦៨) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពួនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំង-ឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពួនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ

អវិតក្កោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។

។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំភពទៀត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល តែមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំភពទៀត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំភពទៀត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈរួចហើយ ។ បេ ។

ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

អប្បណិហិតមូលកបដិបទា ។

(២៦៩) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ មគ្គំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សតិបដ្ឋានំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សម្មប្បធានំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ឥន្ទ្រិយំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ពលំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សច្ចំ ភាវេតិ ។ បេ ។

បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក តែមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ តែមានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ អប្បណិហិតមូលកបដិបទា ។

(២៦៩) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរមគ្គ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសម្មប្បធាន ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវឥន្ទ្រិយ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវពលៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវពោជ្ឈង្គៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសច្ចៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។

លោកុត្តរំ សមាធិំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ធម្មំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ខន្ធំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ អាយតនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ធាតុំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ អាហារំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ផស្សំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ វេទនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សញ្ញំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចេតនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចិត្តំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

វីសតិ មហានយា ។

ចម្រើននូវសមាធិ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវធម៌ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវខន្ធ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវអាយតនៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវធាតុ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវអាហារ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវផស្សៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវវេទនា ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសញ្ញា ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវចេតនា ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវចិត្ត ជាលោកុត្តរៈ ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ មហានយ ២០ ។

(២៧០) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

(២៧០) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈទៅហើយ ។ បេ ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។

បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។ កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ មគ្គំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សតិបដ្ឋានំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សម្មប្បធានំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ឥន្ទ្រិយំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ពលំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សច្ចំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សមថំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ធម្មំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ខន្ធំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ អាយតនំ ភាវេតិ ។ បេ ។

បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ ព្រះយោគីចូលកាន់បឋមជ្ឈាន ដោយសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានចិត្តជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរមគ្គ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសតិប្បដ្ឋាន ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសម្មប្បធាន ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវឥន្ទ្រិយ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវពលៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវពោជ្ឈង្គៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសច្ចៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសមថៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវធម៌ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវខន្ធ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវអាយតនៈ ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។

លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ អា-
ហារំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ផស្សំ ភាវេតិ
។ បេ ។ លោកុត្តរំ វេទនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោ-
កុត្តរំ សញ្ញំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចេតនំ
ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចិត្តំ ភាវេតិ និយ្យា-
និកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ
ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ
ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ
ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។
ចិត្តាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ តស្មឹ
សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ
។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

អធិបតិ ។

បឋមោ មគ្គោ ។

ចម្រើននូវឈាន ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវអាហារ ជាលោកុត្តរៈ
។ បេ ។ ចម្រើននូវផស្សៈជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវវេទនា
ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវសញ្ញា ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើន
នូវចេតនា ជាលោកុត្តរៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវចិត្ត ជាលោកុត្តរៈ ជា
គ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ
ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បាន
ដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺត
យូរ មានឆន្ទៈជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីរិយៈជាអធិបតី ។ បេ ។
មានចិត្តជាអធិបតី ។ បេ ។ មានវីមំសាជាអធិបតី ក្នុងសម័យណា
ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ អធិបតី ។

ចប់ មគ្គ ទី ១ ។

(២៧១) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ កាមរាគព្យាបាទានំ តនុភាវាយ(១) ទុតិយាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

ទុតិយោ មគ្គោ ។

(២៧២) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ កាមរាគព្យាបាទានំ អនវសេសប្បហានាយ តតិយាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។

១ ម. បតនុភាវាយ ។

(២៧១) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីធ្វើកាមរាគ និងព្យាបាទ ឲ្យស្រាលស្តើង ដើម្បីដល់នូវទុតិយភូមិ (សកទាគាមិមគ្គ) បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ មគ្គទី ២ ។

(២៧២) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវកាមរាគនិងព្យាបាទឲ្យអស់លើស ដើម្បីដល់នូវតតិយភូមិ (អនាគាមិមគ្គ) បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្តីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

តតិយោ មគ្គោ ។

(២៧៣) កតមេ ធម្មា កុសលា ។ យស្មិំ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ រូបរាគអរូបរាគមានឧទ្ធច្ចអវិជ្ជាយ អនវសេសប្បហានាយ ចតុត្ថាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ បេ ។

សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

ចប់ មគ្គ ទី ៣ ។

(២៧៣) ពួកធម៌ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកតួនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវកាមរាគ អរូបរាគ មានៈ ឧទ្ធច្ចៈ និងអវិជ្ជាឲ្យអស់លើង ដើម្បីដល់នូវភូមិ ទី ៤ (អរហត្តមគ្គ) បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានសេចក្ដីត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយ ។ បេ ។ សេចក្ដីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។ បេ ។

(២៧៤) កតមំ តស្មិំ សមយេ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ តេសំ ធម្មានំ ញាតានំ ទិដ្ឋានំ បត្តានំ វិទិតានំ សច្ឆិកតានំ សច្ឆិកិរិយាយ បញ្ញា បជាននា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយាបន្នំ ឥទំ តស្មិំ សមយេ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ យេ វា បន តស្មិំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា កុសលា ។

ចតុត្ថោ មគ្គោ ។

លោកុត្តរំ ចិត្តំ ។

(២៧៤) អញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា សេចក្តីដឹងសព្វ សេចក្តីពិចារណា សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណាធម៌ ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ សេចក្តីកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីជ្រះស្អាត ភាពនៃបុគ្គលមានសេចក្តីគិតច្បាស់ សេចក្តីគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតិដូចជាផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្មជាតិឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ គ្រឿងសស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គៈ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុងមគ្គ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវធម៌ទាំងនោះ ដែលបុគ្គលដឹង ឃើញ ដល់ ដឹងច្បាស់ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ណា នេះអញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងដោយអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

ចប់ មគ្គទី៤ ។

ចប់ លោកុត្តរចិត្ត ។

(២៧៥) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ទិដ្ឋិគតសម្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទារម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ អហិរិកពលំ ហោតិ អនោត្តប្បពលំ ហោតិ លោភោ ហោតិ មោហោ ហោតិ អភិជ្ឈា ហោតិ

(២៧៥) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយទិដ្ឋិ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ លោភៈ មោហៈ អភិជ្ឈា

មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ អហិរិកំ ហោតិ អនោត្តប្បំ ហោតិ សមថោ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(២៧៦) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

(២៧៧) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

(២៧៨) កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជានា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

មិច្ឆាទិដ្ឋិ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងដោយអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាកុសល ។

(២៧៦) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សម្ផស្ស ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គុកទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៧៧) វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីស្រួលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៧៨) សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា សេចក្តីសំគាល់ សេចក្តីចាំបាន ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២៧៩] កតមា តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ[1] អយំ តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

[២៨០] កតមំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

[២៨១] កតមោ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា មិច្ឆាសង្កប្បោ អយំ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។

---

១ ឱ. ម. ចេតយិតត្តំ ។

[២៧៩] ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីរិះគិត ការណាត់តែង ដែលកើតអំពីសម្ផស្សប្រកបដោយមនោ-វិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២៨០] ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺភវង្គចិត្តហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២៨១] វិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត តក្កៈ ការកើង ការដំឡើង ការលើកចិត្តឡើង គឺមិច្ឆាសង្កប្បៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៨២) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចារោ វិចារោ អនុវិចារោ ឧបវិចារោ ចិត្តស្ស អនុសន្ធនតា អនុបេក្ខនតា អយំ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។

(៤៨៣) កតមា តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បីតិ បាមោជ្ជំ អាមោទនា បមោទនា ហាសោ បហាសោ វិត្តិ ឱទគ្យំ អត្តមនតា ចិត្តស្ស អយំ តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។

(៤៨៤) កតមំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។

(៤៨២) វិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រួតត្រា ការពិចារណា ការពិនិត្យមើល ការសង្កេតមើល ការសំរឹះនៃចិត្ត ការសំឡឹងមើល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៨៣) បីតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្អែតចិត្ត សេចក្តីរីករាយ សេចក្តីសប្បាយ សេចក្តីស្រួល សេចក្តីស្រស់ស្រាយ ការញញឹមញញែម ការបាននូវអំណរ ការអណ្តែតអណ្តាន់ សេចក្តីត្រេកអររបស់ចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបីតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៨៤) សុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៨៥) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ មិច្ឆាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

(៤៨៦) កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ មិច្ឆាវាយាមោ ឥទំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៤៨៥) ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងមាំ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង ការស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ មិច្ឆាសមាធិ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៨៦) វីរិយិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? សេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីឧហាត សង្វាតខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្នះខ្នែង ខ្មីឃ្មាត សេចក្តីស្វិតស្វាញមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងនូវធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ មិច្ឆាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២៨៧] កតមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ មិច្ឆាសមាធិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[២៨៨] កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[២៨៩] កតមំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(២៨៧) សមាធិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនរវើនរវាន ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនរវើនរវាន សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ មិច្ឆាសមាធិ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះសមាធិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៨៨) មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតផូរផង់ គឺកណ្តាលចិត្តហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ផស្សៈជាដើមនោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៨៩) សោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៩០) កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៤៩១) កតមា តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិគតំ ទិដ្ឋិគហនំ ទិដ្ឋិកន្តារោ ទិដ្ឋិវិសូកាយិកំ ទិដ្ឋិវិប្ផន្ទិតំ ទិដ្ឋិសញ្ញោជនំ គាហោ បដិគ្គាហោ អភិនិវេសោ បរាមាសោ កុម្មគ្គោ មិច្ឆាបថោ មិច្ឆត្តំ តិត្ថាយតនំ វិបរិយេសគ្គាហោ អយំ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ ។

(៤៩២) កតមោ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា មិច្ឆាសង្កប្បោ អយំ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ ។

(៤៩០) ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការនៅយឺនយូរ ការរស់នៅ ការរំកិលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សានូវអរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៩១) មិច្ឆាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីយល់ សេចក្តីឃើញ សេចក្តីសាំញ៉ាំគឺទិដ្ឋិ កន្តារៈគឺទិដ្ឋិ ចម្រូងគឺទិដ្ឋិ សេចក្តីស្ទុះស្ទាគឺទិដ្ឋិ ធម្មជាតិជាគ្រឿងប្រកបព្រមគឺទិដ្ឋិ ការកាប់ប្រកាន់ ការប្រកាន់មាំ ការតាំងមាំ ការស្ទាបអង្អែល ផ្លូវអាក្រក់ គន្លងខុស សេចក្តីខុស ធម្មជាតិជាកំណើតនៃសេចក្តីវិនាស គឺលទ្ធិដូចកំពង់សម្រាប់ឆ្លង ការប្រកាន់ព្រោះវង្វេងខុស ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមិច្ឆាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៩២) មិច្ឆាសង្កប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត គំរិះ ការរំពឹង ការផ្ចង់ ការលើកចិត្តឡើង គឺមិច្ឆាសង្កប្បៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមិច្ឆាសង្កប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[៤៩៣] កតមោ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ មិច្ឆាវាយាមោ អយំ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ ។

[៤៩៤] កតមោ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ មិច្ឆាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ ។

[៤៩៣] មិច្ឆាវាយាមៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? សេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីខុហាត សង្កាត់ ខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្នះខ្នែង ខ្មីឃ្មាត ការសង្កាត់មិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ មិច្ឆាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមិច្ឆាវាយាមៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[៤៩៤] មិច្ឆាសមាធិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ការឋិតនៅ ការតាំងល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង សេចក្តីស្ងប់ស្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ មិច្ឆាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមិច្ឆាសមាធិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៩៥) កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ ឥទំ តស្មឹ សមយេ វីរិយពលំ ហោតិ ។

(៤៩៦) កតមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ ឥទំ តស្មឹ សមយេ សមាធិពលំ ហោតិ ។

(៤៩៥) វីរិយពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីឧហាត សង្វាតខិតខំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្នះខ្នែង ខ្មីឃ្មាត សេចក្តីសង្វាតមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្តីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងនូវធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ ម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤៩៦) សមាធិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនរវេងរវាង ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនរវេងរវាង សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ ម្មាសមាធិ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសមាធិពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៩៧) កតមំ តស្មឹ សមយេ អហិរិកពលំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ន ហិរិយតិ ហិរិយិតព្វេន ន ហិរិយតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ អហិរិកពលំ ហោតិ ។

(២៩៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ អនោត្តប្បពលំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ន ឱត្តប្បតិ ឱត្តប្បិតព្វេន ន ឱត្តប្បតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ អនោត្តប្បពលំ ហោតិ ។

(២៩៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ លោភោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ លោភោ លុព្ភនា លុព្ភិតត្តំ សារាគោ សារជ្ជនា សារជ្ជិតត្តំ អភិជ្ឈា លោភោ អកុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ លោភោ ហោតិ ។

(២៩៧) អហិរិកពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ គុណដែលបុគ្គលមិនខ្មាស ដោយអំពើទុច្ចរិតដែលគួរខ្មាស មិនខ្មាស ដោយការជួបប្រទះនូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអហិរិកពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៩៨) អនោត្តប្បពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ គុណដែលបុគ្គលមិនតក់ស្លុត ដោយអំពើទុច្ចរិតដែលគួរតក់ស្លុត មិនតក់ស្លុត ដោយការជួបប្រទះនូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអនោត្តប្បពលៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២៩៩) លោភៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការចង់បាន ការជាប់ចំពាក់ សេចក្តីជាប់ចំពាក់ តម្រេកខ្លាំង ត្រេកត្រអាល សេចក្តីត្រេកត្រអាល ការសំឡឹងរំពៃ គឺលោភៈ ជាអកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះលោភៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០០) កតមោ តស្មឹ សមយេ មោហោ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ អញ្ញាណំ អទស្សនំ អនភិសមយោ អននុពោធោ អសម្ពោធោ អប្បដិវេធោ អសង្គាហនា អបរិយោគាហនា អសមបេក្ខនា អប្បច្ចវេក្ខណា អប្បច្ចក្ខកម្មំ ទុម្មេជ្ឈំ ពាល្យំ អសម្បជញ្ញំ មោហោ បមោហោ សម្មោហោ អវិជ្ជា អវិជ្ជោឃោ អវិជ្ជាយោគោ អវិជ្ជានុសយោ អវិជ្ជាបរិយុដ្ឋានំ អវិជ្ជាលង្គី មោហោ អកុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ មោហោ ហោតិ ។

(៣០១) កតមា តស្មឹ សមយេ អភិជ្ឈា ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ លោភោ លុព្ភនា លុព្ភិតត្តំ សារាគោ សារជ្ជនា សារជ្ជិតត្តំ អភិជ្ឈា លោភោ អកុសលមូលំ អយំ តស្មឹ សមយេ អភិជ្ឈា ហោតិ ។

(៣០០) មោហៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនដឹង មិនឃើញ ការមិនដល់ព្រមចំពោះ ការមិនត្រាស់ដឹងនូវធម៌តាមសមគួរ ការមិនដឹងធម៌ដ៏ស្ងប់ ការមិនចាក់ធ្លុះចំពោះ ការមិនកាន់យក ការមិនចុះចិត្ត ការមិនឃើញស្មើ ការមិនពិចារណា ការមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ការយល់ខុស សេចក្តីល្ងង់ សេចក្តីមិនដឹងខ្លួន សេចក្តីវង្វេង សេចក្តីវង្វេងខ្លាំង សេចក្តីវង្វេងសព្វ សេចក្តីមិនដឹងច្បាស់ អន្លង់គឺអវិជ្ជា គ្រឿងប្រកបគឺអវិជ្ជា អនុស័យគឺអវិជ្ជា សេចក្តីគ្របសង្កត់គឺអវិជ្ជា គន្លឹះគឺអវិជ្ជា គឺមោហៈ ជាអកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមោហៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០១) អភិជ្ឈា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីជំពាក់ ការជាប់ចំពាក់ ភាពជាប់ចំពាក់ តម្រេកខ្លាំង ការត្រេកត្រអាល ភាពត្រេកត្រអាល គឺអភិជ្ឈា លោភៈ ជាអកុសលមូល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះអភិជ្ឈា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០២) កតមា តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ទិដ្ឋិ ទិដ្ឋិគតំ ទិដ្ឋិគហនំ ទិដ្ឋិកន្តារោ ទិដ្ឋិវិសូកាយិកំ ទិដ្ឋិវិប្ផន្ទិតំ ទិដ្ឋិសំយោជនំ គាហោ បដិគ្គាហោ អភិនិវេសោ បរាមាសោ កុម្មគ្គោ មិច្ឆាបថោ មិច្ឆត្តំ តិត្ថាយតនំ វិបរិយេសគ្គាហោ អយំ តស្មឹ សមយេ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ ។

(៣០៣) កតមំ តស្មឹ សមយេ អហិរិកំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ន ហិរិយតិ ហិរិយិតព្វេន ន ហិរិយតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ អហិរិកំ ហោតិ ។

(៣០៤) កតមំ តស្មឹ សមយេ អនោត្តប្បំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ន ឱត្តប្បតិ ឱត្តប្បិតព្វេន ន ឱត្តប្បតិ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ឥទំ តស្មឹ សមយេ អនោត្តប្បំ ហោតិ ។

(៣០២) មិច្ឆាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីយល់ សេចក្តីឃើញ សំណាញ់គឺទិដ្ឋិ គន្លងគឺទិដ្ឋិ ចំរូងគឺទិដ្ឋិ សេចក្តីសុះស្មុគឺទិដ្ឋិ ធម្មជាតិជាគ្រឿងប្រែកបគឺទិដ្ឋិ ការចាប់ប្រកាន់ ការប្រកាន់មាំ ការតាំងមាំ ការស្ទាបអង្អែល ផ្លូវអាក្រក់ គន្លងខុស សេចក្តីខុស ធម្មជាតជាកំណើតនៃសេចក្តីវិនាស គឺលទ្ធិដូចជាកំពង់សម្រាប់ទូង ការប្រកាន់ព្រោះស្វែងរកខុស ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ មិច្ឆាទិដ្ឋិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០៣) អហិរិកៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលមិនខ្មាស ដោយអំពើទុច្ចរិតដែលគួរខ្មាស មិនខ្មាស ដោយការដល់ប្រទះនូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះ អហិរិកៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០៤) អនោត្តប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ត្រង់ដែលបុគ្គលមិនតក់ស្លុត ដោយអំពើទុច្ចរិតដែលគួរតក់ស្លុត មិនតក់ស្លុត ដោយការដល់ប្រទះនូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក្នុងសម័យនោះ នេះអនោត្តប្បៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០៥) កតមោ តស្មឹ សមយេ សមថោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ សមថោ ហោតិ ។

(៣០៦) កតមោ តស្មឹ សមយេ បគ្គាហោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្កមោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិក្ខិត្តច្ឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ សម្មាវាយាមោ អយំ តស្មឹ សមយេ បគ្គាហោ ហោតិ ។

(៣០៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ សម្មាសមាធិ អយំ តស្មឹ សមយេ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។

(៣០៥) សមថៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតាំងនៅស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង គឺសមថៈ សមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះសមថៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០៦) ការផ្គងឡើង កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្ដីឧហាត សង្វាត ទិតទំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្នះខ្នែង ខ្មីឃ្មាត សេចក្ដីសង្វាតមិនធូរថយ ការមិនដាក់ចុះនូវសេចក្ដីប៉ុនប៉ង ការមិនដាក់ធុរៈ ការផ្គងនូវធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ សម្មាវាយាមៈ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះការផ្គងឡើង កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០៧) ការមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការឋិតនៅ ការតំកល់នៅនឹង ការតំកល់ស៊ប់ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង សេចក្ដីស្ងប់ខ្ជាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ សម្មាសមាធិ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះការមិនរាយមាយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣០៨) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣០៩) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ បញ្ចង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ចត្តារិ ពលានិ ហោន្តិ ទ្វេ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

(៣១០) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលំ សមាធិពលំ អហិរិកពលំ អនោត្តប្បពលំ

(៣០៨) ម្យ៉ាងទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣០៩) ខន្ធ ៤ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៥ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៤ ពលៈ ៤ ហេតុ ២ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាងទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣១០) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ

លោភោ មោហោ អភិជ្ឈា មិច្ឆាទិដ្ឋិ អហិរិកំ អនោត្តប្បំ សមថោ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣១១) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ទិដ្ឋិគតសម្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា

លោភៈ មោហៈ អភិជ្ឈា មិច្ឆាទិដ្ឋិ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣១១) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្តជាអកុសល ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនរាយមាយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣១៦) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ទិដ្ឋិគតវិប្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទារម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ

[៣១៦] ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ ចិត្តជាអកុសល ប្រកបដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកទិដ្ឋិ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផ្សព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ

អហិរិកពលំ ហោតិ អនោត្តប្បពលំ ហោតិ លោភោ ហោតិ មោហោ ហោតិ អភិជ្ឈា ហោតិ អហិរិកំ ហោតិ អនោត្តប្បំ ហោតិ សមថោ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

(៣១៣) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ បញ្ចង្គិកំ ឈានំ ហោតិ តិវង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ចត្តារិ ពលានិ ហោន្តិ ទ្វេ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ លោភៈ មោហៈ អភិជ្ឈា អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣១៣) ខន្ធ ៤ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៥ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៣ ពលៈ ៤ ហេតុ ២ ផស្សៈ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣១៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលំ សមាធិពលំ អហិរិកពលំ អនោត្តប្បពលំ លោភោ មោហោ អភិជ្ឈា អហិរិកំ អនោត្តប្បំ សមថោ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

(៣១៨) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ សោមនស្សសហគតំ ទិដ្ឋិគតវិប្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

(៣១៧) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ លោភៈ មោហៈ អភិជ្ឈា អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣១៨) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តប្រកបដោយសោមនស្ស តែប្រាសចាកទិដ្ឋិ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ១ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

[៣១៦] កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ ទិដ្ឋិគតសម្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទារម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ អហិរិកពលំ ហោតិ អនោត្តប្បពលំ ហោតិ លោភោ ហោតិ មោហោ ហោតិ អភិជ្ឈា ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ហោតិ អហិរិកំ ហោតិ អនោត្តប្បំ ហោតិ សមថោ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣១៦) ពួកធម៌ ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយទិដ្ឋិ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ។ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ លោភៈ មោហៈ អភិជ្ឈា មិច្ឆាទិដ្ឋិ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(១០៧) កតមោ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ កតមា តស្មឹំ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹំ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹំ សមយេ វេទនា ហោតិ ។បេ។ កតមា តស្មឹំ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។ យំ តស្មឹំ សមយេ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹំ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។បេ។ កតមំ តស្មឹំ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹំ សមយេ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹំ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។បេ។

(១០៧) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិចទង្គិចណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។

យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣១៨) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ចតុរង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ចត្តារិ ពលានិ ហោន្តិ ទ្វេ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។បេ។

(៣១៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលំ សមាធិពលំ អហិរិកពលំ អនោត្តប្បពលំ

ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣១៨) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ឈានមានអង្គ ៤ មគ្គមានអង្គ ៤ ពលៈ ៤ ហេតុ ២ ផស្សៈ ១ ។បេ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ ជាអកុសល ។បេ។

(៣១៩) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាទិដ្ឋិ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ

លោភោ មោហោ អភិជ្ឈា មិច្ឆាទិដ្ឋិ អហិរិកំ អនោត្តប្បំ សមថោ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣៦០) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ ទិដ្ឋិគតសម្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

លោភៈ មោហៈ អភិជ្ឈា មិច្ឆាទិដ្ឋិ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកនូវវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៦០) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយទិដ្ឋិ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣៦១) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខា-សហគតំ ទិដ្ឋិគតវិប្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទា-រម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋ-ព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនា-រព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្ត-ស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ មិច្ឆាវា-យាមោ ហោតិ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ អហិរិកពលំ ហោតិ អនោត្តប្បពលំ ហោតិ លោភោ ហោតិ មោហោ ហោតិ អភិជ្ឈា ហោតិ អហិរិកំ ហោតិ អនោ-ត្តប្បំ ហោតិ សមថោ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ

(៣៦១) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកទិដ្ឋិ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ លោភៈ មោហៈ អភិជ្ឈា អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ

អវិគតប្បច្ចយោ ហោតិ ។ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

(៣៦២) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ តិវង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ចត្តារិ ពលានិ ហោន្តិ ទ្វេ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

(៣៦៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលំ សមាធិពលំ អហិរិកពលំ អនោត្តប្បពលំ លោភោ

អវិគតបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣៦២) ខន្ធ ៤ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៣ ពលៈ ៤ ហេតុ ២ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣៦៣) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ លោភៈ

មោហោ អភិជ្ឈា អហិរិកំ អនោត្តប្បំ សមថោ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣២៤) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខា-សហគតំ ទិដ្ឋិគតវិប្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។បេ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។បេ។

មោហៈ អភិជ្ឈា អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣២៤) ពួកធម៌ ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកទិដ្ឋិ តែប្រកបដោយសង្ខារ មាន រូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។បេ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។បេ។

(៣៦៥) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ទោម-នស្សសហគតំ បដិឃសម្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទារម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ទុក្ខំ ហោតិ ចិត្ត-ស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ទោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ មិច្ឆាវា-យាមោ ហោតិ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ សមាធិពលំ ហោតិ អហិរិកពលំ ហោតិ អនោត្ត-ប្បពលំ ហោតិ ទោសោ ហោតិ មោហោ ហោតិ ព្យាបាទោ ហោតិ អហិរិកំ ហោតិ អនោត្តប្បំ ហោតិ សមថោ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិ-ច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣៦៥) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តប្រកបដោយទោមនស្ស ប្រកបដោយសេចក្តីទាស់ទើសចង្អល់ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ទុក្ខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ទោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមា-ធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ ទោសៈ មោហៈ ព្យាបាទៈ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិ-ក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ អរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៦៦) កតមោ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ កតមា តស្មឹំ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹំ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ អសាតំ ចេតសិកំ ទុក្ខំ ចេតោសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា អយំ តស្មឹំ សមយេ វេទនា ហោតិ ។បេ។ កតមំ តស្មឹំ សមយេ ទុក្ខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹំ សមយេ ចេតសិកំ អសាតំ ចេតសិកំ ទុក្ខំ ចេតោសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា ឥទំ តស្មឹំ សមយេ ទុក្ខំ ហោតិ ។បេ។ កតមំ តស្មឹំ សមយេ ទោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹំ សមយេ ចេតសិកំ អសាតំ ចេតសិកំ ទុក្ខំ ចេតោសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា ឥទំ តស្មឹំ សមយេ ទោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។បេ។

(៣៦៦) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការពាល់ត្រូវព្រម ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទុក្ខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ទុក្ខកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទុក្ខ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះទុក្ខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ទោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីទុក្ខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះទោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។

កតមោ តស្មឹ សមយេ ទោសោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ទោសោ ទូសនា ទូសិតត្តំ ព្យាបត្តិ ព្យាបជ្ជនា ព្យាបជ្ជិតត្តំ វិរោធោ បដិវិរោធោ ចណ្ឌិក្កំ អសុរោបោ អនត្តមនតា ចិត្តស្ស អយំ តស្មឹ សមយេ ទោសោ ហោតិ ។ បេ ។ កតមោ តស្មឹ សមយេ ព្យាបាទោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ទោសោ ទូសនា ទូសិតត្តំ ព្យាបត្តិ ព្យាបជ្ជនា ព្យាបជ្ជិតត្តំ វិរោធោ បដិវិរោធោ ចណ្ឌិក្កំ អសុរោបោ អនត្តមនតា ចិត្តស្ស អយំ តស្មឹ សមយេ ព្យាបាទោ ហោតិ ។ បេ ។ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

ទោសៈកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីខឹង ការប្រទូស្ត ភាពប្រទូស្ត ការព្យាបាទ អាការព្យាបាទ ភាពព្យាបាទ សេចក្តីខុស សេចក្តីក្តាក់ សេចក្តីកាច សំដីអសុរោះ សេចក្តីមិនត្រេកអរនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះទោសៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ព្យាបាទ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីខឹង ការប្រទូស្ត ភាពប្រទូស្ត ការព្យាបាទ អាការព្យាបាទ ភាពព្យាបាទ សេចក្តីខុស សេចក្តីក្តាក់ សេចក្តីកាច សំដីអសុរោះ សេចក្តីមិនត្រេកអរនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះព្យាបាទ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៦៧) តស្មិំ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ តិវង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ចត្តារិ ពលានិ ហោន្តិ ទ្វេ ហេតូ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មិំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។បេ។

(៣៦៨) កតមោ តស្មិំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលំ សមាធិពលំ អហិរិកពលំ អនោត្តប្បពលំ ទោសោ មោហោ ព្យាបាទោ អហិរិកំ អនោត្តប្បំ សមថោ បគ្គាហោ

(៣៦៧) ខន្ធ ៤ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ឈានមានអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៣ ពលៈ ៤ ហេតុ ២ ផស្សៈ១ ។បេ។ ធម្មាយតនៈ១ ធម្មធាតុ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ម្យ៉ាងទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។បេ។

(៣៦៨) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ ទោសៈ មោហៈ ព្យាបាទ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ

អធិមោក្ខោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣៦៩) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ទោមនស្សសហគតំ បដិឃសម្បយុត្តំ សសង្ខារេន រូបារម្មណំ វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អធិមោក្ខោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

អធិមោក្ខៈ ម្យ៉ាង ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៦៩) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តប្រកបដោយទោមនស្ស ប្រកបដោយសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ជាប្រ-កបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ម្យ៉ាង ប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណាៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អធិមោក្ខៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣៣០) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខា-សហគតំ វិចិកិច្ឆាសម្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទា-រម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋ-ព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិត-ក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ វីរិយ-ពលំ ហោតិ អហិរិកពលំ ហោតិ អនោត្តប្បពលំ ហោតិ វិចិកិច្ឆា ហោតិ មោហោ ហោតិ អហិរិកំ ហោតិ អនោត្តប្បំ ហោតិ បគ្គាហោ ហោតិ អ-វិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣៣០) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្ដេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយវិចិកិច្ឆា មានរូបជាអារម្មណ៍ក្ដី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្ដី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្ដី មានរសជាអារម្មណ៍ក្ដី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្ដី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្ដី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ១ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិ-តិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ វីរិយពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ វិចិកិច្ឆា មោហៈ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៣១) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ បេ ។ កតមា តស្មឹ សមយេ វិចិកិច្ឆា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ កង្ខា កង្ខាយនា កង្ខាយិតត្តំ វិមតិ វិចិកិច្ឆា ទ្វេឡ្ហកំ ទ្វេធាបថោ សំសយោ អនេកំសគ្គាហោ អាសប្បនា បរិសប្បនា អបរិយោគាហនា ថម្ភិតត្តំ ចិត្តស្ស មនោវិលេខោ អយំ តស្មឹ សមយេ វិចិកិច្ឆា ហោតិ ។ បេ ។ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣៣១) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិចទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ វិចិកិច្ឆា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឆ្ងល់ អាការឆ្ងល់ ភាពឆ្ងល់ សេចក្តីយល់ស្ទាក់ស្ទើរ សេចក្តីងឿងឆ្ងល់ ចិត្តបែកជាពីរ ចិត្តញែកជា ២ ផ្លូវ សេចក្តីសង្ស័យ ការប្រកាន់ដោយចំណែកច្រើន ការដកថយមិនរួច ការទំលុះទំលាយទៅមិនបាន ការប្រកាន់មិនមាំ សេចក្តីរឹងត្អឹងរបស់ចិត្ត ការរសេម-រសាមចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចិកិច្ឆា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៣២) តស្មិំ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ ចត្តារិ ឥន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ ទុវង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ តីណិ ពលានិ ហោន្តិ ឯកោ ហេតុ ហោតិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មិំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

(៣៣៣) កតមោ តស្មិំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាយាមោ វីរិយពលំ អហិរិកពលំ អនោត្តប្បពលំ វិចិកិច្ឆា មោហោ អហិរិកំ អនោត្តប្បំ

(៣៣២) ខន្ធ ៤ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៤ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ២ ពលៈ ៣ ហេតុ ១ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

(៣៣៣) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ វីរិយពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ វិចិកិច្ឆា មោហៈ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ

បគ្គាហោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣៣៤) កតមេ ធម្មា អកុសលា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលំ ចិត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ ឧទ្ធច្ចសម្បយុត្តំ រូបារម្មណំ វា សទ្ទារម្មណំ វា គន្ធារម្មណំ វា រសារម្មណំ វា ផោដ្ឋព្វារម្មណំ វា ធម្មារម្មណំ វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ មិច្ឆាសង្កប្បោ ហោតិ មិច្ឆាវាយាមោ ហោតិ មិច្ឆាសមាធិ ហោតិ វីរិយពលំ ហោតិ

បគ្គាហៈ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៣៤) ពួកធម៌ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ អកុសលចិត្ត ជាចិត្តច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយឧទ្ធច្ចៈ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ក្តី មានក្លិនជាអារម្មណ៍ក្តី មានរសជាអារម្មណ៍ក្តី មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណាៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ

សមាធិពលំ ហោតិ អហិរិកពលំ ហោតិ អនោត្ត-
ប្បពលំ ហោតិ ឧទ្ធច្ចំ ហោតិ មោហោ ហោតិ
អហិរិកំ ហោតិ អនោត្តប្បំ ហោតិ សមថោ ហោតិ
បគ្គាហោ ហោតិ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា
បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា
អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

(៣៣៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ
ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា
សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ
ហោតិ ។ បេ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ឧទ្ធច្ចំ
ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឧទ្ធច្ចំ អវូ-
បសមោ ចេតសោ វិក្ខេបោ ភន្តត្តំ ចិត្តស្ស ឥទំ
តស្មឹ សមយេ ឧទ្ធច្ចំ ហោតិ ។ បេ ។ យេ វា
បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា
អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។ បេ ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ ឧទ្ធច្ចៈ មោហៈ
អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន
ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអា-
ស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

(៣៣៩) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។
ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិចទង្គិចណា ក្នុងសម័យ
នោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឧទ្ធច្ចៈ
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការអណ្តែតអណ្តូងចិត្ត
ការមិនស្ងប់ស្ងាប់ ការរាយមាយចិត្ត ការក្រាក់ផ្អើលចិត្ត ណា ក្នុង
សម័យនោះ នេះឧទ្ធច្ចៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឬក៏
ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន
ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។ បេ ។

[៣៣៦] តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ចតុរង្គិកំ ឈានំ ហោតិ តិវង្គិកោ មគ្គោ ហោតិ ចត្តារិ ពលានិ ហោន្តិ ឯកោ ហេតុ ហោតិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា អកុសលា ។បេ។

(៣៣៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ មិច្ឆាសង្កប្បោ មិច្ឆាវាយាមោ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលំ សមាធិពលំ អហិរិកពលំ អនោត្តប្បពលំ

(៣៣៦) ខន្ធ ៤ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ឈានប្រកបដោយអង្គ ៤ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៣ ពលៈ ៤ ហេតុ ១ ផស្សៈ ១ ។បេ។ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។បេ។

(៣៣៧) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ មិច្ឆាសង្កប្បៈ មិច្ឆាវាយាមៈ មិច្ឆាសមាធិ វីរិយពលៈ សមាធិពលៈ អហិរិកពលៈ អនោត្តប្បពលៈ

ឧទ្ធច្ចំ ហោតិ អហិរិកំ អនោត្តប្បំ សមថោ បគ្គាហោ អវិក្ខេបោ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អកុសលា ។

ទ្វាទស អកុសលចិត្តានិ ។

[៣៣៨] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ ចក្ខុវិញ្ញាណំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ រូបារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

ឧទ្ធច្ចៈ ហោហៈ អហិរិកៈ អនោត្តប្បៈ សមថៈ បគ្គាហៈ អវិក្ខេបៈ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ល។ នេះពួកធម៌ជាអកុសល ។

ចប់ អកុសលចិត្ត ១២ ។

[៣៣៨] ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ ចក្ខុវិញ្ញាណ ជាវិបាក ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំ នូវកម្មជាកាមាវចរកុសល ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមានក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៣៥៩] កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

[៣៦០] កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាចក្ខុវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

[៣៦១] កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាចក្ខុវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

[៣៦២] កតមា តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាចក្ខុវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

(៣៥៩) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិតទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦០) វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦១) សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា ការចងចាំ ភាពចំណាំ ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦២) ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា ការគិត ភាពគិត ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤៣) កតមំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

(៣៤៤) កតមា តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។

(៣៤៥) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

(៣៤៦) កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៤៣) ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហ្ឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤៤) ឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤៥) ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤៦) មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត ការដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហ្ឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤៧) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវ- សាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៤៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិ- តិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៤៩) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៣៤៧) ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤៨) ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការនៅយឺតយូរ ការរស់នៅ ការរំកិលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សានូវអរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៤៩) ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអា- ស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៣៩០) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

(៣៩១) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៣៩០) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។បេ។ ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

(៣៩១) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៣៨៤) កតមា តស្មិំ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មិំ សមយេ តជ្ជាកាយវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ កាយិកំ សាតំ កាយិកំ សុខំ កាយសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ កាយសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា អយំ តស្មិំ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

(៣៨៥) កតមា តស្មិំ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ តជ្ជាកាយវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មិំ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

(៣៨៦) កតមា តស្មិំ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ តជ្ជាកាយវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មិំ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

(៣៨៤) វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ សេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃកាយវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៥) សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា សេចក្តីសំគាល់ សេចក្តីចាំបាន ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃកាយវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញាកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៦) ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីគិត ការតាក់តែង ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃកាយវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៧) កតមំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា កាយវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

(៣៨៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ កាយិកំ សាតំ កាយិកំ សុខំ កាយសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ កាយសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។

(៣៨៩) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

(៣៨៧) ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងនូវអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ កាយវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៨) សុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសាប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃកាយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៩) ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតា របស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦០) កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា កាយវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៦១) កតមំ តស្មឹ សមយេ សុខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ កាយិកំ សាតំ កាយិកំ សុខំ កាយសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ កាយសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សុខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៦២) កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៦៣) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៣៦០) មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាជ្ញ ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ កាយវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦១) សុខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ សេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសុខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦២) ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការនៅយឺនយូរ ការរស់នៅ ការរើលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សានូវអរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦៣) ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃ ណា ដែលកើតឡើង ព្រោះការអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៣៦៤) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា កាយវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

(៣៦៥) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

កុសលវិបាកានិ បញ្ច វិញ្ញាណានិ ។

(៣៦៤) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។បេ។ កាយវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

(៣៦៥) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ បញ្ចវិញ្ញាណ ជាវិបាកនៃកុសល ។

(៣៦៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកា មនោធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតា រូបារម្មណា វា ។បេ។ ផោដ្ឋព្វារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៣៦៧) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

(៣៦៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោធាតុ ជាវិបាក ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។បេ។ មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំ នូវកម្មជាកាមាវចរកុសល ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៣៦៧) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការផ្ទុកផ្តិត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦៨) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

(៣៦៩) កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

(៣៧០) កតមា តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

(៣៦៨) វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ កើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនា មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៦៩) សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា សេចក្តីសំគាល់ សេចក្តីចាំបាន ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧០) ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីគិត ការតាក់តែង ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧១) កតមំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

(៣៧២) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា អយំ តស្មឹ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។

(៣៧៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចារោ វិចារោ អនុវិចារោ ឧបវិចារោ ចិត្តស្ស អនុសន្ធនតា អនុបេក្ខនតា អយំ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។

(៣៧៤) កតមា តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។

(៣៧១) ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧២) វិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត គំរិះ ការពឹង ការដញ្ជឹង ការលើកចិត្តឡើង ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧៣) វិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រួតត្រា ការពិចារណា ការពិនិត្យមើល ការសង្កេតមើល ការផ្ចង់ចិត្ត ការសំឡឹងមើល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧៤) ឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនា មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[៣៧៥] កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

[៣៧៦] កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[៣៧៧] កតមំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

[៣៧៥] ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការឋិតនៅ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[៣៧៦] មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ចិត្ត សេចក្ដីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្ដីប្រាថ្នា ហ្ឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[៣៧៧] ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនា មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧៨) កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៧៩) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៣៨០) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកា មនោធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

(៣៧៨) ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការនៅយឺនយូរ ការរស់នៅ ការរើកលះទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សានូវអរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៧៩) ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៣៨០) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ មនោធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

(៣៨១) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

កុសលវិបាក មនោធាតុ ។

(៣៨២) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ សោមនស្សសហគតា រូបារម្មណា វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ

(៣៨១) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ មនោធាតុ មានវិបាកជាកុសល ។

(៣៨២) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោវិញ្ញាណធាតុជាវិបាក ប្រកបដោយសោមនស្ស មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំ នូវកម្មជាកាមាវចរកុសល ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា

ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៣៨៣) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

(៣៨៤) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៣៨៣) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិកទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៤) វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៥) កតមា តស្មិំ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មិំ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

(៣៨៦) កតមា តស្មិំ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មិំ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មិំ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

(៣៨៧) កតមំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មិំ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

(៣៨៨) កតមោ តស្មិំ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ យោ តស្មិំ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា អយំ តស្មិំ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។

(៣៨៥) សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា ការសំគាល់ ការចាំបាន ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃមនោ-វិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៦) ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា សេចក្តីនឹកគិត ការតាក់តែង ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៧) ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់ គឺកន្លែងចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៨) វិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត គិះ ការពឹង ការផ្ចង់ ការលើកចិត្តឡើង ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៨៩) កតមោ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ចារោ វិចារោ អនុវិចារោ ឧបវិចារោ ចិត្តស្ស អនុសន្ធនតា អនុបេក្ខនតា អយំ តស្មឹ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។

(៣៩០) កតមា តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ បីតិ បាមោជ្ជំ អាមោទនា បមោទនា ហាសោ បហាសោ វិត្តិ ឱទគ្យំ អត្តមនតា ចិត្តស្ស អយំ តស្មឹ សមយេ បីតិ ហោតិ ។

(៣៩១) កតមំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សុខំ ហោតិ ។

(៣៩២) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

(៣៨៩) វិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រួតត្រា ការពិចារណា ការពិនិត្យមើល ការសង្កេតមើល ការផ្គងទុកចិត្ត ការសំឡឹងមើល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩០) បីតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្អែតចិត្ត សេចក្តីរីករាយ សេចក្តីសប្បាយ សេចក្តីស្រួលចិត្ត សេចក្តីស្រស់ស្រាយ ការញញឹមញញែម ការពុនទូរំណើរ ការអណ្តែតអណ្តូង សេចក្តីត្រេកអរនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះបីតិ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩១) សុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនា ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសុខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩២) ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតា របស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩៣) កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៩៤) កតមំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ សាតំ ចេតសិកំ សុខំ ចេតោសម្ផស្សជំ សាតំ សុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា សាតា សុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៩៥) កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៣៩៦) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៣៩៣) មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះមនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩៤) សោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តីសុខប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាដ៏ឆ្ងាញ់ពិសាជាសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសោមនស្សិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩៥) ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការនៅយឺនយូរ ការរស់នៅ ការកើលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សានូវអរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៣៩៦) ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៣៩៧] តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

[៣៩៨] កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

កុសលវិបាកា សោមនស្សសហគតា មនោវិញ្ញាណធាតុ ។

[៣៩៧] ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

[៣៩៨] សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ ចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ កុសលវិបាកសោមនស្សសហគតមនោវិញ្ញាណធាតុ ។

(៣៩៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតា រូបារម្មណា វា ។បេ។ ធម្មារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤០០) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។

(៣៩៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ជាវិបាក ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុបានធ្វើបានសន្សំ នូវកម្មជាកាមាវចរកុសល ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤០០) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិកទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤០១) កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ ចេតសិកំ នេវសាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខម-សុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។

(៤០២) កតមា តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា សញ្ញា សញ្ជាននា សញ្ជានិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ សញ្ញា ហោតិ ។

(៤០៣) កតមា តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ តជ្ជាមនោវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជា ចេតនា សញ្ចេតនា សញ្ចេតយិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចេតនា ហោតិ ។

(៤០១) វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃមនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនា មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤០២) សញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សញ្ញា ការស្គាល់ ការចាំបាន ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃមនោ-វិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះសញ្ញា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤០៣) ចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចេតនា ការត្រិះរិះ ការតាក់តែង ដែលកើតអំពីសម្ផស្ស នៃមនោ-វិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះចេតនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

[២០៦] កតមំ តស្មឹំ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹំ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹំ សមយេ ចិត្តំ ហោតិ ។

[២០៧] កតមោ តស្មឹំ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹំ សមយេ តក្កោ វិតក្កោ សង្កប្បោ អប្បនា ព្យប្បនា ចេតសោ អភិនិរោបនា អយំ តស្មឹំ សមយេ វិតក្កោ ហោតិ ។

[២០៨] កតមោ តស្មឹំ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹំ សមយេ ចារោ វិចារោ អនុវិចារោ ឧបវិចារោ ចិត្តស្ស អនុសន្ធនតា អនុបេក្ខនតា អយំ តស្មឹំ សមយេ វិចារោ ហោតិ ។

(២០៦) ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៧) វិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីត្រិះរិះ ការរិះគិត តិរិះ ការរំពឹង ការផ្ចង់ ការលើកឡើងនូវចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិតក្កៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(២០៨) វិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការត្រួតត្រា ការពិចារណា ការពិនិត្យមើល ការសង្កេតមើល ការផ្គងនូវចិត្ត ការសំឡឹងមើល ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវិចារៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤០៧) កតមា តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវ សាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខា ហោតិ ។

(៤០៨) កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។

(៤០៩) កតមំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តំ មនោ មានសំ ហទយំ បណ្ឌរំ មនោ មនាយតនំ មនិន្ទ្រិយំ វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណក្ខន្ធោ តជ្ជា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឥទំ តស្មឹ សមយេ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៤០៧) ឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ឧបេក្ខា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤០៨) ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៤០៩) មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត សេចក្តីដឹងអារម្មណ៍ សេចក្តីប្រាថ្នា ហឫទ័យ ធម្មជាតដ៏ផូរផង់គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ មនាយតនៈ មនិន្ទ្រិយ វិញ្ញាណ វិញ្ញាណក្ខន្ធ មនោវិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ មនិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦១០) កតមំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកំ នេវ សាតំ នាសាតំ ចេតោសម្ផស្សជំ អទុក្ខមសុខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អទុក្ខមសុខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៦១១) កតមំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យោ តេសំ អរូបីនំ ធម្មានំ អាយុ ឋិតិ យបនា យាបនា ឥរិយនា វត្តនា បាលនា ជីវិតំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

(៦១២) យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៦១០) ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា មិនមែនជាមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត ការទទួលអារម្មណ៍មិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត វេទនាមិនទុក្ខមិនសុខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃចិត្ត ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦១១) ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អាយុ ការឋិតនៅ ការនៅយឺនយូរ ការរស់នៅ ការរំកិលទៅ ការប្រព្រឹត្តទៅ ការរក្សានូវអរូបធម៌ទាំងនោះ គឺជីវិត ជីវិតិន្ទ្រិយ ណា នេះ ជីវិតិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។

(៦១២) មួយទៀត ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤១៣) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

(៤១៤) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

កុសលវិបាកា ឧបេក្ខាសហគតា មនោវិញ្ញាណធាតុ ។

(៤១៣) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

(៤១៤) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ កុសលវិបាកឧបេក្ខាសហគតមនោវិញ្ញាណធាតុ ។

(៤០៨) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ កាមាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ សោមនស្សសហគតា ញាណសម្បយុត្តា ។ បេ ។ សោមនស្សសហគតា ញាណសម្បយុត្តា សសង្ខារេន ។ បេ ។ សោមនស្សសហគតា ញាណវិប្បយុត្តា ។ បេ ។ សោមនស្សសហគតា ញាណវិប្បយុត្តា សសង្ខារេន ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា ញាណសម្បយុត្តា ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា ញាណសម្បយុត្តា សសង្ខារេន ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា ញាណវិប្បយុត្តា ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា ញាណវិប្បយុត្តា សសង្ខារេន រូបារម្មណា វា ។ បេ ។ ធម្មារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

(៤០៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោវិញ្ញាណធាតុជាវិបាក ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុបានធ្វើបានសន្សំ នូវកម្មជាកាមាវចរកុសល ។ បេ ។ ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយញាណ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកញាណ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធនូវអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

(៤០៦) អលោភោ អព្យាកតមូលំ ។ បេ ។ អទោសោ អព្យាកតមូលំ ។ បេ ។ អមោហោ អព្យាកតមូលំ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

អដ្ឋ មហាវិបាកា ។

(៤០៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ រូបាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ រូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។

(៤០៦) អលោភៈ ជាអព្យាក្រឹតជាមូល ។ បេ ។ អទោសៈ មានអព្យាក្រឹតជាមូល ។ បេ ។ អមោហៈ មានអព្យាក្រឹតជាមូល ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ មហាវិបាក ៨ ។

(៤០៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានដីជាកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើបានសន្សំនូវកម្មជារូបាវចរកុសលនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានដីជាកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ។ ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងរូបភព បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។

បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ រូបាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បឋវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

រូបាវចរវិបាកំ ។

[៤១៨] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានដីជាកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំនូវកម្មជារូបាវចរកុសលនោះឯង បានលះបង់សុខផង ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានដីជាកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

ចប់ រូបាវចរវិបាក ។

[៤១៨] ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងនូវពួករូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ព្រោះអស់ទៅនៃពួកបដិឃសញ្ញា មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពួកនានត្តសញ្ញា លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ តស្សេវ អរូបាវចរស្ស កុស-លស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ សព្វ-សោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថ-ង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ៗ បេ ៗ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ៗ បេ ៗ អវិក្ខេបោ ហោតិ ៗ បេ ៗ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ៗ

(៤១៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ៗ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម វិញ្ញាណញ្ចាយ-តនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ៗ បេ ៗ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ៗ បេ ៗ អវិក្ខេបោ ហោតិ ៗ បេ ៗ

ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុការធ្វើរួចសន្សំរួច នូវកម្មជាអរូបាវចរកុសលនោះឯង ព្រោះកន្លងនូវពួករូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង កំចាត់បង់នូវពួកបដិឃសញ្ញា មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនានត្តសញ្ញា បានលះបង់នូវសុខផង ៗ បេ ៗ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកា-សានញ្ចាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ៗ បេ ៗ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ៗ បេ ៗ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ៗ

(៤១៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ៗ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ៗ បេ ៗ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ៗ បេ ៗ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ៗ បេ ៗ

ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ អរូបាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

[៥២០] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។

ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំនូវកម្ម ជាអរូបាវចរកុសលនោះឯង ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៥២១] ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើតក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ អរូបាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤២១) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបូបបត្តិយា មគ្គំ ភាវេតិ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ អរូបាវចរស្ស កុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។

ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំនូវកម្មជាអរូបាវចរកុសលនោះឯង ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤២១) ពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវមគ្គ ដើម្បីទៅកើត ក្នុងអរូបភព ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំ នូវកម្មជាអរូបាវចរកុសលនោះឯង ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។

ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

អរូបាវចរវិបាក ។

(៤៦៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មិំ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមិំ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ អរូបាវចរវិបាក ។

(៤៦៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្វូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើននូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ (សូន្យចាកកិលេស) ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤២៣) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤២៣) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ត ដល់នូវការមិនសន្សំកំណើតឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើននូវកុសលជ្ឈានជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្តៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៦៦៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៦៦៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំនូវកម្មទៀត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើននូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់នូវបឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៦៨) កតមេ ធម្មា អប្បមាណា ។ យស្មិំ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមិំ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ។បេ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ កុសលំ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ វិបាកោ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ កុសលំ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ វិបាកោ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ កុសលំ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ វិបាកោ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អប្បមាណា ។

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

[៤៦៨] ពួកធម៌ជាអប្បមាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈ ។បេ។ បានដល់ទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។បេ។ បឋមជ្ឈាន ។បេ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអប្បមាណ ។

(៤៤៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អនិមិត្តន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

សុទ្ធិកប្បដិបទា ។

(៤៤៦) ធម៌ទាំងឡាយណា ជាអព្យាក្រឹត ។ បុគ្គលចំរើនលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងនាំចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអនិមិត្តៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ សុទ្ធិកប្បដិបទា ។

(៤២៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤២៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើននូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៤២៨] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អនិមិត្តំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤២៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអនិមិត្តៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤២៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកគួនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈានជាលោកុត្តរនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៣០) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ។បេ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតន្តិ កុសលំ ។បេ។ សុញ្ញតន្តិ វិបាកោ ។បេ។ សុញ្ញតន្តិ កុសលំ ។បេ។ អនិមិត្តន្តិ វិបាកោ ។បេ។ សុញ្ញតន្តិ កុសលំ ។បេ។ អប្បណិហិ-តន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

សុទ្ធិកសុញ្ញតំ ។

(៤៣០) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន នូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ភូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈទាំងឡាយ ។បេ។ ទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។បេ។ បឋមជ្ឈាន ។បេ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ ជាអនិមិត្ត ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ សុទ្ធិកសុញ្ញតៈ ។

(៤៣១) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៣១) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន នូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូន ឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាក កាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិ លំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុ បានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិ-បត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើត មាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៣៤) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៣៤) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្វូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៣៣) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៣៤) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។

(៤៣៣) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ចូលឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៣៤) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំនូវកព្ចូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។

ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៣៨) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ។ បេ ។

ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៣៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម ក៏ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ។ បេ ។

សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បា-ភិញ្ញំ សុញ្ញតន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អនិមិត្តន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិ-បទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ វិបាកោ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

សុញ្ញតបនិបាត ។

មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុ-សល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអនិមិត្ត ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ធម៌ទាំងនេះជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ សុញ្ញតបនិបាត ។

(៤៣៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៣៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន នូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូន ឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាក កាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុង សម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្ប- ណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួក ធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៣៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អនិមិត្តំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៣៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអនិមិត្ត ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៣៨) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៣៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន នូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូន ឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាក កាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈ នោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៦៣៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹំ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ អប្បណិហិតន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ អនិមិត្តន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុញ្ញតន្តិ វិបាកោ តស្មឹំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

សុទ្ធិកអប្បណិហិតំ ។

(៦៣៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្វូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាអនិមិត្ត ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ សុទ្ធិកអប្បណិហិតៈ ។

(៤៤០) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៤០) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៤១) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៤១) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើនលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំគពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្តៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

([illegible]) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

([illegible]) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ធូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៤៣) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ ឈានំ ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ។បេ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ វិបាកោ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តន្តិ វិបាកោ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។បេ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៤៣) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្វនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។បេ។ ទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។បេ។ បឋមជ្ឈាន ។បេ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៤៤) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អនិមិត្តន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។

(៤៤៤) ធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវ លោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកុសលទៀត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ដូច្នេះជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអនិមិត្ត ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។

សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតន្តិ កុសលំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

អប្បណិហិតបដិបទា ។

(៥៥៨) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ មគ្គំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ សតិបដ្ឋានំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ សម្មប្បធានំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ ឥន្ទ្រិយំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ ពលំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ ពោជ្ឈង្គំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ សច្ចំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ សមថំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ ធម្មំ ភាវេតិ ។បេ។ លោកុត្តរំ ខន្ធំ ភាវេតិ ។បេ។

មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ផ្លូវៈ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ផ្លូវៈ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ អប្បណិហិតបដិបទា ។

(៥៥៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរមគ្គ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរសតិប្បដ្ឋាន ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរសម្មប្បធាន ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរឥទ្ធិបាទ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរឥន្ទ្រិយ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរពលៈ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរពោជ្ឈង្គ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរសច្ចៈ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរសមថៈ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរធម៌ ។បេ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរខន្ធ ។បេ។

លោកុត្តរំ អាយតនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ធាតុំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ អាហារំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ផស្សំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ វេទនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សញ្ញំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចេតនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចិត្តំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមិំ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ចិត្តស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ។ បេ ។ អនិមិត្តំ ។ បេ ។ អប្បណិហិតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

វីសតិ មហានយា ។

ចម្រើននូវលោកុត្តរអាយតនៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរធាតុ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរអាហារ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរផស្សៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរវេទនា ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរសញ្ញា ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរចេតនា ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរចិត្ត ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មទៀត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលចិត្ត ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ។ បេ ។ ជាអនិមិត្ត ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

ចប់ មហាន័យ ២០ ។

(៤៤៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៤៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ ក្នុងកាលណា បុគ្គលចំរើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចំរើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះ ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៤៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៤៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំក្កុនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៤៨) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៤៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកត្តូវឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ពួកធម៌ជាកុសលទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៤៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៤៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងនាំចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មនាំឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម ព្រោះស្ងប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ បានដល់នូវទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្តៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨០) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បា-ភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធា-ភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បា-ភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ ឆន្ទា-ធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បា-ភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។

(៤៨០) ធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ទូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាឆន្ទា-ធិបតេយ្យ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។

សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា(១)។

(៤៨១) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។

១ ឱ. ម. ឆន្ទាធិបតេយ្យំ សុទ្ធិកប្បដិបទាតិ តិអបេក្ខាហិ ទិស្សតិ ។

មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។បេ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨១) ពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើន នូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។

បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិប-តេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

២៩៦

អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណី

បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសល-ធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអនិមិត្តៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៥៨៣) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិប-តេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៥៨៣) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំ ពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈ នោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩៤) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ ធម្មា-ធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុញ្ញតំ ធម្មាធិប-តេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុញ្ញតំ ធម្មាធិបតេ-យ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ អនិមិត្តំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុញ្ញតំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ កុ-សលំ ។ បេ ។ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩៤) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្វន ឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានទ្រាបវិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មា-ធិបតេយ្យ ផស្សៈ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ផស្សៈ ជាវិបាក ។ បេ ។ ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ផស្សៈ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាអនិមិត្ត ជាធម្មាធិបតេយ្យ ផស្សៈ ជាវិបាក ។ បេ ។ ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ផស្សៈ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ផស្សៈ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩៩) កតមេ ធម្មា អប្បមាណា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ធម្មាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខា-បដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ធម្មាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អប្បមាណា ។

(៤៩៩) ពួកធម៌ជាអប្បមាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកងទុក្ខឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មាធិ-បតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ ជាអប្បមាណ ។

(៤៨៦) កតមេ ធម្មា អប្បមាណា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អប្បមាណា ។

(៤៨៦) ពួកធម៌ជាអប្បមាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអប្បមាណ ។

[៤៥៧] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

[៤៥៧] ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈានជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨៨) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៨៨) ពួកធម៌ណាជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលណាចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំខ្លួនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មិំ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។

(៤៨៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្វូនទៀត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។ បេ ។ មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្ដីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។

សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦០) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៦០) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពួនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦១) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អនិមិត្តំ ធម្មាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។

អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៦១) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអនិមិត្ត ជាធម្មាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អប្បមាណា ។

(៤៦៤) កតមេ ធម្មា អប្បមាណា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិប-តេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កត-ត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុញ្ញតំ ធម្មា-ធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អប្បមាណា ។

អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជា អព្យាក្រឹត ។

(៤៦៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន នូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកព្ភូន ឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាក កាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ជា ធម្មាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់ បឋមជ្ឈាន ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុង សម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៤៦៣] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ កុសលំ ។ បេ ។ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ វិបាកោ ។ បេ ។ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ កុសលំ ។ បេ ។ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ វិបាកោ ។ បេ ។ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ កុសលំ ។ បេ ។ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦៣) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើនឈានលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈនិងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៦៤) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦៤) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្ដៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាបឋម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៤៦៨] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹំ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា ។ តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំគតូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៦២) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៥៦៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ធម្មាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៥៦៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងនាំចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកម្មឡើង ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអនិមិត្ត ជាធម្មាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ជាធម្មាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៤២៨] កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ
សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ
អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋ-
មាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។បេ។ បឋមំ
ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ
អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ
ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។បេ។
សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិប-
តេយ្យំ ។បេ។ ទុតិយំ ឈានំ ។បេ។ តតិយំ
ឈានំ ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។បេ។ បឋមំ
ឈានំ ។បេ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ
សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេ-
យ្យន្តិ កុសលំ ។បេ។ សុខាបដិបទំ ខិប្បាភិញ្ញំ
អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។បេ។

(៤២៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវ
លោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងនាំចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំកពូនឡើង
ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំង-
ឡាយ ។បេ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក
មានការត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។បេ។
មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាអប្បណិហិតៈ
ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់
ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។បេ។ ទុតិយជ្ឈាន
។បេ។ តតិយជ្ឈាន ។បេ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។បេ។ បឋមជ្ឈាន
។បេ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការ
ត្រាស់ដឹងឆាប់ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុ-
សល ។បេ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិងាយ មានការត្រាស់ដឹងឆាប់
ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក ។បេ។

សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិប-
តេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធា-
ភិញ្ញំ អនិមិត្តំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ ។ បេ ។
សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិប-
តេយ្យន្តិ កុសលំ ។ បេ ។ សុខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ
សុញ្ញតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យន្តិ វិបាកោ តស្មឹ សមយេ
ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។
ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៦៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ
សមយេ លោកុត្តរំ មគ្គំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោ-
កុត្តរំ សតិបដ្ឋានំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ
សម្មប្បធានំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ឥទ្ធិបាទំ
ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ឥន្ទ្រិយំ ភាវេតិ ។ បេ ។
លោកុត្តរំ ពលំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ពោជ្ឈង្គំ
ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សច្ចំ ភាវេតិ ។ បេ ។
លោកុត្តរំ សមថំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ធម្មំ
ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ខន្ធំ ភាវេតិ ។ បេ ។

មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងយឺត ជាអប្បណិហិតៈ ជា
ឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល
មានការត្រាស់ដឹងយឺត ជាអនិមិត្ត ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាវិបាក
។ បេ ។ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងយឺត ជាអប្ប-
ណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ដូច្នេះ ជាកុសល ។ បេ ។ មានសេចក្តី
ប្រតិបត្តិស្រួល មានការត្រាស់ដឹងយឺត ជាសុញ្ញតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ
ដូច្នេះ ជាវិបាក ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យ
នោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។
នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៦៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើន
នូវលោកុត្តរមគ្គ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរសតិប្បដ្ឋាន ។ បេ ។
ចម្រើននូវលោកុត្តរសម្មប្បធាន ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរឥទ្ធិបាទ
។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរឥន្ទ្រិយ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរ-
ពលៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរពោជ្ឈង្គ ។ បេ ។ ចម្រើន
នូវលោកុត្តរសច្ចៈ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរសមថៈ ។ បេ ។
ចម្រើននូវលោកុត្តរធម៌ ។ បេ ។ ចម្រើននូវលោកុត្តរខន្ធ ។ បេ ។

លោកុត្តរំ អាយតនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ធាតុំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ អាហារំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ផស្សំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ វេទនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ សញ្ញំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចេតនំ ភាវេតិ ។ បេ ។ លោកុត្តរំ ចិត្តំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ ទិដ្ឋិគតានំ បហានាយ បឋមាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ចិត្តស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ ។ បេ ។ អនិមិត្តំ ។ បេ ។ អប្បណិហិតំ ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីរិយាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។

ចំរើននូវលោកុត្តរាយតនៈ ។ បេ ។ ចំរើននូវលោកុត្តរធាតុ ។ បេ ។ ចំរើននូវលោកុត្តរអាហារ ។ បេ ។ ចំរើននូវលោកុត្តរផស្សៈ ។ បេ ។ ចំរើននូវលោកុត្តរវេទនា ។ បេ ។ ចំរើននូវលោកុត្តរសញ្ញា ។ បេ ។ ចំរើននូវលោកុត្តរចេតនា ។ បេ ។ ចំរើននូវលោកុត្តរចិត្ត ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំនូវកម្មវដ្ត ដើម្បីលះបង់នូវទិដ្ឋិ ដើម្បីដល់នូវភូមិជាប្រថម បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចំរើននូវកុសលចិត្ត ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ។ បេ ។ ជាអនិមិត្ត ។ បេ ។ ជាអប្បណិហិតៈ ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។ បេ ។ ជាវីរិយាធិបតេយ្យ ។ បេ ។

ឆន្ទាធិបតេយ្យំ ។ បេ ។ វីមំសាធិបតេយ្យំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

បឋមមគ្គវិបាកោ ។

(៤៧០) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ លោកុត្តរំ ឈានំ ភាវេតិ និយ្យានិកំ អបចយគាមឹ កាមរាគព្យាបាទានំ តនុភាវាយ ទុតិ-យាយ ភូមិយា បត្តិយា ។ បេ ។ កាមរាគព្យា-បាទានំ អនវសេសប្បហានាយ តតិយាយ ភូមិយា បត្តិយា ។ បេ ។ រូបរាគអរូបរាគមានឧទ្ធច្ចអវិជ្ជាយ អនវសេសប្បហានាយ ចតុត្ថាយ ភូមិយា បត្តិយា វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។

ជាឆន្ទាធិបតេយ្យ ។ បេ ។ ជាវីមំសាធិបតេយ្យ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ វិបាកក្នុងបឋមមគ្គ ។

(៤៧០) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវលោកុត្តរជ្ឈាន ជាគ្រឿងចេញចាកវដ្តៈ ដល់នូវការមិនសន្សំក-ពូនឡើង ដើម្បីធ្វើកាមរាគនិងព្យាបាទ ឲ្យស្រាលស្តើង ដើម្បីដល់នូវទុតិយភូមិ ។ បេ ។ ដើម្បីលះកាមរាគនិងព្យាបាទ មិនឲ្យមានសេសសល់ ដើម្បីដល់នូវតតិយភូមិ ។ បេ ។ ដើម្បីលះរូប-រាគ អរូបរាគ មានះ ឧទ្ធច្ចៈ និងអវិជ្ជា មិនឲ្យមានសេសសល់ ដើម្បីដល់នូវចតុត្ថភូមិ បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។

អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា កុសលា តស្សេវ លោកុត្តរស្ស កុសលស្ស ឈានស្ស កតត្តា ភាវិតត្តា វិបាកំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ ទុក្ខាបដិបទំ ទន្ធាភិញ្ញំ សុញ្ញតំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៧១) កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យា តេសំ អញ្ញាតាវីនំ ធម្មានំ អញ្ញា បញ្ញា បជានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ

អវិក្ខេបៈ កំកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ កុសលធម៌ទាំងនេះ ជាវិបាក ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានចម្រើន នូវកុសលជ្ឈាន ជាលោកុត្តរៈនោះឯង បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានសេចក្តីប្រតិបត្តិលំបាក មានការត្រាស់ដឹងយឺតយូរ ជាសុញ្ញតៈ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ កំកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ កំកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ កំកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កំកើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៧១) ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិកទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីដឹងទូទៅ ការដឹងសព្វទូទៅធម៌ទាំងនោះ ដែលបុគ្គលដឹងទូទៅ ការពិចារណា ការជ្រើសរើស ការជ្រើសរើសសព្វ ការពិចារណាធម៌

សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរី មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោ-ទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ មគ្គង្គំ មគ្គបរិយា-បន្នំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ បេ ។ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

លោកុត្តរវិបាកោ ។

ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពនៃបណ្ឌិត ភាពនៃអ្នកឈ្លាស ភាពនៃអ្នកជ្រះស្អាត ភាពនៃអ្នកឆ្លៀវឆ្លាស់ ការគិត ការត្រិះរិះ ធម្មជាតិដូចផែនដី ធម្មជាតិកំចាត់កិលេស ធម្មជាតិណែនាំ ធម្ម-ជាតិឃើញច្បាស់ ការដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ គឺបញ្ញា បញ្ញិ-ន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ សស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឱភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា អមោហៈ ធម្ម-វិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ជាអង្គនៃមគ្គ រាប់បញ្ចូលក្នុង មគ្គណា នេះអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ លោកុត្តរវិបាក ។

(៤៧២) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកំ ចក្ខុវិញ្ញាណំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ រូបារម្មណំ ។ បេ ។ សោតវិញ្ញាណំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ សទ្ទារម្មណំ ។ បេ ។ ឃានវិញ្ញាណំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ គន្ធារម្មណំ ។ បេ ។ ជិវ្ហាវិញ្ញាណំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតំ រសារម្មណំ ។ បេ ។ កាយវិញ្ញាណំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ទុក្ខសហគតំ ផោដ្ឋព្វារម្មណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ ទុក្ខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ទុក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៧២) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ ចក្ខុវិញ្ញាណ ជាវិបាក ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំ នូវកម្មជាអកុសល ។ បេ ។ សោតវិញ្ញាណ ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានសំឡេងជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយ ។ បេ ។ ឃានវិញ្ញាណ ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានក្លិនជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយ ។ បេ ។ ជិវ្ហាវិញ្ញាណ ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានរសជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយ ។ បេ ។ កាយវិញ្ញាណ ប្រកបដោយទុក្ខ មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត ទុក្ខ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ ទុក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៤៧៣] កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ កតមា តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ តជ្ជាកាយវិញ្ញាណធាតុសម្ផស្សជំ កាយិកំ អសាតំ កាយិកំ ទុក្ខំ កាយសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ កាយសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា អយំ តស្មឹ សមយេ វេទនា ហោតិ ។ បេ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ទុក្ខំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ កាយិកំ អសាតំ កាយិកំ ទុក្ខំ កាយសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ កាយសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ទុក្ខំ ហោតិ ។ បេ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ ទុក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។ យំ តស្មឹ សមយេ កាយិកំ អសាតំ កាយិកំ ទុក្ខំ កាយសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ កាយសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា ឥទំ តស្មឹ សមយេ ទុក្ខិន្ទ្រិយំ

[៤៧៣] ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ការពាល់ត្រូវ ការប៉ះពាល់ ការទង្គិចទង្គើង ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ វេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ទុក្ខ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ-វិញ្ញាណធាតុ ដ៏សមគួរដល់ធម៌នោះ ការទទួលអារម្មណ៍ មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ វេទនា មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវេទនា កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ទុក្ខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ សេចក្តីលំបាក ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ការទទួលអារម្មណ៍ មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ វេទនា មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះទុក្ខ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ទុក្ខិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ សេចក្តីមិនឆ្ងាញ់ពិសា ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ សេចក្តីលំបាក ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាយ ការទទួលអារម្មណ៍ មិនឆ្ងាញ់ពិសា ជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ វេទនា មិនឆ្ងាញ់ពិសាជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីសម្ផស្សនៃកាយ ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះទុក្ខិន្ទ្រិយ

ហោន្តិ ។បេ។ យេ វា បន តស្មឹំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៥៧៦) តស្មឹំ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា កាយវិញ្ញាណធាតុ[១] ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

(៥៧៧) កតមោ តស្មឹំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា[២] ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ

១ ម. មនោវិញ្ញាណធាតូតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ឯត្ថន្តរេ វិតក្កោ វិចារោតិ ទិស្សតិ ។

កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៥៧៦) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។បេ។ កាយវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

(៥៧៧) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធចេញ

អយំ តស្មិំ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។
ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៧៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មិំ
សមយេ អកុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិ-
តត្តា វិបាកា មនោធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ ឧបេ-
ក្ខាសហគតា រូបារម្មណា វា ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វារ-
ម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មិំ សមយេ
ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ
ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ
ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ
មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ
ហោតិ យេ វា បន តស្មិំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ
បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យា-
កតា ។ បេ ។

នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជា
អព្យាក្រឹត ។

(៤៧៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោធាតុ ជា
វិបាក ច្រឡំដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មាន
ផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ១ កើតឡើងហើយ
ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំ នូវកម្មជាអកុសល ក្នុងសម័យណា
ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា
ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ ឧបេ-
ក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌
ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុង
សម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៧៧) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា មនោធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យា-កតា ។បេ។

(៤៧៨) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្ត-ស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេ-ត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញា-ណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៧៧) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។បេ។ មនោធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

(៤៧៨) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញា-ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៧៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អកុសលស្ស កម្មស្ស កតត្តា ឧបចិតត្តា វិបាកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ ឧបេក្ខាសហគតា រូបារម្មណា វា ។បេ។ ធម្មារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

(៤៧៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ជាវិបាក ច្រឡំដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។បេ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ១ កើតឡើងហើយ ព្រោះហេតុបានធ្វើ បានសន្សំ នូវកម្មជាអកុសល ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

[៤៨០] តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

[៤៨១] កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

អកុសលវិបាកា អព្យាកតា ។

[៤៨០] ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

[៤៨១] សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ អកុសលវិបាក ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨២) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មិំ សមយេ មនោធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ កិរិយា នេវ កុសលា នាកុសលា ន ច កម្មវិបាកា ឧបេក្ខាសហគតា រូបារម្មណា វា ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មិំ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មិំ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៨៣) តស្មិំ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ តីណិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ ឯកា មនោធាតុ

(៤៨២) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោធាតុជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានផោដ្ឋព្វៈជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណាៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨៣) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៣ ផស្សៈ ១ ។ បេ ។ មនោធាតុ ១

ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

(៤៨៦) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្តស្សេកគ្គតា ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៨៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ មនោវិញ្ញាណធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ កិរិយា នេវ កុសលា នាកុសលា ន ច កម្មវិបាកា សោមនស្សសហគតា រូបារម្មណា វា ។ បេ ។

ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

(៤៨៦) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ? ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ? មនោវិញ្ញាណធាតុ ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជា ជាកម្មវិបាក ប្រកបដោយសោមនស្ស មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។

ធម្មារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ បីតិ ហោតិ សុខំ ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

[៤៨៦] កតមោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ យោ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ផុសនា សម្ផុសនា សម្ផុសិតត្តំ អយំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ កតមា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសាហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ អយំ តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ ។ បេ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។

មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្ដី ឬក៏ (ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ) កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ សោមនស្សិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

[៤៨៦] ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ផស្សៈ ការប៉ះពាល់ ការពាល់ត្រូវ ការទង្គិកទង្គិច ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះ ផស្សៈ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ការឋិតនៅ ការតាំងនៅស៊ប់ ការតាំងនៅមាំ ការមិនឃ្លេងឃ្លោង ការមិនរាយមាយ ភាពនៃចិត្តមិនឃ្លេងឃ្លោង សេចក្ដីស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ សមាធិពលៈ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះឯកគ្គតារបស់ចិត្ត កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ វីរិយិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ

យោ តស្មឹ សមយេ ចេតសិកោ វីរិយារម្ភោ និក្ក-
មោ បរក្កមោ ឧយ្យាមោ វាយាមោ ឧស្សាហោ
ឧស្សោឡ្ហី ថាមោ ធិតិ អសិថិលបរក្កមតា អនិ-
ក្ខិត្តឆន្ទតា អនិក្ខិត្តធុរតា ធុរសម្បគ្គាហោ វីរិយំ
វីរិយិន្ទ្រិយំ វីរិយពលំ ឥទំ តស្មឹ សមយេ វីរិយិន្ទ្រិយំ
ហោតិ ។ កតមំ តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ
ហោតិ ។ យា តស្មឹ សមយេ ចិត្តស្ស ឋិតិ
សណ្ឋិតិ អវដ្ឋិតិ អវិសាហារោ អវិក្ខេបោ អវិសា-
ហដមានសតា សមថោ សមាធិន្ទ្រិយំ សមាធិពលំ
ឥទំ តស្មឹ សមយេ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ ។បេ។
យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិ-
ច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យា-
កតា ។

កើតដូចម្តេច ។ សេចក្តីប្រារព្ធព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្ត សេចក្តី
សន្ធឹក ឧហាត ទិតទំ ព្យាយាម ឧស្សាហ៍ ប្រឹងប្រែង ខ្នះខ្នែង
ខ្មីឃ្មាត សេចក្តីសន្ធឹកមិនធូរថយ ការមិនដាក់សេចក្តីប៉ុនប៉ង ការ
មិនដាក់ធុរៈ សេចក្តីផ្គងឡើងនូវធុរៈ គឺវីរិយៈ វីរិយិន្ទ្រិយ វីរិយពលៈ
ណា ក្នុងសម័យនោះ នេះវីរិយិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។
សមាធិន្ទ្រិយ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ការឋិតនៅ
ការតំកល់នៅស៊ប់ ការតំកល់នៅនឹង ការមិនរវេងរវាង ការមិនរាយ
មាយ ភាពនៃចិត្តមិនរវេងរវាង សេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ គឺសមាធិន្ទ្រិយ
សមាធិពលៈ ណា របស់ចិត្ត ក្នុងសម័យនោះ នេះសមាធិន្ទ្រិយ
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែល
កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌
ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨៧) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

(៤៨៨) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ បីតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៨៧) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ផស្សៈ ១ ។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ១ ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

(៤៨៨) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាក្ខន្ធ សញ្ញាក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៨៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ មនោវិញ្ញាណធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ កិរិយា នេវ កុសលា នាកុសលា ន ច កម្មវិបាកា ឧបេក្ខាសហគតា រូបារម្មណា វា ។បេ។ ធម្មារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ វេទនា ហោតិ សញ្ញា ហោតិ ចេតនា ហោតិ ចិត្តំ ហោតិ វិតក្កោ ហោតិ វិចារោ ហោតិ ឧបេក្ខា ហោតិ ចិត្តស្សេកគ្គតា ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ ហោតិ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។បេ។

(៤៩០) តស្មឹ ខោ បន សមយេ ចត្តារោ ខន្ធា ហោន្តិ ទ្វាយតនានិ ហោន្តិ ទ្វេ ធាតុយោ ហោន្តិ តយោ អាហារា ហោន្តិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ហោន្តិ ឯកោ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ ឯកា មនោវិញ្ញាណធាតុ

(៤៨៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ប្រកបដោយឧបេក្ខា មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។បេ។ មានធម៌ជាអារម្មណ៍ក្តី ឬក៏ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ១ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ វេទនា សញ្ញា ចេតនា ចិត្ត វិតក្កៈ វិចារៈ ឧបេក្ខា ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមាធិន្ទ្រិយ មនិន្ទ្រិយ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។បេ។

(៤៩០) ខន្ធ ៤ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ អាយតនៈ ២ ធាតុ ២ អាហារ ៣ ឥន្ទ្រិយ ៥ ផស្សៈ ១ ។បេ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ១

ហោតិ ឯកំ ធម្មាយតនំ ហោតិ ឯកា ធម្មធាតុ ហោតិ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឥមេ ធម្មា អព្យា-កតា ។ បេ ។

(៤៩១) កតមោ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ ផស្សោ ចេតនា វិតក្កោ វិចារោ ចិត្ត-ស្សេកគ្គតា វីរិយិន្ទ្រិយំ សមាធិន្ទ្រិយំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ យេ វា បន តស្មឹ សមយេ អញ្ញេបិ អត្ថិ បដិ-ច្ចសមុប្បន្នា អរូបិនោ ធម្មា ឋបេត្វា វេទនាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា សញ្ញាក្ខន្ធំ ឋបេត្វា វិញ្ញាណក្ខន្ធំ អយំ តស្មឹ សមយេ សង្ខារក្ខន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩២) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ មនោវិញ្ញាណធាតុ ឧប្បន្នា ហោតិ កិរិយា នេវ កុសលា នាកុសលា ន ច កម្មវិបាកា សោមនស្សសហគតា ញាណសម្បយុត្តា ។ បេ ។

ធម្មាយតនៈ ១ ធម្មធាតុ ១ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

(៤៩១) សង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ផស្សៈ ចេតនា វិតក្កៈ វិចារៈ ឯកគ្គតារបស់ចិត្ត វីរិយិន្ទ្រិយ សមា-ធិន្ទ្រិយ ជីវិតិន្ទ្រិយ ឬក៏ ពួកអរូបធម៌ដទៃណា ដែលកើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យហេតុ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ លើកទុកតែវេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធចេញ នេះសង្ខារក្ខន្ធ កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩២) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ មនោវិញ្ញាណធាតុ ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក កើតឡើងហើយ ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ ។ បេ ។

សោមនស្សសហគតា ញាណសម្បយុត្តា សសង្ខា-
រេន ។ បេ ។ សោមនស្សសហគតា ញាណវិប្បយុត្តា
។ បេ ។ សោមនស្សសហគតា ញាណវិប្បយុត្តា
សសង្ខារេន ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា ញាណ-
សម្បយុត្តា ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា ញាណ-
សម្បយុត្តា សសង្ខារេន ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា
ញាណវិប្បយុត្តា ។ បេ ។ ឧបេក្ខាសហគតា ញាណ-
វិប្បយុត្តា សសង្ខារេន រូបារម្មណា វា ។ បេ ។
ធម្មារម្មណា វា យំ យំ វា បនារព្ភ តស្មឹ សមយេ
ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។
ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩៣) អលោភោ អព្យាកតមូលំ ។ បេ ។
អទោសោ អព្យាកតមូលំ ។ បេ ។ អមោហោ
អព្យាកតមូលំ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

កាមាវចរកិរិយា ។

ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ
។ បេ ។ ច្រឡំដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ ។ បេ ។ ច្រឡំ
ដោយសោមនស្ស ប្រាសចាកញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។
ច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រកបដោយញាណ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយឧបេក្ខា
ប្រកបដោយញាណ ប្រកបដោយសង្ខារ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយឧបេក្ខា
ប្រាសចាកញាណ ។ បេ ។ ច្រឡំដោយឧបេក្ខា ប្រាសចាកញាណ
ប្រកបដោយសង្ខារ មានរូបជាអារម្មណ៍ក្តី ។ បេ ។ មានធម៌ជាអា-
រម្មណ៍ក្តី ឬក៏ ប្រារព្ធអារម្មណ៍ណា ៗ កើតឡើងហើយ ក្នុងសម័យ
ណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏
កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩៣) អលោភៈ មានអព្យាក្រឹតជាមូល ។ បេ ។ អទោសៈ
មានអព្យាក្រឹតជាមូល ។ បេ ។ អមោហៈ មានអព្យាក្រឹតជាមូល
។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ កាមាវចរកិរិយា ។

(៤៩៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ រូបាវចរំ ឈានំ ភាវេតិ កិរិយំ នេវ កុសលំ នាកុសលំ ន ច កម្មវិបាកំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ វិវិច្ចេវ កាមេហិ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

(៤៩៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ រូបាវចរំ ឈានំ ភាវេតិ កិរិយំ នេវ កុសលំ នាកុសលំ ន ច កម្មវិបាកំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ បឋមំ ឈានំ ។ បេ ។ បញ្ចមំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បថវីកសិណំ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ បេ ។

រូបាវចរកិរិយា ។

(៤៩៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវរូបាវចរជ្ឈាន ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ។ បេ ។ បានដល់បឋមជ្ឈាន មានដីជាកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

(៤៩៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចម្រើននូវរូបាវចរជ្ឈាន ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានរម្ងាប់វិតក្កៈ និងវិចារៈ ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ តតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បេ ។ បឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បានដល់បញ្ចមជ្ឈាន មានដីជាកសិណ ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។ បេ ។

ចប់ រូបាវចរកិរិយា ។

(៤៩៦) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបាវចរំ ឈានំ ភាវេតិ កិរិយំ នេវ កុសលំ នាកុសលំ ន ច កម្មវិបាកំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា បដិឃសញ្ញានំ អត្ថង្គមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិការា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩៧) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបាវចរំ ឈានំ ភាវេតិ កិរិយំ នេវ កុសលំ នាកុសលំ ន ច កម្មវិបាកំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារំ សព្វសោ អាកាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។បេ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។បេ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩៦) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវអរូបាវចរជ្ឈាន ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានកន្លងបង់នូវពួករូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង បានកំចាត់បង់ពួកបដិឃសញ្ញា មិនធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពួកនានត្តសញ្ញា លះបង់នូវសុខផង ។បេ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩៧) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវអរូបាវចរជ្ឈាន ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានកន្លងបង់នូវអាកាសានញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។បេ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩៨) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបាវចរំ ឈានំ ភាវេតិ កិរិយំ នេវ កុសលំ នាកុសលំ ន ច កម្មវិបាកំ ទិដ្ឋធម្ម-សុខវិហារំ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច ប-ហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩៩) កតមេ ធម្មា អព្យាកតា ។ យស្មឹ សមយេ អរូបាវចរំ ឈានំ ភាវេតិ កិរិយំ នេវ កុសលំ នាកុសលំ ន ច កម្មវិបាកំ ទិដ្ឋធម្ម-សុខវិហារំ សព្វសោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសញ្ញាសហគតំ សុខស្ស ច បហានា ។ បេ ។ ចតុត្ថំ ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ តស្មឹ សមយេ ផស្សោ ហោតិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបោ ហោតិ ។ បេ ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

(៤៩៨) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវអរូបាវចរជ្ឈាន ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានកន្លងបង់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៤៩៩) ពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលចំរើននូវអរូបាវចរជ្ឈាន ជាកិរិយា មិនមែនជាកុសល មិនមែនជាអកុសល ទាំងមិនមែនជាកម្មវិបាក ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន បានកន្លងបង់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយប្រការទាំងពួង លះបង់នូវសុខផង ។ បេ ។ បានដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ប្រកបដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតន-សញ្ញា ក្នុងសម័យណា ផស្សៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ អវិក្ខេបៈ ក៏កើតមាន ក្នុងសម័យនោះ ។ បេ ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

(៩០០) អលោភោ អព្យាកតមូលំ ។បេ។ អទោសោ អព្យាកតមូលំ ។បេ។ អមោហោ អព្យាកតមូលំ ។បេ។ ឥមេ ធម្មា អព្យាកតា ។

អរូបាវចរកិរិយា ។

ចិត្តុប្បាទកណ្ឌំ ។

---

(៩០០) អលោភៈ ជាអព្យាក្រឹតជាមូល ។បេ។ អទោសៈ ជាអព្យាក្រឹតជាមូល ។បេ។ អមោហៈ ជាអព្យាក្រឹតជាមូល ។បេ។ នេះពួកធម៌ជាអព្យាក្រឹត ។

ចប់ អរូបាវចរកិរិយា ។

ចប់ ចិត្តុប្បាទកណ្ឌ ។

អភិធម្មបិដក

ធម្មសង្គណី ភាគ ១

មាតិកាបត្តិ

មាតិកា	អង្គ

មាតិកា

ចិត្តុប្បាទកណ្ឌំ

សេចក្ដីបន្ត

កថា	ទំព័រ

វិសោធនកម្ម

វិរុទ្ធពាក្យ	អវិរុទ្ធពាក្យ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ចិន្តំ	ចិត្តំ	៣	១៧
បទភាជនីយំ	សុត្តន្តបិដកេ ធម្មសង្គណិ បទភាជនីយំ	១៦	១
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	១៧	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	១៨	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	១៩	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	២០	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	២១	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	២២	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	២៣	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	២៤	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	២៥	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	២៦	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	២៧	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	២៨	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	២៩	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	៣០	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	៣១	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	៣២	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	៣៣	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	៣៤	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	៣៥	„
កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	៣៦	„
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរ បទភាជនីយំ	៣៧	„
កុសលេ កាមាវចរ កោដ្ឋាសវារោ	អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	៣៨	„

មាតិកាបញ្ចប់

មាតិកា ... ទំព័រ

អភិធម្មបិដក

ធម្មសង្គណិ បឋមភាគ

សន្លឹកប្រាប់មាតិកា

មាតិកា **ទំព័រ**

មាតិកា

ចិត្តុប្បាទកណ្ឌ

វិក្ខាវិទ្ធបត្តំ

វិរុទ្ធបាឋោ	អវិរុទ្ធបាឋោ	អង្កេ	បន្តិលេខាយំ
អភិធម្មបិដកេ ធម្មសង្គណិ	កុសលេ កាមាវចរេ កោដ្ឋាសភាគោ	៣៩	១
សមព្រេ	សមយេ	៤០	៣
បញ្ញា	បញ្ញា-	៤៦	១១
សម្មា	សម្មា-	-	១៣
កុសលា ធម្មា តេភូមិកា ហីនាទិភេទា	កុសលេ អរូបាវចរេ អរូបជ្ឈានំ	១៤១	១
រូបាវចរកុសលំ	រូបាវចរកុសលំ	១៤៧	៨
មគិមំ	មជ្ឈិមំ	១៥០	១២
វីរិយាធិបតេយ្យ	វីរិយាធិបតេយ្យំ	-	១៣
វីមំសាធិបតេយ្យ	វីមំសាធិបតេយ្យំ	-	១៥
វេទនា	វេទនា-	១៧០	៣
កុសលេ លោកុត្តរេ កោដ្ឋាសភាគោ	កុសលេ លោកុត្តរេ បទភាជនីយំ	១៧៥	១
កុសលេ លោកុត្តរេ បដិបទា	កុសលេ លោកុត្តរេ កោដ្ឋាសភាគោ	១៧៧	-
កុសលេ លោកុត្តរេ សេសា ឥត្ថា	កុសលេ លោកុត្តរេ បដិបទា	១៩១	-
វីរិយាធិបតេយ្យ	វីរិយាធិបតេយ្យំ	១៩១	៤
វិវេក	វិបាកេ	២២៤	១២
អរុបិនោ	អរូបិនោ	២៣២	១៧
អព្យាកតេ ធម្មេ លោកុត្តរវិបាក	អព្យាកតេ ធម្មេ អរូបាវចរវិបាក	២៦៣	១
សុញ្ញតបដិបទា	សុញ្ញតប្បដិបទា	២៧៨	១៤
វិហតិ	វិហរតិ	៣០៥	១៨

តារាងកែប្រែពាក្យខុសត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
បទភាជនីយ	សុត្តន្តបិដក ធម្មសង្គណិ បទភាជនីយ	១៦	១
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	១៧	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	១៨	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	១៩	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	២០	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	២១	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	២២	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	២៣	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	២៤	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	២៥	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	២៦	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	២៧	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	២៨	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	២៩	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	៣០	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	៣១	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	៣២	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	៣៣	"
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	៣៤	"
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	៣៥	"
វែសង្ហារវត្ត	វែសង្ហារវត្ត	"	៧
កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	៣៦	១
អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	កុសលជាកាមាវចរ បទភាជនីយ	៣៧	"
កុសលជាកាមាវចរ កោដ្ឋាសវារៈ	អភិធម្មបិដក ធម្មសង្គណិ	៣៨	"

តារាងកែប្រែពាក្យខុសត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ភវង្គចិត្តហៅថាមនោ	ភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ	៤៤	៣
"		៤៧	"
សេចក្ដីដឹត	សេចក្ដីគិត	៤៩	១៤
ភវង្គចិត្តហៅថាមនោ	ភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ	៥៧	៤
កាមាវកុសល	កាមាវចរកុសល	៧០	៩
"	"	៧៦	២
"	"	"	៩
ចម្រើ	ចម្រើន	១០៤	១២
កើត	កើត	១១១	១៥
ពួកកុសលធម៌ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងភូមិ ៣ ផ្សេងដោយហីនៈជាដើម	កុសលធម៌ជាអរូបាវចរ អរូបជ្ឈាន	១៤១	១
ឥនោ	មនោ-	១៥៣	១៣
គឺភវង្គចិត្តហៅថាមនោ	គឺភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ	១៥៤	៤
"	" "	១៥៧	"
នៃមគ្គរាប់	នៃមគ្គ រាប់	១៦៦	១០
លោកុត្តរកុសល កោដ្ឋាសវារៈ	លោកុត្តរកុសល បទភាជនីយ	១៧៥	១
លោកុត្តរកុសល បដិបទា	លោកុត្តរកុសល កោដ្ឋាសវារៈ	១៧៧	"
លោកុត្តរកុសល ពួកមគ្គវិសេស	លោកុត្តរកុសល បដិបទា	១៩១	"
ភវង្គចិត្តហៅថាមនោ	ភវង្គចិត្ត ហៅថាមនោ	១៩៨	៨
"	"	២០១	៩
ដំណាមក ណា	ដំណាមក	២០៥	៤
"	"	"	៨
តំលទ្ធិ	លទ្ធិ	២០៧	៦
ទទ្ធិៈ	ទទ្ធៈ	២៣២	២
អព្យាកតធម៌ ពួករូបាវចរវិបាក	អព្យាកតធម៌ ពួកកាមាវចរវិបាក	២៥៩	១

តារាងកែប្រែពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ព្រោះហេតុបាន ធ្វើបាន	ព្រោះហេតុបានធ្វើ បាន	២៦០	១០
អព្យាកតធម៌ ពួកលោកុត្តរវិបាក	អព្យាកតធម៌ ពួកអរូបាវចរវិបាក	២៦៣	១
បះសេទ្យ	បានសខ្យ	២៦៤	១៤
ចាកវត្ត	ចាកវត្តៈ	២៦៦	៣
សុញ្ញតបដិបទា	សុញ្ញតប្បដិបទា	២៧៨	១៦